

புலவொலி

புலொலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன்

புலவொலி

- கட்டுரைத் தொகுப்பு -

புலொலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன்

ஜீவநதி வெளியீடு
2019

புலவொலி(கட்டுரைகள்)/ புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன்/முதற்பதிப்பு:
சித்திரை 2019/ © புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன்/ வடிவமைப்பு:
க.பரணீதரன்/ வெளியீடு : ஜீவநதி, கலைஅகம், அல்வாய்/ பக்கம்: 120/
விலை: 400.00/ அச்சுப்பதிப்பு: பரணி அச்சகம், நெல்லியடி.

Pulavolli(a collection of articles) / Pulolyoor A.Ratnavelone/ First Edition:
April 2019/ © Pulolyoor A.Ratnavelone/ Design: K.Bharaneetharan/
Published by Jeevanathy, Kalaiahram, Alvai/ Pages:120/ Price: 400.00/
Printed at Baranee Printers, Nelliady.

ISBN : 978-955-4676-95-4

ஜீவநதி வெளியீடு - 121

எந்தைக்கும்
தாய்க்கும்

புதிப்புரை

ஆவநதியின் 121 ஆவது வெளியீடாக புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோனின் "புலவொலி" கட்டுரைத்தொகுப்பு வெளி வருகின்றது. ஈழத்து இலக்கிய உலகில் எழுத்தாளராக, பதிப்பாளராக, ஊடக முகாமையாளராக நன்கறியப்பட்ட உன்னத ஆளுமை புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன். சிறந்த பல சிறுகதைகளை ஈழத்து இலக்கியத்துக்கு தந்துள்ளதோடு, மீரா பதிப்பகத்தின் ஊடாக இவர் இதுவரையில் 104 நூல்களை பதிப்பித்து வெளியிட்டு எழுத்தாளர்களை ஊக்குவித்ததோடு, ஈழத்து எழுத்தாளர்களது படைப்புகளை தனது பத்தி எழுத்துக்களின் ஊடாக வெளியுலகிற்கு கொண்டு வரும் அரும் பணியையும் ஆற்றி வருகின்றார். பழகுவதற்கு இனிமையானவராகவும் இலக்கிய உலகில் நேர்மைத் தன்மை வாய்ந்தவராகவும் இலக்கியவாதிகளுடன் நல்ல உறவைப் பேணுவதிலும் இந்நூலாசிரியரின் பண்புகள் உயர்ந்து நிற்கின்றன. இத்தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ள ஆளுமைகள் பற்றிய கட்டுரைகள் இலக்கிய ஆய்வில் ஈடுபடுபவர்களுக்கு மிகுந்த பயனை வழங்கவல்லன. படைப்பாளி பற்றிய அறிமுகம், அவரது படைப்பு பற்றிய விமர்சனம், தனது ஆக்கபூர்வமான கருத்துகள், படைப்பாளருக்கும் தனக்குமான உறவுநிலை என மிக சுவாரஸ்யமும் தரமும் மிக்கதாய் படைக்கப்பட்டுள்ள இக்கட்டுரைகள் வாசகர்களது தேடலுக்கு பயன்மிக்கதாய் அமையும் என்ற நம்பிக்கையோடு இந்நூலை வெளியிட்டு வைப்பதுடன், மணிவிழா ஆண்டில் கால் பதித்திருக்கும் நூலாசிரியரையும் வாழ்த்துகின்றோம்.

பதிப்பாசிரியர்
க.புரண்தரன்

புலவொலியாக மட்டுமன்றி புலவொளியாகவும் பிரகாசிக்கும் நூல்

புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன் நாடறிந்த நல்ல எழுத்தாளர். தமிழிலக்கியத்தின் பல்வேறு துறைகளிலும் ஆற்றலுள்ள சிறந்த படைப்பாளி. சிறுகதை, கட்டுரை ஆகிய இரு துறைகளிலும் அதிக ஈடுபாடுள்ள ஒருவர். இந்த நாட்டின் தேசியத் தினசரி ஒன்றில் பணிபுரிந்து வந்தவர். படைப்பாளிகளின் நூல்களை அறிமுகம் செய்தும் மதிப்பீடு செய்தும் கட்டுரைகள் எழுதியும் அரும் பணியினைத் தொடர்ந்து செய்து கொண்டு வருகின்றார். அவ்வாறு வந்திருக்கும் கட்டுரைகளுள் பதினாறு கட்டுரைகளைத் தேர்ந்தெடுத்துத் தொகுத்து "புலவொலி" என்னும் நூலாக இன்று வெளியீடு செய்கின்றார். இக்கட்டுரைத் தொகுதி அன்னாரின் மணி விழாவை முன்னிட்டு வெளியிடப்படுகின்றது என்பது இதன் சிறப்பு.

இத்தொகுதியில் ஊர்(புலோலியூர்) பற்றி ஒரு கட்டுரையும், ஆளுமைமிக்க தனி மனிதர்கள் பற்றி இரண்டும், கலை இலக்கியச் சஞ்சிகைகள் பற்றி ஒன்றும், ஏனையவை பொதுக்கட்டுரை களாகவும் இடம்பெற்றுள்ளன.

புலோலியூரில் கல்வித்துறையில் ஒரு நூற்றாண்டு காலம் அரும்பணியாற்றிய புற்றளை மகா வித்தியாலயம் பற்றிய மிக நீண்ட கட்டுரை ஒன்று இத்தொகுப்புக்கு (புற்றளை மகா வித்தியாலய நூற்றாண்டு விழா மலரில் முன்னர் வெளி வந்தது) மகுடம் வைத்தது போல அமைந்துள்ளது.

புலோலியூரில் பிறந்த எழுத்தாளர்கள் பலருக்கும் தங்கள் பெயர்களுக்கு முன் தமது தாய் மண்ணின் பெயரை இணைத்துக் கொள்ளும் இயல்பு பொதுவாகக் காணப்படுகின்றது. அந்த வரிசையில் இரத்தினவேலோன் புலோலியூரை இணைத்து வைத்துக் கொண்டாராயினும் இன்று "புலோலியூரான்" என்றால் அது இரத்தினவேலோன் அவர்களையே குறிக்கிறது என்பது

மிகைப்படுத்தப்பட்ட கூற்றன்று. இக்கருத்தினை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் இத்தொகுப்பில் அடங்கிய கட்டுரைகள் அமைந்துள்ளன

இத்தொகுப்பிலுள்ள கட்டுரைகளைப் படிக்கும் சமயம், இரத்தினவேலோனின் கட்டுரை ஆக்க ஆளுமையை மாத்திர மின்றி அவரது நல்லியல்புகளையும் உணர்ந்து கொள்ளலாம். எவரை யும் நோகடிக்காது, நல்லவற்றை எடுத்துப் பேசும் பெருந் தன்மையை கண்டு கொள்ளலாம்.

இத்தொகுதியிலுள்ள கட்டுரைகளை நீங்கள் படிக்கும் போது இவைகள் மாத்திரமன்றி இதற்கு மேலும் உணர்ந்து கொள்வதற்கு வாய்ப்புண்டு. இந்நூலானது புலவொலியாக மட்டு மல்லாது புலவொலியாகவும் பிரகாசிக்கின்றது என்பேன். கலையருவி.

கரணவாய் வடக்கு,

- தெணியான்.

வல்வெட்டித்துறை.

15.02.2019

என்னுரை

எனது பத்தி எழுத்துக்களை உள்ளடக்கி வெளிவரும் நான்காவது நூல் இது. என் மணிவிழாக்காலத்தில் வெளிவருவதால் மிக முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. அண்மைக்காலங்களில் எழுதி தினக்குரல் பத்திரிகையில் ஒரு தொடர் போல் வெளிவந்த எட்டுப் பத்திகளுடன் என் மனங்கவரந்த இலக்கிய கர்த்தாக்கள் எண்மர் தொடர்பில் நான் அவ்வப்போது “மல்லிகை” மற்றும் “ஞானம்” சஞ்சிகைகளில் எழுதிய கட்டுரைகளும் இந்நூலில் இடம்பெறுகின்றன.

எனது இலக்கிய வாழ்விலும், பதிப்பக முயற்சியிலும் இன்னும் பல இலக்கிய நண்பர்களும் என்னுடன் துணை நின்றுருக்கின்றனர். அத்தனை பேருக்கும் இத்தருணத்தில் எனது அன்பினைத் தெரிவித்துக் கொள்ள அவாவறுகின்றேன்.

புலோலியூர் எனும் எங்களுரின் பெயர் “புலவொலி” என்பதிலிருந்தே திரிபுற்றதென்பர். அந்த வகையில் “புலோலியூரின் இலக்கிய கர்த்தாக்கள்” எனும் கட்டுரையைத் தாங்கி வரும் இந்நூலிற்கு “புலவொலி” எனும் மகுடம் மிகப் பொருத்தமானதே என்பது எனது எண்ணம். மேற்படி கட்டுரையை எழுத என்னைத் தூண்டிய எமது பாடசாலையின் முன்னாள் அதிபர் திரு. சிவநாதன் அவர்கட்கும் கட்டுரைக்கு அடியெடுத்துக் கொடுத்த எந்தைக்கும் என் நன்றிகள்.

வழுமைக்கு மாறாக இந்நூல் எனது பதிப்பகத்தினூடு வெளிவராது “ஜீவந்தி” பதிப்பகத்தினூடு வெளி வருகிறது. இந்நூலை வெளிக்கொணர பெரு முயற்சியெடுத்த தம்பி பரணீதரனுக்கும் எனது அன்புகலந்த நன்றிகள். இக்கட்டுரைகளைப் பிரசுரித்த தினக்குரல் வாரவெளியீடு, மல்லிகை மற்றும் ஞானம் பிரதம ஆசிரியர்களுக்கும் முன்னுரை தந்த அண்ணன் தெனியானிற்கும் என் நன்றிகள். எனது பதினோராவது நூலாக அறுவடையாகும் “புலவொலி”யின் உருவாக்கத்திற்கு வழமைபோல் என்னுடன் துணைநின்ற எனது மனைவி சாந்தகுமாரி மற்றும் பிள்ளைகள் மீரா, துவாரகன் மற்றும் குடும்பத்தினருக்கும் வாசகர்களாகிய உங்களுக்கும் எனது அன்பு என்றும் உண்டு.

மீண்டும் சந்திப்போம்!

மீரா அகம்,
புற்றளை, புலோலி.
25.04.2019

- புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன்
arvelone@gmail.com
0778126490/0775342128

உள்ளே...

1. புலவொலி - புலோலியூரின் இலக்கிய கர்த்தாக்கள்
2. சிறுகதை வளர்ச்சிக்கு துணை நின்ற சிறு சஞ்சிகைகள்
3. தெனியான் பற்றிய ஒரு தரிசனம்
4. தி.ஞானசேகரனின் "சரித்திரம் பேசும் சாஹித்திய ரத்னா"
விருதாளர்கள் நூல் பற்றிய பார்வை
5. மலர்ந்த(ன) பஞ்ச புஷ்பங்கள் - கலாமணியின் நூல்கள் பற்றி...
6. சுதாராஜின் "காட்டிலிருந்து வந்தவன்"
7. கண.மகேஸ்வரனின் கனதிமிக்க சிறுகதைகள்
8. புதிய வகை இலக்கியமாய் பரிணமிக்கும் நேர்காணல்கள்
பரணீதரனின் நூலை முன்னிறுத்தி
9. புலோலியூர் க. சதாசிவம் பற்றிய நெஞ்சம் உடைத்த நினைவுகள்
10. நான் காணும் "தெளிவத்தை"
11. "கருத்தால் உடன் பிறந்த" கோகிலா மகேந்திரன்
12. "கொன்றைப்பூக்கள்" மண்டூர் அசோகா
13. "வன்னியாச்சி" தாமரைச்செல்வி
14. "அதிவேக எழுத்தாளர்" ச. முருகானந்தன்
15. "(எங்கள்) குடும்ப நல மருத்துவர்" எம். கே. முருகானந்தன்
16. சிதம்பரப்பிள்ளை மாஸ்டர் - சில நினைவுகள்

புலவொலி புலோலியூரின் இலக்கிய கர்த்தாக்கள்

ஈழ நாட்டின் சிரம்போல் திகழும் யாழ்ப்பாணத்தின் வட கோடியில் அமைந்துள்ள பரந்த நிலப்பிரதேசமே வடமராட்சி. வடமறவர் ஆண்ட பூமி வடமராட்சி என்கிறது வரலாறு. இப்பிரதேசத்தின் திக்கெல்லைகள் இயற்கையானவை. வடக்கில் பாக்கு நீரிணை, கிழக்கே வங்கக்கடல், தெற்கிலும் மேற்கிலுமாய் தொண்டமானாரும் விரிந்து சென்று வடமராட்சியை வளப்படுத்தி நிற்கின்றன.

இப்பிரதேசத்தில் உள்ளிட்ட கிராமங்களுள் புலோலி பழம் பெரும் பாரம்பரியத்தையும் நீண்ட புராதன மொழி, சமய, கலாசார மரபு விழுமியங்களையும் தனித்துவமாகத் தன்னகத்தே கொண்ட புகழ் பூத்த தொன்மைக் கிராமம் ஆகும். புலவர்கள் ஒலித்தமையால் 'புலவொலி' என்றழைக்கப்பட்டதாகவும் காலப்போக்கில் அது திரிபுற்று புலோலியானதென்றும் ஆன்றோர் உரைப்பர். பச்சிமப் புலவர்கான நகரமென இதற்கு மறுபெயருமுண்டு.

பருத்தித்துறை நகரசபையின் தெற்கு எல்லை இதன் வடக்கு எல்லையாகவும், பருத்தித்துறை மருதங்கேணி வீதி கிழக்கு எல்லையாகவும் துன்னாலை அல்வாய் எனும் கிராமங்கள் முறையே தெற்கு, மேற்கு எல்லைகளாகவும் அமையும். அரச நிர்வாக ரீதியில் புலோலி திக்குவாரியாக 14 கிராமசேவகர் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப் பட்டுள்ளது.

புலவர்களின் வழித்தோன்றல்களே புலோலியூர் மக்கள் எனும் உன்னத மகிமை பொய்த்திடா வண்ணம் அவர்கள் சகல நற்றுறைகளிலும் குறிப்பாக கல்வித்துறையில் அதிக புலமைமிக்கோராகவும் சமயக்கோட்பாடுகள், ஒழுக்கம், நேர்மை, பாரம்பரியம் முதலான

வற்றை அனுசரித்து சீருற வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

கடந்த 19ஆம், 20ஆம் நூற்றாண்டுகளில் பல பண்டிதர்கள், வித்துவ சிரோன்மணிகள், நாவலர்கள் இப்புண்ணிய பூமியில் பிறந்து; பணியாற்றி தத்தம் முத்திரைகளைப் பதித்து மறைந்தமைக்கான சான்றுகள் பலவுண்டு. புலோலியின் புகழைக் கடல் கடந்து பாரத நாட்டிலும் பரப்பிய சதாவதானி நா.கதிரைவேற்பிள்ளை, இலக்கண விதிகளை அனுசரித்து உரையாடிய புலோலி குமாரசுவாமிப் புலவர், ஈழத்திலும் தமிழ் நாட்டிலும் சைவசமய பிரசங்கங்கள், சொற் பொழிவுகள், உபநியாசங்கள் மூலம் புகழீட்டிய தில்லைநாத நாவலர், தமிழ் நாட்டில் நடைபெற்ற தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் கட்டுரை வாசித்துப்பாராட்டுப் பெற்ற தென்புலோலியூர் மு.கணபதிப்பிள்ளை, உயர் சைவசமய தத்துவங்கள் சித்தாந்தங்களை தமது புலமையால் ஆங்கில மொழியில் வெளிக்கொணர்ந்து கீர்த்தி சேர்த்த சைவப் பெரியார் ச.சிவபாதசுந்தரனார், புகழ்பூத்த பாடநூல் பதிப்பாளராக மிளிர்ந்த கவிஞர் மேலைப்புலோலியூர் வே.சிவக்கொழுந்து, தமிழ்ப்புலமை பாரம்பரியத்தில் நவீன ஆய்வுத்துறைகளில் வழிகாட்டி யாகத் திகழ்ந்த பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை, 'ஈழத்து முதற் பெண் கவிஞர்' என்ற சிறப்பிற்குரிய பண்டிதை இ.பத்மாசனி அம்மாள், மொழியியல் வரலாற்று ஆய்வுகளுக்கு முன்னோடியாகத் திகழ்ந்த அருட்தந்தை தாவீது அடிகளார், தமிழ் இலக்கியங்களையும் வட மொழி இலக்கியங்களையும் துறைபோகக் கற்ற புலவர் வ.கணபதிப் பிள்ளை தமிழ் மரபுக்கமைவாக பனை ஓலையால் வேயப்பட்ட மண்குடிசையுள் குருசீட முறைமையில் பள்ளி சேர்த்து கல்வி புகட்டியதோடு "நல்லை நாவலன் கோவை" எனும் நல்நூலினை தமிழ் உலகிற்கு அளித்த அறிஞர் தமிழ்த்தாத்தா கந்தமுருகேசனார் முதலான இலக்கிய முன்னோடிகள் புலோலியின் எல்லைக்குள் வாழ்ந்து, மறைந்தும் மறையாதவர்களாய் கற்றோர் உள்ளத்தில் என்றும் நிலைத்துள்ளனர்.

இத்தகு இலக்கிய முன்னோடி ஆளுமைகள் எமக்களித்த நூல்கள் பெரும் பொக்கிஷங்களாகப் பாதுகாக்கத்தக்கன. இந்தவகை யில் சதாவதானி கதிரைவேற்பிள்ளையின் "தமிழ்ப் பேரகராதி" அன்னாரின் புலமைமிக்க தமிழாற்றலையும் வியக்க வைக்கும் இலக்கியப் பணியையும் பறைசாற்றி நிற்பன. இதேபோல் மொழி

ஆய்வுகளின் விளைவால் தாவீது அடிகளார் அளித்த சொற்பிறப்பியல் பேரகராதியும் குறிப்பிடற்பாலது. தமிழ்த்தாத்தா கந்தமுருகேசனார் பல ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளை எழுதியிருப்பினும் நூலுருப்பெற்ற “நல்லை நாவலன் கோவை” எனும் பனுவல் மட்டுமே தற்போது எம் தரிசனத்திற்குள்ளது.

சிவக்கொழுந்து எனும் இயற்பெயர் கொண்ட கவிஞர் யாழ்ப்பாணன், மாலைக்கு மாலை, கவிதைக்கன்னி, முல்லைக்காடு, பாலர்கீதம், அன்னை, கண்ணன்பாட்டு முதலான நல்ல பல நூல்களை வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார். தென்புலோலியூர் மு.கணபதிப்பிள்ளையின் அறுவடைகள் தமிழை ஆராய முற்படுவோருக்கு ஒரு திசைகாட்டியாக அமையவல்லன. அந்த வகையில் தமிழன் எங்கே?, அன்னை தயை, மொழியும் மரபும், வான்மீகியார் தமிழரே, ஈழநாட்டின் தமிழ் மணிச்சுடர்கள் முதலான அவரது ஆராய்ச்சி நூல்கள் உசாத்துணைக்கு உரியனவாக விளங்குகின்றன.

புலவர் வ.கணபதிப்பிள்ளையின் பெரும்பாலான நூல்கள் வடநூல் மொழிபெயர்ப்புக்களாகும். இந்திரசேனை நாடகம், இரகுவம்சச் சுருக்கம், மார்க்கண்டேய புராணம் போன்றன இவற்றுள் சிலவாகும். செய்யுள், நாவல் இலக்கியம், வரலாற்று ஆய்வு என அகலக்கால் பதித்த பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையும் “தூவுதும் மலரே”, “காதலியாற்றுப்படை” ஆகிய செய்யுள் தொகுப்புக்களையும் ஈழத்து வாழ்வும் வளமும், இலங்கை வாழ் தமிழர் வரலாறு போன்ற வரலாற்று ஆய்வுகளையும் பூஞ்சோலை, வாழ்க்கையின் விநோதங்கள் முதலான நாவல்களையும் நமக்களித்துள்ளார். இவரது நாவல்கள் ஐரோப்பிய இலக்கியங்களின் தழுவல்கள் என்பதும் இவ்விடத்தே மனங்கொள்ளல் தகும். பண்டிதை பத்மாசனி அம்மாள் இராஜேந்திரா புலோலி பசுபதிஸ்வரர் பயிற்றுப்பத்தந்தாதி எனும் அந்தாதியை 1925 இல் எழுதியதில் ஈழத்தின் முதற்பெண் கவிஞர் என்ற புகழுக்குரியவரா கிறார். அது மட்டுமன்றி ஈழத்தின் முதற்பெண் மொழிபெயர்ப்பாளர் எனும் பெருமையும் இவருக்குண்டு.

இத்தலைமுறையினரின் தொடர்ச்சியாக ; நவீன இலக்கியத் துக்கு பெருமை சேர்த்த நால்வரை இங்கு குறிப்பிட்டேயாக வேண்டும். யாழ்ப்பாணக் கவிராயர் என்ற புனைபெயரில் எழுதிய கவிஞர் பசுபதி, தமிழ், ஆங்கிலம், வட மொழி ஆகிய மூன்று மொழிகளிலும்

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன்/03

வித்தகராக விளங்கிய “ஆனந்தன்” எனும் புனைபெயர் கொண்ட இலக்கிய கலாநிதி க. சச்சிதானந்தன், இலக்கண இலக்கியங்களை நன்கு ஆராய்ந்து சுற்ற குமரப்பர் பெரியதம்பி, சமுதாய மாற்றம் பற்றிய உணர்வைத் தமது படைப்புகளில் முக்கியப்படுத்தி நின்ற என்.கே.ரகுநாதன் ஆகிய ஆளுமைகளே அந்த நால்வருமாவர்.

பண்டிதர் சச்சிதானந்தனின் நூல் பட்டியல் மிக நீளமானது. இயங்கு தமிழியல், இலங்கை காவியம், ஆனந்தத்தேன், தியாகமாலை வரலாறு, தமிழர் யாழியல், யாழ்ப்பாணக் காவியம் என மிக முக்கியமானவற்றை மட்டும் விரிவஞ்சி இவ்விடத்தே குறிப்பிடலாம். 2006 ஆம் ஆண்டுக்கான அரசு உயர் இலக்கிய விருதான சாஹித்திய ரத்னா விருதினைப் பெற்ற பெருமையும் ஆனந்தனைச் சாரும்.

பாட்டாளி மக்கள் மற்றும் ஒடுக்கப்பட்டோரின் குரலாய் ஒலித்த கவிஞர் பசுபதியின் “புது உலகம்” குறிப்பிடத்தக்கதோர் புத்தகமாகும்.

புலோலியூரில் சிறுகதைகளின் பிதாமகன் எனக்கொள்ளத் தக்க குமரப்பர் பெரியதம்பி ஆசிரியராகப் பணியாற்றியவர். மறு மலர்ச்சி சஞ்சிகை நடத்திய சிறுகதைப்போட்டியில் பரிசினை வென்றதன் மூலம் எழுத்துலகில் பிரவேசித்த இவரது ஆறு சிறுகதைகள் மறுமலர்ச்சியில் பிரசுரமானதில் அதிக கதைகளை அதில் எழுதிய பெருமைக்குரியவர்.

செங்கை ஆழியான் தொகுத்தளித்த மறுமலர்ச்சிக் கதைகள், மற்றும் ஈழத்து முன்னோடிச் சிறுகதைகள் ஆகிய தொகுப்புகளிலும் 2002இல் கொழும்பு மீராபதிப்பகம் வெளிக்கொணர்ந்த “புலோலியூர் சொல்லும் கதைகள்” நூலிலும் இவரது படைப்புகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

ஈழத்தின் சிறந்த எழுத்தாளர்களுள் ஒருவராகக் கொள்ளத்தக்க என்.கே.ரகுநாதன் புலோலி, வராத்துப்பளையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். “நிலவிலே பேசுவோம்” இவரை இலக்கிய உலகில் அடை யாளப்படுத்திய சிறுகதைத்தொகுதி எனலாம். “தச மங்கலம்” இவருக்கு தேசிய சாஹித்திய விருதினைப் பெற்றுக் கொடுத்தது.

சாதி ஒடுக்கு முறையையும் அதை மீறிய வளர்ச்சிப் போக்கினையும் இயற்பண்பு முறைமையில் என்.கே.ரகுநாதன் சிறப்பாகக் கூற வல்லவர். “ஒரு பனைஞ்சோலைக் கிராமத்தில் எழுச்சி”

என்ற நவீனம் அதற்குச் சான்று. சுயவரலாறு சார்ந்த வரலாற்றுச் சித்திரமாக எழுதப்பட்ட மேற்படி நாவல் ஆசிரியரின் இலக்கிய வன்மையை வெளிப்படுத்தி நின்றது என்றால் அது மிகையாகாது. “கந்தன் கருணை” என்ற ரகுநாதனின் நாடகம் எழுச்சியூட்டும் படைப்பாக ஈழத்து நாடக வரலாற்றில் தடம் பதித்தது.

இச்சான்றோர்களின் அடியொற்றியவர்களாக புலோலியில் 60களில் (1960) புனைகதை இலக்கியத்துறையின் விரிவாக்கப் பணியில் கணிசமான எண்ணிக்கையிலான கலைஞர்கள் ஈடுபட்டு வந்தனர். அவர்களுள் முக்கியமானவர்களாக க.சதாசிவம், க.தம்பையா, செ.கந்தசாமி ஆகிய மூவரையும் குறிப்பிட்டுக்கூறலாம்.

சிறுகதை, நாவல் என்ற இரு புனைகதைப் பரிமாணங்களிலும் பிரகாசித்த புலோலியூர் க.சதாசிவம், மருத்துவராக பணிபுரிந்தவர். அதனால் அறிவியல் பின்புலத்தில் எழுதிய முதலாவது புலோலியூர் எழுத்தாளர் என இவரைக் கொள்ளலாம். நாணயம் எனும் வடபிராந்திய நாவலுக்கும் மூட்டத்தினுள்ளே எனும் மலையகப் பின்புல நாவலுக்கும் தேசிய சாஹித்திய விருதினை பெற்ற சதாசிவம் யுகப்பிரவேசம், ஒரு அடிமையின் விலங்கு அறுகிறது, ஒரு நாட் பேர், புதிய பரிமாணம், அக்கா ஏன் அழுகிறாய்? போன்ற சிறுகதைத் தொகுதிகளின் சொந்தக்காரனும் ஆவார். “ஞானம்” சஞ்சிகையின் உதவி ஆசிரியராகவும் ஆரம்பகாலங்களில் இவர் செயற்பட்டார் என்பதும் இங்கு குறிப்பிடற்பாலது. மலையகச் சிறுகதைகளை மட்டுமே தாங்கி வெளிவந்த சிறுகதைத் தொகுதி ஒன்றினை (ஒரு நாட்பேர்) முதன்முதலில் வெளிக்கொணர்ந்த பிற பிராந்தியத்தைச் சார்ந்த ஒரு எழுத்தாளர் என்ற பெருமையும் கலாபூஷணம் சதாசிவத்திற்கு உண்டு.

புலோலியூர் எழுத்தாளர்களுள் கணிசமாக சிறுகதைகள் எழுதியதோடு அதிக பிரபலமும் பெற்ற பெருமைக்குரியவர் க.தம்பையா. நில அளவைத் திணைக்களத்தில் படவரைஞராக பதவி வகித்த இவரது கதைகள் அனைத்திலும் மனித மனங்களின் சலனங்கள், சபலங்கள், உள்ளத்தின் உணர்வுகள், ஏக்கச் சூழிப்புகள் என்பன வட்டமிடும். அழியும் கோலங்கள், ஐம்பதிலும் ஆசைவரும் எனும் இவரது இரு சிறுகதைத் தொகுதிகளினை கொழும்பு மீரா பதிப்பகத்தினர் வெளிக்கொணர்ந்தமை இங்கு குறிப்பிடற்பாலது.

புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன்/05

எழுத ஆரம்பித்ததிலிருந்தே சுய நிலைப்பாடு கொண்டு எழுதியதில் தனக்கென ஒரு இடத்தைத் தக்க வைத்துக் கொண்டிருக்கும் செ.கந்தசாமிநில அளவையாளராகப் பணிபுரிந்தவர். மெல்லத் தமிழ் இனி... எனும் மகுடத்தில் கொழும்பு, மீரா பதிப்பகத்தினரால் வெளிக்கொணரப்பட்ட இவரது நூலில் 30 வருடங்களில் இவர் எழுதிய சிறுகதைகளில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட 10 சிறுகதைகள் உள்ளடங்கியிருந்தன. ஒரு பிராந்தியத்தில் நிகழ்ந்த மாறுதல்களை வடமராட்சி பின்புலமுடாக இவரது படைப்புகள் மண் வாசனையுடன் சித்திரித்திருந்தன. புலோலியூர் சொல்லும் கதைகள் தொகுதிக்கு அவளும் ஒரு தாய்தானே, இலாபக்காசு எனும் இவரது இரு சிறுகதைகளும் அணிசேர்த்திருந்தன. “என்னுயிர் நீ தானே” எனும் இவரது சிறுகதைத்தொகுப்பு விரைவில் வெளிவரவுள்ளது.

சமகாலத்தில் புற்றளை மகா வித்தியாலயத்தில் விஞ்ஞானம் கற்பித்த சோம அம்பலவாணரும் சில சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். அவை துரதிர்ஷ்ட வசமாக ஆவணப்படுத்தப்படாமலே போய் விட்டன.

சிறுகதை இலக்கியத்தின் செல்நெறியாக சாதியம், வர்க்கியம், இனத்துவம் போன்ற கருத்துக்கள் திகழ்ந்த 70 களில் (1970) மேலும் சிலர் சிறுகதை ஆசிரியர்களாகத் தம்மை அடையாளப்படுத்தி நின்றனர். ஏ.ரி.நித்தியகீர்த்தி, சோ.ராமேஸ்வரன், சிங்கைத் திவாகரன், பா.இரகுபரன், ஆ.இரத்தினவேலோன் ஆகியோர் இவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

தமிழ் மக்களின் போராட்ட எழுச்சியானது மறுதலையாக கிராமிய சிங்கள மக்களின் வாழ்வில் எத்தகையதான விளைவுகளை ஏற்படுத்தியது என்பதையே தனது பெரும்பாலான புனைகதைகளில் பதிவு செய்திருக்கும் சோ. ராமேஸ்வரன் பத்திரிகை நிருபராகத் தன்தொழில் வாழ்வை ஆரம்பித்து பின்னர் சில காலங்கள் பத்திரிகை யாளராகவும் பணிபுரிந்தவர். இறுதியாக ஹெக்டர் கொப்பேகடுவ கமநல பயிற்சி நிறுவகத்தில் தகவல் வெளியீட்டு உத்தியோகத்தராக கடமைபுரிந்து ஓய்வு பெற்றார். இதுவரை ராமேஸ்வரனின் 43 நூல்கள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் நாவல், சிறுகதைத் தொகுப்பு, குறுநாவல், நாடகம், சிறுவர் இலக்கியம், மொழி பெயர்ப்பு ஆகியன அடங்குகின்றன. பஞ்சம், புதிய வீட்டில், முகவரியைத் தேடுகிறார்கள்

போன்ற சிறுகதைத் தொகுப்புகளும் வடக்கும் தெற்கும் எனும் நாவலும் ராமேஸ்வரனுக்கு அதிகளவு புகழைத் தேடிக்கொடுத்தன.

சிங்கள மொழியில் மூன்று சிறுகதைத் தொகுப்புகளும் ஆங்கிலத்தில் ஒன்றுமாக இவரது சிறுகதைத் தொகுப்புகள் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருப்பதும் மனங்கொள்ளத்தக்கன. “முகவரியைத் தேடுகிறார்கள்” எனும் சிறுகதைத் தொகுப்பிற்கும் “கானல் நீர் கங்கையாகிறது” எனும் நாடக நூலிற்கும் தேசிய சாஹித்திய விருது இவருக்கு கிடைத்திருப்பதையும் இங்கு குறிப்பிட்டுக் கூறலாம்.

புனைகதைகள் எழுதுவதில் ஆரம்பித்திருந்தாலும் நாடகம் அரங்கியலில் இளமாணிப்பட்டம் பெற்றதில் தன் ஆய்வினையும் எழுத்தினையும் நுண்கலையிலும் மரபுரிமையிலும் திசைதிருப்பிக் கொண்ட பால இரகுபரன் இதுவரை ஏழு நூல்களை இத்துறைகள் தொடர்பில் அறுவடை செய்துள்ளார்.

தும்பளைக் கிராமம் பற்றிய நூலான “ஊரும் வாழ்வும்”, தனது முகவரியை கூறவல்ல “பிராமண வீதி சரிதம்” மற்றும் “பருத்தித் துறையூராம்” போன்ற மரபுரிமை சார்ந்த இரகுபரனின் நூல்களுள் பின்னையது இவருக்கு பெரும் புகழைச் சேர்த்தது. பருத்தித்துறை பற்றி ஏலவே பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை தனது “காதலியாற்றுப்படையிலும்”, இரா.பஞ்சலிங்கம் “ஒரு ஊரின் கதை இது” எனும் தனது சிறு நூலிலும் குறிப்பிட்டிருந்தாலும் அந்நகர் பற்றிய ஒரு பூரண ஆய்வோ தகவலோ இதுவரை இல்லாது இருந்தது. அம் மாபெரும் குறையினை இரகுபரனின் “பருத்தித்துறையூராம்” எனும் பெருநூல் தீர்த்து வைத்திருக்கின்றது என்றால் அது மிகையாகாது. தான் கற்ற ஹாட்லிக்கல்லூரியிலேயே தற்போது “ஆசிரிய நூலகராக” பணிபுரியும் இரகுபரனின் நாடக நூல்களுள் வடகிழக்கு மாகாண இலக்கிய விருது பெற்ற “கல்லூரி நாடகங்கள்” அண்மையில் வெளிக்கொணரப்பட்ட “வடமராட்சியில் நாட்டுக்கூத்துகள்” போன்றன இவரது நுண்கலை ஆற்றலை வெளிப்படுத்த வல்லனவாகத்திகழ்கின்றன.

சிறுகதை, நாவல் இலக்கியங்களில் ஈடுபாடு காட்டியிருப்பினும் ஏ.ரி.நித்தியகீர்த்தியின் “மீட்டாத வீணை” நாவலே அவரை அடையாளப்படுத்தி நின்றது எனலாம். வடமராட்சி பகைப் புலத்தினை மிகவும் அற்புதமாகவே அந்த நாவலில் அவர் வெளிக்கொணர்ந்திருந்தார். ஈழத்து தமிழ் நாவல் வளர்ச்சி பற்றி பேசும்

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன்/07

திறனாய்வாளர்கள் “மீட்டாத வீணை” நாவல் பற்றியும் தவறாது சிலாகித்தே தமது கருத்துக்களை முன்வைப்பர். மேலும் “தொப்புள் கொடி” எனும் நாவலையும் பல நாடகங்களையும் இவர் எழுதியுள்ளார். சிங்கைத்திவாகரன் (சிவா சின்னப்பொடி) புலோலி வல்லிபுர குறிச்சியைச் சேர்ந்தவர். சிறுகதை, குறுநாவல், ஆய்வுக்கட்டுரைகள் போன்ற பரிமாணங்களில் கனதி மிக்க பல படைப்புகளைத் தந்துள்ளார்.

படைப்பாளியாகவும், பதிப்பாசிரியராகவும், பத்தி எழுத்தாளராகவும் தன்னை அடையாளப்படுத்த முனையும் புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன் கடந்த மூன்று தசாப்தங்களாக பத்திரிகை அலுவலகத்தில் பணி புரிந்து வருகின்றார். தற்போது தினக்குரல் அலுவலகத்தில் “ஊடக முகாமையாளராக” பணிநிலை கொண்டுள்ள இவரது “புதிய பயணம்”, “விடியட்டும் பார்ப்போம்”, “நிலாக்காலம்”, “நெஞ்சாங்கூட்டு நினைவுகள்” காவியமாய் நெஞ்சின் ஓவியமாய்...” போன்ற சிறுகதைத் தொகுதிகளை கொழும்பு மீரா பதிப்பகம் வெளிக்கொணர்ந்துள்ளது. “நிலாக் காலம்”, “நெஞ்சாங்கூட்டு நினைவுகள்” முறையே வடக்கு-கிழக்கு மாகாண, வடமாகாண சாஹித்திய விருதினைப் பெற்றிருப்பதும் இவ்விடத்தில் நினைவு கொள்ளத்தக்கது. திறனாய்வு சார்ந்த பத்தி எழுத்துக்களின் தொகுப்புகள் மூன்றினையும் அறுவடை செய்திருக்கும் இவர் “கொழும்பு, மீரா பதிப்பகம்” எனும் தனது சொந்த நூல் வெளியீட்டகம் வாயிலாக நூற்றுக்கு மேற்பட்ட நூல்களை வெளிக்கொணர்ந்துள்ளமையையும் இவ்விடத்தே பதிவு செய்தல்தகும்.

தமிழ்த் தேசியவுணர்வுக்காலம் எனக் கொள்ளத்தக்க எண்பது களின் பின்னரே நவீன இலக்கியப் போக்குகள் சிறுகதைத் துறையினை அதிகாரப்படுத்தி நிற்கின்றது. இக் காலகட்டத்தில் புலோலியூரில் எழுத ஆரம்பித்தவர்களுள் கனதியான பங்களிப்பினைச் செய்தவர்கள் என்ற வகையில் சந்திரா தியாகராஜா, க.சுகநாயகி, மங்களராணி போன்றோர் விதந்துரைக்கத்தக்கவர்கள். வடபுலத்து இளைஞர்களின் போராட்ட எழுச்சியையே பெரும்பாலும் தனது பாடுபொருளாகக் கொண்டு எழுதிய சந்திரா, அத்தகு சிறுகதைகள் சிலவற்றினைத் தொகுத்து “நிழல்கள்” எனும் மகுடத்தில் வெளிக்கொணர்ந்த சிறுகதைத் தொகுதி திறனாய்வாளர்களின் கவனத்திற்குள்ளானது

இவ்விடத்தே மனங்கொள்ளத்தக்கது. சந்திரா தியாகராசாவின் குறிப்பிடத்தக்க மற்றும்ோர் படைப்பாக இரசிகமணி கனக செந்தி நாதன் நினைவு குறுநாவல் போட்டியில் பரிசினை வென்ற “நிச்சயிக்கப்படாத நிச்சயங்கள்” எனும் குறுநாவலையும் கொள்ளலாம். சக்தியற்ற பெண்களின் மௌன ஓலங்களாகவே ஒலித்த புலோலியூர் குகநாயகியின் கதைகளில் சிலவற்றைத் தொகுத்து “மீண்டும் அந்த வசந்தம்” எனும் மகுடத்தில் கொழும்பு மீரா பதிப்பகம் வெளிக்கொணர்ந்த நூல் நல்லதோர் கதைஞராக குகநாயகியை அடையாளப்படுத்தி நின்றது. தும்பளையைச் சேர்ந்த சிவமலர் சுப்பிரமணியம் (முன்னர் பொன்னையா) “நீல மாளிகை எனும் நாவலினை வெளிக்கொணர்ந்திருந்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

தொண்ணூறுகளில் போராட்ட நிகழ்வுகள் மற்றும் புலப்பெயர்வுகளின் விளைவுகளால் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் புதிய வரவுகளில் இனங்காணப்பட்ட உணர்திறன் முறைமை மாற்றமானது புனைகதைகளின் பரிமாண வளர்ச்சிக்குப் புது இரத்தம் பாய்ச்சியது. அந்த வகையில் புலோலியூரில் பலர் எழுத முற்பட்டனர்.

இவர்களில் அகில இலங்கை இளங்கோ கழகத்தின் தலைவரும் அக்கழகத்தின் உறுப்பினர்களான பெரிய ஐங்கரன், வேல் நந்தகுமார் போன்ற கவிஞர்களின் முன்னோடியுமான பரா. ரதீஸ் “அவன் ஒரு மெழுகு வர்த்தி” என்ற கவிதைத் தொகுதியை 2004இல் வெளியிட்டார். அதைத் தொடர்ந்து “காலப் பிரசவம்” என்ற கவிதைத் தொகுதி 2011 இல் மன்னாரில் வெளியிடப்பட்டது. இடைப்பட்ட காலத்தில் “சிலப்பதிகாரமும் ஈழத்து இசை நாடகங்களும்” என்ற கட்டுரைத் தொகுதியும் “பாண்டியன் பாவை” என்ற இலக்கிய நாடகமும் முறையே 2004, 2005 ஆம் ஆண்டுகளில் வெளியிடப்பட்டன. கம்பராமாயணம் கைகேயி சூழ்வினைப் படலம் (2009), திருக்குறள் அமைச்சியல் (2011) தேம்பாவனி, பைதிரம் நீங்கு படலம் (2011), சீராப்புராணம் மழையழைப்பித்தல் படலம் (2014), க.பொ.த. உயர்தர தமிழ் கவிதைகள் (2015) ஆகிய பாடத்திட்ட இலக்கியங்களுக்கான உரை இலக்கியங்களையும் வெளியிட்டுள்ளார். புராண படல உரை மரபுக் குடும்பத்தில் தோன்றிய பரா. ரதீஸ் இன்று ஓர் உரை ஆசிரியராகவும் திகழ்கிறார்.

பெரிய ஐங்கரன், வேல் நந்தகுமார், லோகநாயகி தயாளன்,

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன்/09

சத்தியமலரவன் போன்றவர்கள் சமகாலத்தில் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாக விளங்குகின்றனர். இவர்கள் நால்வரும் கவிதைகள் எழுதுவதிலேயே மிகுந்த ஈடுபாடு காட்டினாலும் அவ்வப்போது சில சிறுகதைகளையும் எழுதியுள்ளனர். அந்த வகையில் த.லோகநாயகி எழுதிய “புதுவசந்தம்” சிறுகதையும் சத்தியமலரவனின் “பட்ட மரம்” எனும் கதையும் பருத்தித்துறை, வடமராட்சி வடக்கு பிரதேச கலா சாரப்பேரவை, பிரதேச செயலகத்தினூடு 2012இல் வெளிக்கொணர்ந்த “தரிசனம்” என்ற சிறுகதைத் தொகுதியில் இடம் பெற்றிருந்தமையினை இவ்விடத்தே குறிப்பிடலாம்.

பெரிய ஐங்கரன் தனது கவிதைகளைத் தொகுத்து பல நூல்களை அறுவடை செய்துள்ளார். “எனக்கு மரணம் இல்லை”, “ஞானக் கண்”, “வானவில்”, “கறுப்புமழை” போன்றவை அவற்றுள் அவருக்குப் பெரும் புகழைத் தேடிக்கொடுத்தன எனலாம். அது மட்டுமன்றி பெரிய ஐங்கரன் பல திறனாய்வு சார்ந்த கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளார். பாடநூல்கள் பலவற்றினையும் வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார். பல நாடகங்களிலும் நடித்து நடிப்பாற்றலை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

கவிஞராகவே பெரிதும் அறியப்படும் புலோலியூர் வேல் நந்தகுமார் விமர்சனம், விவாதம் போன்றவற்றிலும் ஆரோக்கியமான பங்களிப்பு செய்து வருகிறார். “கற்றதனால் ஆய பயன்” எனும் இவரது சிறுகதை தினக்குரலில் பிரசுரமானதில் சிறுகதை எழுத்தாளராகவும் இனங்காணப்படுகிறார். சிறந்த பேச்சாளருமாவார்.

பரன் எனும் புனைபெயரினூடு அதிகம் எழுதிய தும்பளையைச் சேர்ந்த முருகேசு தயாபரன் திறனாய்வு, சிறுகதை, கட்டுரைத்துறைகளில் தடம் பதித்துள்ளார். சுங்கத்திணைக்களத்தில் பிரதி பணிப்பாளராகப் பணிபுரிந்து ஓய்வு பெற்றுள்ள இவரது “நினைவழியா நாட்கள்” எனும் சிறுகதை/உரைநடை நூல் மிக்க பிரசித்தமானது. தயாபரனின் துணைவியார் வசந்தி தயாபரனும் காத்திரமான ஒரு படைப்பாளியா வார். பேச்சு, திறனாய்வு, சிறுகதை, கட்டுரை மற்றும் சிறுவர் இலக்கியம் போன்றவற்றில் தடம் பதித்துள்ளார். தனது கதைகளைத் தொகுத்து “காலமாம் வனம்” எனும் நூலாக வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார். ஈழத்தில் வெளியாகும் சிறுகதைகளை மதிப்பீடு செய்து காலாண்டுக்கு ஒரு தடவை பரிசில் வழங்கி எழுத்தாளர்களை

ஊக்குவிக்கும் “தகவம்” இலக்கிய நிறுவனத்தின் மூல விசையாக இவ்விலக்கிய தம்பதியினர் இருந்து வருகின்றனர்.

“இலண்டன் பூபாள ராகங்கள்” சிறுகதைப்போட்டியில் (2007 இல்) 2 ஆம் பரிசினை வென்ற “புரட்சி” சிறுகதை மூலம் இலக்கிய உலகில் பிரவேசித்த ஸ்கந்தவாணி ஸ்ரீதர், நல்ல பல கதைகளை எழுதியுள்ளார். சுப்பர்மடத்தைச் சேர்ந்த லதா உதயனது சிறுகதைகளும் கனதி மிக்கன.

புனைகதை சாரா இலக்கிய ஆக்கப் பணிகளில் ஈடுபட்டு வரும் இலக்கிய கர்த்தாக்கள் சிலரும் சிறுகதை எழுதும் முயற்சியில் அவ்வப்போது ஈடுபட்டு வந்துள்ளனர். பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ் “ஐயோ வாசுகி” என்ற சிறுகதையை எழுதியுள்ளதாக செங்கை ஆழியான் தனது ஆய்வு நூலொன்றில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதேபோல் அறிவியல் எழுத்தாளரான மருத்துவர் எம்.கே.முருகானந்தனும் ஆறேழு கதைகள் எழுதியுள்ளதாக அறியக் கிடைக்கின்றது. தென்புலோலியூர் மு.கணபதிப்பிள்ளையின் புதல்வியான கமலினி செல்வராஜனும் தனது ஊடகப்பணிகளுக்கு அப்பால் அவ்வப்போது ஓர் சில கதைகளையும் எழுதிப் பார்த்துள்ளார்.

புலோலியூரில் கட்டுரை ஆக்கப் பணிகளில் பல்கலைக்கழகம் சார்ந்தவர்களும் பல்கலைக்கழகத்திற்கு வெளியே நின்றும் பலர் தமது காத்திரமான பங்களிப்பினை நல்கியுள்ளனர். பேராசிரியர் ஆ. வேலுப் பிள்ளை, பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ், பேராசிரியை மனோன்மணி சண்முகதாஸ், மருத்துவர் எம்.கே.முருகானந்தன், இரசாயனவியலாளர் சு.பேராசிரியன், சூரியகுமாரி பஞ்சநாதன் போன்ற பட்டதாரிகளையும் முருக வே.பரமநாதன், பருத்தியூர் பால வைரவநாதன், கலாபூஷணம் செல்வத்தம்பி மாணிக்கவாசகர், வே.ஆறுமுகம், பண்டிதர் பரந்தாமன், ஆ.தேவராசன் ஆங்கில ஆசிரியர் கந்தையா, து.குலசிங்கம், சிவநேசன் முதலான இலக்கிய ஆளுமைகளையும் இந்த வகையில் பட்டிய லிடலாம்.

இவர்களுள் அறிவியல் வளர்ச்சிகளைத் தமிழ் மக்களுக்கு சரளமான மொழியில் அறியத்தந்த பெருமைக்குரியவர்களாக மருத்துவர் எம்.கே.முருகானந்தனையும், சு.பேராசிரியனையும் கருத லாம். மக்கள் “நலமாக” வாழ வேண்டும் என்ற ஆதங்கத்தில் முருகானந்தன் எழுதிய கட்டுரைகளும் அவற்றினைத் தொகுத்து

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன்/11

வெளியிட்ட நூல்களும் ஏராளமானவை. இந்த வகையில் இவர் எழுதி வெளியிட்ட நூல்களுள் “தாயாகப் போகும் உங்களுக்கு”, “நீங்கள் நலமாக”, “ஒரு டொக்டரின் டயறியில் இருந்து” போன்றவை மிகவும் பிரசித்தமானவை. அது தவிர “சிறுவர்களின் கண்களைக் காக்க வாரீர்”, “எயிட்ஸ்”, “பாலியல் நோய்கள்”, “போதையை தவிருங்கள்”, “வைத்தியக் கலசம்”, “எடையைக் காத்து நலத்தைப் பேணுங்கள்” போன்ற பயன்மிகு பனுவல்கள் யாவற்றையும் முருகானந்தன் வெளிக் கொணர்ந்துள்ளார். வைத்தியத்துறையின் பயன்பாட்டையும் அதன் வளர்ச்சியையும் அகண்ட மக்கள் மட்டத்தில் பரப்புவதற்கு முருகானந்தனின் நூல்கள் துணைபோயின என்றால் அது மிகையாகாது. அறிவியலில் மட்டுமன்றி இலக்கியத்திலும் முருகானந்தன் அகலக்கால் பதித்தவர் என்பதற்கு கொழும்பு மீரா பதிப்பக வெளியீடாக வெளிவந்த “மறந்து போகாத சில” எனும் அவரது திறனாய்வு சார்ந்த பத்தி எழுத்துக்களின் தொகுப்பு சான்று. அறிவியல், இலக்கியத்திற்கும் அப்பால் ஆன்மீகத்துறையிலும் ஈடுபாடு கொண்ட முருகானந்தன் அது தொடர்பில் அறுவடை செய்த “சாயி காட்டிய ஆரோக்கிய வாழ்வு” எனும் நூல் மிகவும் பேசப்பட்டதையும் இவ்விடத்தே பதிவு செய்வது நலம்.

முருகானந்தனது எழுத்துக்கள் வைத்தியத்துறை வளர்ச்சியை எடுத்துக் கூறியது போல் பொறியியல், இரசாயனவியல் மற்றும் வளரும் தொழில்நுட்பம் தொடர்பான தகவல்களை தன்னகத்தே கொண்டதாக சுப்பிரமணியம் பேராசிரியனது கட்டுரைகள் அமையப் பெற்றன. இரசாயனவியலாளராகப் பணிபுரிந்த இவருக்கு இயல்பாகவே இருந்த தமிழ்ப் புலமை காத்திரமான கட்டுரைகளை எழுதுவதற்கு வழிகோலிற்று. ஓய்வின் பின் பத்திரிகையாளராக தற்போது இவர் வீரகேசரி நிறுவனத்தில் கடமையாற்றி வருகின்றார். பல கனதி மிக்க நூல்களின் சொந்தக்காரன். கொழும்பு மீரா பதிப்பகம், சென்னை மணிமேகலை பிரசுரம் போன்ற வெளியீடகங்கள் இவரது நூல்களை வெளிக் கொணர்ந்துள்ளன. “கருகும் பசுமை”, “கலைச் சோலை”, “வளரும் தொழில் நுட்பம்” போன்ற நூல்கள் இவரது வெளியீடுகளில் மிகுந்த கவனத்தைப் பெற்றவை எனலாம். “கருகும் பசுமை” நூலானது வடக்கு கிழக்கு மாகாண சாஹித்திய விருதினைப் பெற்றிருந்தமையும் இவ்விடத்தே சொல்லத்தக்கது. இவரது நூல்கள்

“தமிழின் சமகால அறிவியல் வளத்துக்கான ஓர் எடுத்துக்காட்டு” என்பார் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி.

வே. ஆறுமுகம் அரசு கணக்காய்வு திணைக்களத்தில் அத்தியட்சராகப் பணிபுரிந்தவர். கட்டுரைகள் பல எழுதியிருப்பினும் பெரும்பாலும் கவிஞராகவே அறியப் பெற்றவர். “வடமராட்சி வல்லிபுர ஆழ்வார் தல வரலாறு”பற்றி ஆங்கிலத்தில் இவர் எழுதிய நூல் இவருக்குப் பெரும் புகழினைச் சேர்த்தது எனலாம்.

“ஆயிலியன்” எனும் புனை பெயரில் பா.இளந்திரையன் எழுதிய “அண்ணன் நல்லவன்” எனும் குறுநாவலும் குறிப்பிடத்தக்கதோர் நூலாகும். இவ்விரு பனுவல்களும் கொழும்பு “மீரா பதிப்பகத்தின் அறுவடைகள் என்பது மனங்கொள்ளத்தக்கதாகும். இசைப்பாடல்கள் எழுதுவதில் ஈடுபாடு கொண்டபு.வேலவகுமார்தன் குலதெய்வமான புற்றளைப் பிள்ளையார் மீது பாடிய “புற்றளை தமிழிசைமாலை” எனும் நூலும் இவ்விடத்தே பதிவு செய்யத்தக்கது.

“கிரியாவின் தற்கால தமிழ் அகராதிக்கு” ஈழத்துப் பேச்சு வழக்குச் சொற்களை அளித்த து. குலசிங்கத்தின் முயற்சி முன்மாதிரி யானது. “வெள்ளை ரோஜா முள்” தொடர் கதை தந்த சிவநேசனின் “கம்பன் கடலமுதம்” எனும் பனுவலும் மிக முக்கியமானது.

பருத்தியூர் பாலவயிரவநாதன் இம் மண்ணின் குறிப்பிடத்தக்க மற்றுமோர் இலக்கிய ஆளுமையாவார். சிறுகதை, விமர்சனக் கட்டுரைகள், சிறுவர் இலக்கியம், ஓவியம், ஆன்மீகக் கட்டுரைகள் என அகலக் கால் பதித்திருப்பினும் சமூக உளவியல் தொடர்பில் இவர், எழுதிய கட்டுரைகளும் நூல்களுமே இவரைத் திரும்பிப் பார்க்க வைத்தது எனலாம். “உண்மை சாஸ்வதனமானது”, “அம்மா”, “கோழைகளாய் வாழுவதோ”, “உண்மைகள் உலருவதில்லை”, “வெறுமை”, “மௌனம்”, “மரணத்தின் பின் வாழ்வு” முதலான பதினெட்டு நூல்களை ஒரே நாளில் அரங்கேற்றி வியத்தகு இலக்கிய சாதனை ஒன்றைப் புரிந்த வயிரவநாதன் இதுவரை மொத்தமாக மூவாயிரம் பக்கங்களில் நூல்களை எழுதியுள்ளமையும் கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது. இந்து கலாசார திணைக்களத்தில் நிர்வாக உத்தியோகத்தராகப் பணிபுரிந்து ஓய்வு பெற்ற கலாபூஷணம் பால வயிரவநாதனது இரு நூல்கள், சென்னை மணிமேகலைப் பிரசுரமாகவும் வெளியாகியுள்ளன.

பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியர்களாகப் பணிபுரிந்தவாறே

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன்/13

தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்காகத் தம்மை அர்ப்பணித்த புலோலியூர் சார்ந்த மூன்று பேராளுமைகளின் இலக்கியப் பணி பற்றி குறிப்பிடாமல் இக்கட்டுரை முழுமை பெறாது. ஏலவே பட்டியலில் குறிப்பிட்ட பேராசிரியர்களான ஆ. வேலுப்பிள்ளை, மனோன்மணி சண்முகதாஸ், அ.சண்முகதாஸ் ஆகியோரே அத்தகு அறிஞர்களாவர்.

ஐப்பான் தோக்கியோ கக்கியின் பல்கலைக்கழகத்தின் மொழி இலக்கிய பீடத்தில் இரண்டு தசாப்த காலங்களாக ஆய்வுநிலைப் பேராசிரியராகவும் பின்னர் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக தமிழ்த் துறையில் வரவுநிலைப் பேராசிரியராகவும் பணிபுரிந்த தும்பளையைச் சேர்ந்த திருமதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ் 39 நூல்களை, இலக்கியத்தின் சகல பரிமாணங்களும் உள்ளடங்கத்தக்க வகையில் அறுவடை செய்துள்ளார். “பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இலக்கியத்தின் முக்கிய போக்குகள்”, “சி.வை.தா.ஓர் ஆய்வு”, “தமிழ் மொழி அகராதி நந்த சதாவதானி”, “பண்டைத் தமிழர் வாழ்வியற் கோலங்கள்”, “புலோலி பசுபதீஸ்வரர் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி உரை”, “பாரதியின் புலமைத்திறன்” என விரிவஞ்சி சில நூல்களை மட்டும் அவரது பனுவல் பட்டியலிலிருந்து குறித்துக் கொள்ளலாம். தவிரவும் “தமிழ்ப் பெண்களின் கண்ணோட்டத்தில் பெண்ணியம்”, “தமிழர் திருமண நடைமுறைகள்”, “பெரிய புராணம் காட்டும் வாழ்வியல்” போன்ற ஒன்பது நூல்களின் தொகுப்பாசிரியராகவும் அவர் விளங்குகிறார்.

ஆய்வு நூல்களிலேயே தன்னை ஈடுபடுத்தியிருப்பினும் எழுதுவதிலும் ஆர்வம் காட்டிய பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ், பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பதினொரு ஆண்டுகளும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் மூன்று தசாப்த காலங்களாகவும் பணி புரிந்த பின்னர் களனி, கொழும்பு பல்கலைக்கழகங்களில் சில காலம் வரவு நிலை விரிவுரையாளராகவும் கடமையாற்றியுள்ளார். தவிரவும் ஐப்பான் தோக்கியோ கக்கியின் பல்கலைக்கழகத்தில் மொழியியல் பண்பாடு தொடர்பான விருந்து நிலைப் பேராசிரியராகவும், தென்கிழக்கு பல்கலைக்கழக மொழி பண்பாட்டுத் துறையில் ஆலோசனைப் பேராசிரியராகவும், பேரவை உறுப்பினராகவும் சண்முகதாஸ் பணியாற்றியுள்ளார். இற்றை வரை இருபத்தியேழு நூல்களை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். “துணை வேந்தர் வித்தி”, “கிறிஸ்தவ தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி”, “தமிழ்மொழி இலக்கண

இயல்புகள்”, “திறனாய்வு முன்னோடி பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம்”, “இலங்கைத் தமிழ் பேராசிரியர்களின் தமிழ்ப்பணிகள்”, “தனிநாயகம் அடிகளார்” போன்றவை அவற்றுள் சிலவாகும். இந்த வகையில் தமிழிற்காகவும் தமிழ் இலக்கியத்திற்காகவும் தமிழ் மாணவர்களின் கல்வி மேம்பாட்டிற்காகவும் இவ்விலக்கிய தம்பதிகள் ஆற்றிய அர்ப்பணிப்பு மிக்க சேவை விதந்துரைக்கற்பாலது.

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் ஒன்றில் தமிழ்த்துறையில் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்ற முதலாவது பேராசிரியர் என்ற பெருமைக் குரிய ஆழ்வாப்பிள்ளை வேலுப்பிள்ளை தென்புலோலியூர் உபய சக்திர்காமம் பகுதியினைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். இவர் எண்ணற்ற நூல்களின் சொந்தக்காரன். ஆயினும் “ஈழத்து பழைய இலக்கிய வரலாறு”, “ஈழத்து அறிஞர் ஆளுமைகள்”, “தமிழ் வரலாற்று இலக்கணம்”, “தமிழ் இலக்கியத்தின் காலமும் கருத்தும்”, “தமிழர் சமய வரலாறு”, “சைவசமயம் அன்றும் இன்றும் இங்கும்”, “சாசனமும் தமிழும்” போன்ற பனுவல்களே பேராசிரியர் வேலுப்பிள்ளையை பெரிதும் பிரபலப்படுத்தின என மிகத் தாராளமாகவே கூறலாம். இவற்றுள் “சாசனமும் தமிழும்” எனும் நூல் இலங்கை அரசின் சாஹித்திய விருதினைப் பெற்றுக் கொண்டதனையும் இவ்விடத்தில் விசேடமாகக் குறிப்பிடலாம். 1964 இல் விரிவுரையாளராகப் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தோடு தன்னைப் பிணைத்துக் கொண்ட இவர் படிப்படியான பதவி உயர்வுகளின் விளைவுகளால் தமிழ்த்துறைத் தலைவராக பணிநிலை கொண்டு 1983வரை அங்கு சேவை செய்து பின்னர் 1984முதல் 1990ஆம் ஆண்டு வரையான காலப்பகுதியில் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திலும் தமிழ்த்துறைத் தலைவராகப் பணிபுரிந்தார். 1990 ஆம் ஆண்டு முதல் 2000வரை சுவீடன் தேசத்தில் உப்சலா பல்கலைக்கழகத்தில் வரலாற்றுத் துறையிலும் அதன் பின்னர் சில காலங்கள் அமெரிக்க வெக்னியா பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் மற்றும் சமயம் தொடர்பான துறையிலும் விருந்து நிலைப் பேராசிரியராகப் பணிபுரிந்து அதன் பின்னர் ஆ. வேலுப்பிள்ளை ஓய்வு நிலைப் பேராசிரியரானார்.

புலோலியூரில் பண்டிதர் வீ.பரந்தாமன் விதந்துரைக்கத் தகுந்த இன்னுமோர் ஆளுமையாவார். கந்தமுருகேசனாரின் புலமைத் தொடர்ச்சி என அடையாளப்படுத்துவதற்கு மிகப் பொருத்தமானவர்.

புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன்/15

புற்றளை மகா வித்தியாலயம், ஹாட்லிக்கல்லூரி போன்ற புகழ்மிகு பாடசாலைகளில் மூன்று தசாப்தங்களுக்கு மேலாக ஆசிரியப்பணி புரிந்து ஓய்வு பெற்றவர்.

அகராதிக்கலையில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்ட பண்டிதர், சமூக ஆய்வு தொடர்பில் சில நூல்களையும் கவிதைத் தொகுதிகளையும் பல பாட நூல்களையும் இதுவரை வெளியிட்டுள்ளார். அந்த வகையில் “வேரடி வழி தமிழ்ச்சொல் பிறப்பியல் அகராதி” எனும் இவரது அகராதி நூல் சர்வதேச ரீதியிலும் பலராலும் கொண்டாடப்படுகின்றது. “பண்டைக் குமரியும் பழங்குடித் தமிழரும்”, “திருக்குறளின் செந்தமிழ் ஆட்சி”, “மனிதனும் கடவுளும்” போன்ற ஆய்வு நூல்களும் “தமிழ் நடந்த தடங்கள்” எனும் கவிதைத் தொகுதியும் பண்டிதர் பரந்தாமனின் பெயரினை மேலும் பிரபல்யப்படுத்திய ஏனைய நூல்கள் எனலாம்.

தொல்லியலில் அதீத ஈடுபாடு காட்டிய ஆ.தேவராசன் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடுகளுக்கு அது தொடர்பிலான கட்டுரைகளை வாசித்துப் புகழ் பெற்றவர். கந்த முருகேசனாரின் பெருவிருப்பிற்குரிய சீடராகவும் தேவராசன் திகழ்ந்தார். மரபுவழிக் கவிதைத் துறை தொடர்பில் உபயகதிர்காமத்தைச் சேர்ந்த ஆ.விநாயகமூர்த்தியும் குறிப்பிடத்தக்க ஒரு கவிஞராவார்.

நாடக நடிகராகவும் அண்ணாவியாராகவும் அறியப்பட்ட ஆர்.எஸ்.ஆனந்தன் சிறுகதைத் துறையிலும் தன் பங்களிப்பினை விஸ்தரித்து அண்மையில் நூல் ஒன்றினையும் அறுவடை செய்துள்ளார்.

புலோலியூர் இளந்தலைமுறைக் கவிஞர்களுள் கமலசுதர்சன், பரா. ரமேஸ் போன்றவர்களும் விதந்துரைக்க வல்லவர்கள். பரா. ரமேஸ் பல பாடல்களைப் பாடியிருப்பினும் “அன்புப் பிள்ளைகளே” என்ற அறுவடையே அவரை இனங்காட்டியது எனலாம். இறுவட்டிலும் பனுவலிலும் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கும் இப்பாடல்கள் முற்றுமுழுதாக சிறுவர்களுக்காகவே யாத்தமைக்கப்பட்டவை. கமலசுதர்சன் எண்ணற்ற கவிதைகளை எழுதியுள்ளார். “மௌனமே வாழ்வாக”, “அவல அடைகாப்பு” போன்ற இரண்டு கவிதை தொகுதிகளுள் கமலசுதர்சனின் கனதியான கவிதைகள் உள்ளடக்கம் பெற்றிருப்பது இவ்விடத்தே பதிவு செய்யத்தக்கது.

இவ்வாறாக, புலோலியில் வாழ்ந்த, வாழும் இலக்கியவாதிகள்

தமது அறுவடைகளாக எமக்கு அளித்த நன்நூல்கள் ஏலவே குறிப்பிட்டதற்கமைய உண்மையில் பெரும் பொக்கிஷங்கள். அவற்றைப் பேணிப் பாதுகாப்பதும், நூலுருப்பெறாது கையெழுத்துப் பிரதிகளாக இன்னமும் உள்ளவற்றை பனுவல்களாக்க முயற்சிகள் எடுப்பதும் எமது தலையாய கடமையாகும். அதே சமயம் இந்நூல்களில் உள்ளத மாணவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்து படித்தும் பயனுறுவதே புலோலியூர் இலக்கிய கர்த்தாக்களுக்கு நாம் செய்யும் கைமாறாக அமையும்.

இலக்கிய கர்த்தா ஒருவருக்குத் தேவையான அடிப்படை அம்சம் என இலக்கிய வழுக்களற்ற அவரது தமிழ்மொழி அறிவையே கொள்ளல் வேண்டும், அதற்கு அவரது அரிச்சுவடியும் ஆரம்பகால தமிழ் போதனையும் அப்பழுக்கற்று இருத்தல் அவசியம். அந்தவகையில் நூற்றாண்டு விழாக் காணும் யா/புற்றளை மகா வித்தியாலயத்தின் வகிபாகம் விதந்துரைக்கற்பாலது. இக்கட்டுரையில் குறிப்பிடப்பட்ட இலக்கிய கர்த்தாக்களுள் பெரும்பாலானோர் புற்றளை மகா வித்தியாலயத்திலேயே தமது அரிச்சுவடியினையும் ஆரம்பக்கல்வியையும் கற்றார்கள் எனப் பெருமையுடன் பதிவு செய்து கொள்ளலாம்.

புற்றளை மகா வித்தியாலயத்தில் தற்போது கல்வி பயிலும் மாணவர்களும் புலமையில் சளைத்தவர்களல்லர். அகில இலங்கை ரீதியில் நடத்தப்படும் இலக்கியப் போட்டிகள் பலவற்றுள் மூன்றுக்கு மேற்பட்ட பரிசில்களை அவர்கள் வென்றிருக்கின்றார்கள். இப்பாட சாலையின் பழைய மாணவர் சங்க பிரித்தானிய கிளை தினக்குரல் பத்திரிகையின் ஆதரவுடன் நடத்தும் பாடசாலை மாணவர்களுக்கிடையிலான கட்டுரைப்போட்டிகளில் அவர்கள் பெற்ற வெற்றியினை இதற்குச் சான்றாக்கலாம். புற்றளை மகா வித்தியாலயம் மற்றும் புலோலியில் உள்ள அதையொத்த ஏனைய பாடசாலைகளில் இன்று கல்வி பயிலும் மாணவர்களில் காணப்படும் இத்தகு இலக்கிய ஆற்றலானது புலோலியின் புலமைப் பரம்பரை மேலும் விரிந்து கிளைகளையும், விழுதுகளையும் பரப்பும் வாய்ப்புகள் மிக அதிகமாகவே உள்ளது என்பதனைச் சுட்டி நிற்பது மனதிற்கு பெரிதும் இதமாகவே அமைகின்றது.

யா/புற்றளை மகா வித்தியாலய நூற்றாண்டு விழா மலர் - 2016

தினக்குரல் : ஜூலை 16 - செப்டெம்பர் 04, 2016

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன்/17

மறுமலர்ச்சி முதல் மல்லிகை, கூடர், அலை வரை சிறுகதை வளர்ச்சிக்கு துணைநின்ற சிறு சஞ்சிகைகள்

ஈழத்தில் சிறு கதை வளர்ச்சிக்கு சிறு சஞ்சிகைகளின் வகிபாகம் விதந்துரைக்கற்பாலது. நவீன இலக்கியத்தில் 1930 - 1949 காலப் பகுதி “சமுதாய சீர்திருத்த காலம்” என விமர்சகர்களால் வரையறுக்கப்படுகிறது. இக்காலப்பகுதியில் “வரதர்” என்றழைக்கப்படும் தி.ச. வரதராஜனையும் “அ.செ.மு.” எனப் புகழ் பெற்ற அ.செ.முருகானந்தனையும், பின்னர் ஆறாவது இதழிலிருந்து வரதர், பஞ்சாட்சர சர்மா ஆகியோரையும் ஆசிரியர்களாகக் கொண்டு 1946 பங்குனி முதல் 1948 ஐப்பசி வரை வெளிவந்த “மறுமலர்ச்சி” மாசிகையின் 24 இதழ்களுமே ஈழத்து சிறுகதை வளர்ச்சிக்கு கால்கோளிட்டது எனலாம்.

சிறுகதை இலக்கியத்திற்கு உருவம் சமைத்து வரலாற்றில் முதலிடம் பெறும் கலைஞர்களை உருவாக்கிய பெருமை முதலில் ஈழகேசரிப் பண்ணையையும் (1933 - 1958) அதன், தொடர்ச்சியாக சஞ்சிகை என்ற வகையில் மறுமலர்ச்சியினையுமே சாரும். மொத்தம் 52 சிறுகதைகள் மறுமலர்ச்சியில் வெளியானதாக சாஹித்யரத்னா செங்கைஆழியானின் ஆய்வொன்று கூறுகிறது. தமிழகத்தில் சிறுகதைத் துறைக்கு “மணிக்கொடி” அளித்த புத்தூக்கத்தினை ஈழத்தில் மறுமலர்ச்சி ஆரம்ப காலங்களில் வழங்கியது என்றால் அது மிகையாகாது.

மறுமலர்ச்சியில் ஆரம்ப கால எழுத்தாளர்களில் பலர் தமது பங்களிப்பினை நல்கியிருப்பினும் அ.செ.மு., சம்பந்தன், இலங்கையர் கோன், வரதர், சு.வே., து. ருத்திரமூர்த்தி (மஹாகவி), நவாற்குழியூர் நடராஜன், புலோலியூர் கு. பெரியதம்பி, நடனம், சு. இராஜநாயகன், தாழையடி சபாரத்தினம், சொக்கன், இ. பொன்னுத்துரை, வே. சுப்பிர

மணியம், எஸ். ஸ்ரீனிவாசன் போன்றவர்களது கதைகளே குறிப்பிடும் படியாக அமைந்ததோடு மட்டுமன்றி சிறுகதை, இலக்கியத்தினை அடுத்த கட்டத்திற்கு நகர்த்த அடித்தளமிட்டன என ஆய்வாளர்களால் அடையாளப்படுத்தவும்பட்டன.

மறுமலர்ச்சி மாசிகையின் அஸ்தமனத்திற்குப் பின்பு 1952 இல் சாஹித்திய ரத்னா வரதர் வெளிக்கொணர்ந்த இலக்கிய சஞ்சிகையான “ஆனந்தனில்” பழைய எழுத்தாளர்களுடன் பல புதியவர்களும் எழுத ஆரம்பித்தனர். இளங்கீரன், புதுமைலோலன், தாழையடி சபாரத்தினம் போன்றோர் “ஆனந்தனில்” எழுதிப் பிரசுரித்தமானார்கள். 1953 ஆம் ஆண்டில் “ஆனந்தனும்” நின்று போக “தேன்மொழி”, “வெள்ளி” போன்ற மாத சஞ்சிகைகளை வரதர் வெளிக் கொணர்ந்தாலும் இச்சஞ்சிகைகளில் சிறுகதைகள் எவையும் பிரசுரமாகவில்லை. முன்னையது கவிதைக்கான ஏடாகவும் பின்னையது பல்சுவை இதழாகவுமே மலர்ந்தன.

எமது படைப்பாளிகள் மானிட முன்னேற்றத்திற்காக தமது பேனாவால் போர் தொடுக்க ஆரம்பித்த முற்போக்குக் காலத்தில் (1950-1960) ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு ஒரு தளமாக சிற்பி சரவணபவனின் “கலைச்செல்வி” அமைந்தது எனலாம். சிற்பி இதழின் ஆசிரியராகவும் ஈழத்துச் சோமு, தமிழ்ச் செல்வன் ஆகியோர் துணை ஆசிரியர்களாகவும் செயற்பட்டு கலைச்செல்வியை வெளிக் கொணர்ந்து ஈழத்து இதழியல் வரலாற்றில் மைல்கல் பதித்தனர் என்றால் அது மிகையாகாது.

செங்கை ஆழியான், செம்பியன் செல்வன், செ.யோகநாதன், சாந்தன், மு.பொ. தெணியான், செ.கதிர்காமநாதன், தி. ஞானசேகரன், து. வைத்திலிங்கம், அன்னலஷ்மி ராஜதுரை (யாழ் நங்கை), பெனடிக்ற்பாலன், மு. கனகராஜன், முனியப்பதாசன், புதுமைப் பிரியை எனும் பத்மா சோமகாந்தன், கவிதா, கானமயில்நாதன் குறமகள் போன்ற இலக்கிய ஆளுமைகள் கலைச்செல்வி பண்ணையில் இருந்து இனங்காணப்பட்டனர்.

முற்போக்கு, தேசியம், மண்வாசனை முதலான அம்சங்களை துல்லியமாகத் தமது படைப்புகளில் முன்வைத்திட வேண்டும் என்ற குறிக்கோளுடன் எழுதியதில், பொழுது போக்கிற்காக அன்றி முற்று முழுதாக சமுதாய எழுச்சியின் பயன்பாடு கருதியே இவர்கள் வாசிக்கப்

பட்டார்கள். இலக்கிய செல்நெறியில் பெருந்திருப்பத்தை ஏற்படுத்திய இத்தகு கனதியான இலக்கியவாதிகளை அடையாளங்காட்டி இலக்கிய உலகினை செழுமைப்படுத்தியதாலேயே இந்த நிமிடம் வரை கலைச் செல்வியின் பெயரும் சிற்பியின் சாதனையும் சிலாக்கிக்கப்படுகின்றது.

சு. இராஜநாயகனின் “நாகதோஷம்”, சு.வே. யின் “மணற் கோயில்”, டொமினிக் ஜீவாவின் “இந்நாட்டு மன்னர்”, அன்பு மணியின் “மாமாங்கத் தீர்த்தம்”, சிற்பியின் “ஏன் படைத்தாய்”, செங்கைஆழியானின் “உச்சிப் பொழுது” போன்ற உன்னத படைப்புகளை வாசகர்களுக்கு அளித்த பெருமையினையும் கலைச்செல்வி தனக்குறித்தாக்குகின்றது.

1958 இல் வெளியான கலைச்செல்வியைத் தொடர்ந்து அறுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் (1960 - 1961 காலகட்டத்தில்) வரதரால் வெளிக் கொணரப்பட்ட “புதினம்” எனும் சஞ்சிகையும் சிறுகதை வளர்ச்சிக்கு கணிசமான பங்களிப்பினை நல்கியது எனலாம். கே. டானியல், கனகசெந்திநாதன், வரதர், சொக்கன், தாழையடி சபாரத்தினம், செங்கை ஆழியான், கே.எஸ். சிவகுமாரன் போன்றோர் இதில் சிறுகதைகளை எழுதிப் புகழ் பெற்றனர்.

இளங்கீரன் வெளிக்கொணர்ந்த “மரகதம்”, எம்.ஏ.ரகுமானை ஆசிரியராகக்கொண்டு வெளியான “இளம்பிறை” போன்ற மாசிகைகளும் இக்காலகட்டத்தில் எழுத ஆரம்பித்த எழுத்தாளர்களுக்கு பேராதரவினை வழங்கி வந்தன என்பதும் இவ்விடத்தே பதிவு செய்யத்தக்கது.

1961 ற்கும் 1983 ற்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதி சமூக சிறுகதை வரலாற்றில் புத்தெழுச்சிக் காலகட்டம் எனக் கொள்ளப்படுகின்றது. இக்காலப் பகுதியில் எழுந்த சிறுகதைகளில் முற்பட்ட காலப் பகுதியிலும் பார்க்க பொருள் விரிவையும் அடிப்படையான கருத்து மாற்றங்களையும் அவதானிக்கலாம். முற்போக்குச் சிந்தனைகள் காலத்தின் தேவைக்கேற்றனவாகவும் காலத்தின் குரலாகவும் சமூகத்தின் சமூக, பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளைப் பிரதிபலிப்பனவாகவும் சமூகத்தை முன்னேற்றப் பாதையை நோக்கிச் செலுத்துபவையாகவும் யதார்த்தப் பண்பு கொண்டவையாகவும் அமைந்துள்ளமை நோக்கத்தக்கது.

சாதிப் பிரச்சினை, சீதனப்பிரச்சினை, சுரண்டற் கொடுமை போன்ற எரியும் பிரச்சினைகளைச் சிறுகதைப் பொருளாக்கிய இக்காலகட்ட எழுத்தாளர்கள் அவற்றுக்கான அடிப்படைக் காரணங்களையும் தீர்வு மார்க்கங்களையும் தமது கதைகளில் சித்திரிக்க எத்தனித்தனர்.

மல்லிகை, சுடர், அலை, தாரகை, சிரித்திரன், தாயகம், நான் போன்ற சஞ்சிகைகள் புத்தெழுச்சிக்கால கட்ட எழுத்தாளர்களுக்கு களமமைத்துக் கொடுத்தன. தவிரவும் செ.கணேசலிங்கனின் குமரன், ஏ. எம். செல்வராசாவின் அஞ்சலி செம்பியன் செல்வனின் அமிர்தகங்கை, கனகபால சுப்பிரமணியத்தின் கலசம், டானியல் அன்ரனியின் சமர், மட்டுநகரிலிருந்து அன்பு மணியை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்த மலர் (1970), அருண் மொழி வெளிக் கொணர்ந்த தேனருவி, சரோஜினி கைலாசபிள்ளையை ஆசிரியையாகக் கொண்டு வெளிவந்த மாணிக்கம், கே.வி.எஸ். மோகன் வெளியிட்ட கதம்பம், ஆசீர் வாதத்தை ஆசிரியராகவும் இலக்கிய இரட்டையரான செங்கை ஆழியான், செம்பியன் செல்வன் முதலானோரை உதவி ஆசிரியராகவும் கொண்டு வெளியான விவேகி(1960-1970), சரவணையூர் மணிசேகரனின் தமிழமுது(1970) போன்ற சஞ்சிகைகளும் அக்கால கட்டத்து கதைஞர்களுக்கு பிரசுர களத்தினை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தன.

1966 ஆகஸ்டில் டொமினிக் ஜீவாவால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட "மல்லிகை" அவரது அயராத உழைப்பாலும் அர்ப்பணிப்பு மிக்க, செயற்பாட்டினாலும் நாற்பத்தாறு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக (1966-2012 டிசம்பர்) தொடர்ச்சியாக வெளிவந்து இதுவரையில் ஈழத்தில் நீண்டகாலமாக வெளிவந்த தனி மனிதனின் ஒரு சஞ்சிகை என்ற சாதனையை தனதாக்கிக் கொள்கிறது. இந்த அசுர சாதனை பற்றி அதன் ஆசிரியர் சாஹித்யரத்னா டொமினிக் ஜீவா உணர்வு பூர்வமாக கீழ்க் கண்டவாறு கூறுவார்.

"நாற்பத்தாறு ஆண்டுகள் என்பது லேசப்பட்ட காலமல்ல. இத்தனை ஆண்டுகளாக ஓர் இலக்கிய ஏடு தொடர்ந்து வெளிவருவது இங்கும் சரி, தமிழகத்திலும் சரி ஓர் சாதனைக்குரிய செயலாகவே கருதப்பட்டு வருகிறது. கலை இலக்கிய ஏடொன்றை இலட்சிய நோக்கில் தடம் புரளாது தொடர்ந்து சகல சுவைஞர்களையும் அரவணைத்துக் கொண்டு வெளியிட்டு வருவது பிரமிக்கத்தக்கதான

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன்/21

செயலென்று தான் குறிப்பிட வேண்டும்.”

ஜீவா குறிப்பிடுவது போல சகல சுவைஞர்கள், எழுத்தாளர் களையும் அரவணைத்துக் கொண்டு சென்றதுதான் அவரது பலமெனக் கொள்ளலாம். மலையக எழுத்தாளர்கள், முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள், சகோதர மொழி எழுத்தாளர் சிலருடன் ஜீவாவுக்கிருந்த நெருக்கமும் ஈடுபாடும் அவரது வெற்றிகரமான நீண்டகாலச் செயற்பாட்டிற்கான காரணிகளுள் ஒன்றெனக் கருதலாம்.

“மாற்றுக் கருத்துரைப்போரை” இலக்கியம் என்று வரும் போது ஒதுக்கிவிடாப் பண்பும் தனது காழ்ப்புணர்வை வெளிப் படுத்தும் கருவியாக மல்லிகையைப் பயன்படுத்தாமையும் மல்லிகை என்ற சிறு சஞ்சிகையை ஐந்தாவது தசாப்த நிறைவுவரை எடுத்துச் சென்றிருக்கிறது என ஜீவா பற்றி செங்கை ஆழியான் கூறிய ஒரு கருத்தினையும் இவ்விடத்தே மனங்கொள்ளல்தகும்.

நான்கு தலைமுறையைச் சார்ந்த நூற்றுக்கு மேற்பட்ட எழுத்தாளர்கள் தமக்கோர் தளமாக மல்லிகையை வரிந்து கொண்டனர். இவற்றுள் எழுபத்தொரு எழுத்தாளர்களது தரமான கதைகளைத் தேர்ந்தெடுத்துத் தொகுத்து “மல்லிகைச் சிறுகதைகள்” எனும் மகுடத்தில் இரு தொகுதிகளாக (2002, 2003) செங்கை ஆழியான் ஆவணமாக்கியமை ஈண்டு குறிப்பிடற்பாலது. தெணியான், செங்கை ஆழியான் போன்ற முன்னைய தலைமுறை சார்ந்த கதைஞர் பட்டியலை விரிவஞ்சித் தவிர்த்தாலும் மல்லிகையில் எழுதிப் புகழ்பெற்ற அடுத்தடுத்த தலைமுறை கதைஞர் சிலரை இங்கு பதிவு செய்தல் ஒரு தேவை நிர்ப்பந்தமாகும்.

ராஜமூலிகாந்தன், சட்டநாதன், மு. கனகராஜன், சுதாராஜ், மருதூர் கொத்தன், இணுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன், யோகா பாலச்சந்திரன், கே. விஜயன், சி. சுதந்திரராஜா, அ. பாலமனோகரன், மல்லிகை சி. குமார், மாத்தளை வடிவேலன், மு.பொ., எஸ். ஜோன்ராஜன், க. நவம், மருதூர் ஏ. மஜீர், மலரன்பன், த.கலாமணி, புலோலியூர் க. சதாசிவம், அல் - அஸ்மத், நற்பிட்டிமுனை பளீல், குப்பிளான் ஐ. சண்முகன், ச.முருகானந்தன், லெ. முருகபூபதி, அருண் விஜயராணி, கோகிலா மகேந்திரன், எஸ்.எச். நிஃமத், யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம், எம்.எம். நெளஷத், மு. பஷீர், நெல்லை . க. பேரன், திக்வல்லை கமால், கெக்கிராவ ஸஹானா, வடகோவை வரதராஜன்,

மாத்தளை சோமு, புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன், எஸ். முத்து மீரான் போன்றோர் இவர்களுள் முக்கியமானவர்கள்.

இளையதலைமுறை எழுத்தாளர்களை இனங்கண்டு அவர்களுக்கு ஆதரவு வழங்கும் பண்பு ஜீவாவிடம் நிறையவே இருந்தது. அதனால் தான் தனது சஞ்சிகைக்கென சில எழுத்தாளர்களை தக்கவைக்க அவரால் முடிந்தது.

சுதந்திரன் பத்திரிகை சிறுகதை வளர்ச்சிக்கு ஆற்றிய பங்கு அளப்பரியது. முக்கியமாக எஸ்.டி. சிவநாயகம் ஆசிரியராக இருந்த ஐம்பதுகளின் முற்கூற்றில் ஆரோக்கியமான சிறுகதைகள் சுதந்திரனில் பிரசுரமாயின. மு. தளையசிங்கம், என்.கே. ரகுநாதன், அகஸ்தியர், சோமகாந்தன், வ.அ. இராசரத்தினம், அ. ஸ. அத்துஸ்ஸமது, புதுமைப் பிரியை, அ.ந. கந்தசாமி, பிரேம்ஜி, சில்லையூர் செல்வராஜன், எஸ்.பொ., செ. கணேசலிங்கன், டொமினிக் ஜீவா, குறமகள் போன்ற பேராளுமைகளை அடையாளப்படுத்திய பெருமை சுதந்திரனுக்கே உண்டு.

அறுபதுகளில் பல உன்னத கதைகளைத் தந்த “சுதந்திரன்” பத்திரிகையின் ஓர் இலக்கிய தொடர்ச்சி போல் அந்நிறுவனத்திலிருந்து 1975 சித்திரையிலிருந்து 1983 ஆடிக்கலவரம் வரை வெளியான “சுடர்” எனும் சஞ்சிகை ஏறத்தாழ அதே பாரம்பரியத்தைப் பேணி சிறுகதை இலக்கியம் அடுத்த கட்டப் பாய்ச்சலுக்கு பரிணமிப்பதற்கு காரணியான தென மிகத் தாராளமாகவே கூறலாம்.

கொழும்பு -12, இல: 194ஏ, பண்டாரநாயக்க மாவத்தையில் அமைந்திருந்த “சிலோன் நியூஸ் பேப்பர்ஸ்” நிறுவனத்திலிருந்து மாதந்த வறாது வெளிவந்த கலை இலக்கியத் திங்கள் இதழான சுடரின் ஆரம்பகால ஆசிரியராக கவிஞர் காசி ஆனந்தனும் காலப் போக்கில் கரிகாலனும் விளங்கினர். ஆயினும் துணை ஆசிரியராக பணி நிலை கொண்டிருந்த “அரி” எனும் கனகசிங்கம் என்பவரே இதழினை முற்று முழுதாக முன்னெடுத்துச் சென்றார் எனலாம். சிறுகதைப் போட்டிகளை நடாத்தி இளம் எழுத்தாளர்களை ஊக்குவித்தும் பிரதி மாதமும் “பரிசுக்கதை” எனும் மகுடத்தில் காத்திரமான கதைகளைத் தேர்ந்தெடுத்துப் பிரசுரித்து கதைஞர்களின் ஆற்றலை வளர்த்தும் கனகசிங்கம் அத்தலைமுறை சார்ந்த சிறுகதை ஆசிரியர்களுக்கு அளப்பரிய ஊக்குவிப்பினை நல்கியதற்கும் அப்பால் சிறுகதை இலக்கியத்தின்

வளர்ச்சிக்கும் துணை போனார் எனக் கொள்ளலாம்.

கே. ஆர்.டேவிட், அகலங்கன், காவலூர் எஸ். ஜெகநாதன், இணுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன், வன்னியூர் அன்ரனி மனோகரன், செ. குணரத் தினம், புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன், அனலை ஆறு இராசேந்திரம், ச.முருகானந்தன், எம். எம். நெளஷாத், மு. அனாதரட்சகன், கணபதி கணேசன், நவம், அரவிந்தன், திக்குவல்லை கமால், முத்து குணரத்தினம், பொ. சண்முகநாதன், வே. தில்லைநாதன், எம்.எம்.எம்.றசீத் போன்றவர்கள் கோலோச்சிய இலக்கிய களமாக சுடர் விளங்கிற்று.

பெருமளவு பெண் பிரமாக்கள் பிரசித்தி பெற்ற இலக்கியப் பண்ணையாகவும் சுடர் திகழ்ந்தது என்பதில் இரு கருத்திருக்க முடியாது. கோகிலா மகேந்திரன், தாமரைச் செல்வி, மண்டுர் அசோகா, அருண் விஜயராணி, தமிழ்ப்பிரியா, சிவமலர் செல்வதுரை, ஸ்ரீரஞ்சனி, மண்டைதீவு கலைச்செல்வி, ஜனகமகள் சிவஞானம், அனலை ஜே. கிருபாலெட்சுமி என இப்பட்டியலும் மிக நீண்டது.

1983 ஆடி மாத இதழ் வெளிவரும் தறுவாயில் கறுப்பு ஜூலை அனர்ந்தங்களில் அவ்வச்சமும் அகப்பட்டு பேரழிவிற்குள்ளானதில் 1983 ஆனி மாத இதழுடன் பலருக்கு இலக்கிய ஒளி ஏற்றி வைத்த “சுடரும்” அணையலாயிற்று.

அ.யேசுராசா ஈழத்து இலக்கியத்தில் தவிர்க்கப்பட முடியாத ஓர் ஆளுமை. உருவம் மற்றும் உள்ளடக்கத்தில் புதியதோர் முறைமையினை அறுவடை செய்தவர். அதற்கு அவர் எழுதிய “தொலைவும் இருப்பும் ஏனைய கதைகளும்” சான்று. அகவய மாணிடத்தேடலில் அதிகாரப்பட்டு நின்று சிறுகதைகள் எழுதும் இவர் அத்தகு மரபுகளுடன் கதைகளை எழுதிய சில எழுத்தாளர்களை, தான் வெளிக் கொணர்ந்த “அலை” சஞ்சிகையினூடு இனங்காட்டி புதியதோர் உணர்திறன் முறைமையினை சிறுகதைத்துறையில் ஏற்படுத்தினார் என்றால் அது மிகையாகாது.

எம்.எல்.எம்.மன்கூர், ரஞ்சகமாநர், உமா வரதராஜன், சட்டநாதன், ஆனந்தமயில், நந்தினிசேவியர் போன்ற சிறுகதை இலக்கியத்தின் உச்சத்தைத் தொட்ட எழுத்தாளர்கள் அவ்வப்போது “அலை”க்கு அணி சேர்த்திருந்தனர். ஈழத்து சிறுகதைகளில் மட்டுமல்லாது உலக சிறுகதைகளிலேயே உன்னதமாகப் பார்க்கப்படும்

ரஞ்சகுமாரின் “கோசலை”, “அலை” யினூடே வாசகர்களை வந்தடைந்தது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதோர் தகவலாகும்.

1975 கார்த்திகையில் இருந்து 1990 வரையிலான கால கட்டத்தில் மொத்தம் 35 இதழ்களை “அலை” வெளிக் கொணர்ந்திருந்தது. “அலை” நின்று போனதும் ஈழத்து இலக்கியத்திற்கு ஆரோக்கியமற்ற நிகழ்வாகவே நோக்கத்தக்கது.

“செய்யுற்தொழிலே தெய்வம் சிரிப்பே சீவியம்” எனும் தொனிப் பொருளுடன் நகைச்சுவையினையே அடிப்படையாகக் கொண்டு வெளிவந்தாலும் சுந்தரின் சிரித்திரனும் கணிசமான அளவு சிறு கதைகளைப் பிரசுரித்துள்ளது. தினகரன் பத்திரிகையில் கைலாசபதி காலத்தில் கேலிச்சித்திர ஓவியராகப் பணிநிலை கொண்டிருந்த சிவஞானசுந்தரம் “சவாரித்தம்பர்” எனும் புனை பெயரில் வரைந்த ஓவியங்கள் வெகு பிரசித்தமாகவே அதனை அடிநாதமாக்கி அவர் சிரித்திரனை வெளிக்கொணர்ந்தார்.

கொழும்பில் சுதந்திரன் அச்சகத்திலிருந்து முதன்முதலில் வெளிக் கொணரப்பட்ட சிரித்திரன், காலப்போக்கில் யாழ்ப்பிரவுன்வீதி கவின் அச்சகத்திலிருந்து வாசகர் கரங்களிற்குக் கிடைத்தது. உன்னத படைப்பாளிகளான கே. டானியல், செங்கை ஆழியான் முதலானோர் கதைகள் ஆரம்ப காலங்களில் சிரித்திரனுக்கு அணிசேர்த்தன.

கே. ஆர். டேவிட், சுதாராஜ், வடகோவை வரதராஜன், யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம், பா. ரகுவரன் போன்ற பலர் சிரித்திரன் பண்ணையில் வளர்ந்தவர்களே. அவ்வப்போது சிறுகதைப் போட்டி நடாத்தி எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிக்கவும் சுந்தர் தவறவில்லை.

யதார்த்த பண்பு கொண்ட கதைகளைப் படைக்க வல்லவர் எனப் பேராசிரியர் எஸ். சிவலிங்கராஜாவின் பாராட்டுக்களைப் பெற்ற கண. மகேஸ்வரன் எல்லைவேம்பு, தீர்வு தேடும் நியாயங்கள் போன்ற சிறுகதை நூல்களின் ஆசிரியராவார். இவர் மட்டக்களப்பு, இல 124 பாத்திமாகிரி வீதி எனும் முகவரியிலிருந்து 1982 - 1984 வரை “தாரகை” எனம் சஞ்சிகையினை அறுவடை செய்தார்.

மொத்தம் பன்னிரு இதழ்களினை தாரகை வெளிக் கொணர்ந்தது. 1982 இல் பாரதி நூற்றாண்டு சிறப்பிதழினையும் மலரவைத்து மகாகவிக்கு தன் அஞ்சலியைச் செலுத்தியது.

தாமரைச் செல்வி, புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன்,

புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன்/25

நீள்கரை நம்பி, சிவமலர் செல்லத்துரை, அனுராதா பாக்கியநாதன் போன்றோரது சிறுகதைகள் அவ்வப்போது தாரகையில் பிரசுரமாயின.

தாயகம், புதுசு, பூம்பொழில் போன்ற சஞ்சிகைகளில் எழுதியதில் நந்தினி சேவியர் புகழ் பெற்றார்.

யாழ்ப்பாணம், திருநெல்வேலி சிவன் கோயில் தெற்கு வீதியிலிருந்து கணபதி கணேசனை ஆசிரியராகவும் ப்ரியா, நிருபா ஆகியோரை உதவி ஆசிரியர்களாகவும் கொண்டு வெளிவந்த “மேகம்” எனுஞ் சஞ்சிகையும் சிறுகதைக்கு தன் ஆரோக்கியமான பங்களிப்பினை நல்கியிருந்தது.

ஈழத்தைப் பொறுத்தமட்டில் நோக்கப்படும் முறைமையிலும், உணரப்படும் முறைமையிலும் 1983 ஒரு பிரிகோடு என்பார் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி.

அந்த வகையில் 1983 வரை மேற்படி சஞ்சிகையில் எழுதிக்கொண்டு வந்தவர்கள், அதன் பின்னர் போர் இலக்கியம் எனவும் புலம் பெயர் இலக்கியம் எனவும் பரிணமிப்பதற்கும் அவர்கள் புதிய உணர்திறன் முறைமையில் எழுச்சி பெறுவதற்கும் இத்தகு சஞ்சிகைகள் அளித்த அனுபவமும் பயிற்சியுமே அத்திபாரமாய் அமைந்தன என்றால் அது மிகையாகாது.

தினக்குரல் : ஜூலை 14-26, 2018

சிதைவுகள் நூலினூடே தெணியான் பற்றிய ஒரு தரிசனம்

எனக்கு மூன்று அல்லது நான்கு வயதாக இருக்கும்போது, தெணியான் எழுத ஆரம்பித்திருக்கின்றார். கல்வி, தொழிற்கல்வி ஆகியவற்றை முடிந்தவரை நிறைவு செய்து, ஆரம்பத்தில் தனியார் நிறுவனங்களிலும் பின்னர் பத்திரிகை நிறுவனங்களிலுமாகப் பணிபுரிந்து தற்போது ஏறத்தாழ ஓய்வுபெறப்போகும் காலகட்டத்தை நான் நெருங்கிக் கொண்டிருக்கின்றேன். ஆனால், தெணியான் தன் எழுத்துப் பணியில் இருந்து ஓய்வு பெறாது இன்னும் வேகமாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறார். அரை நூற்றாண்டு காலமாக எழுது வதற்கும் அப்பால், அக்காலப் பகுதியில் இவர் மூலம் வெளிப்பட்ட சாதனையின் வலுத்தான் இவரது, ஆளுமையின் அடிநாதம் என அறுதியுடன் கூறலாம். தெணியானின் ஆரம்பகாலப் படைப்புகளே அவர் பற்றிய அடையாளத்தை எமக்கு உணர்த்தி நிற்பினும், அவர் பற்றிய பூரண பிரக்ஞை வேண்டி நிற்போர், முக்கியமாக அவருடைய பொற்சிறையில் வாடும் புனிதர்கள் (1989), மரக்கொக்கு (1994), காத்திருப்பு (1999), கானலில்மான் (2002) போன்ற நாவல்களையும் கொழும்பு, மீரா பதிப்பகத்தினரின் 39 ஆவது பதிப்பாக 2003இல் வெளிக்கொணரப்பட்ட “சிதைவுகள்” குறுநாவல் தொகுதியினையும் படிக்க வேண்டும். இதுவரை தெணியானைப் படித்திராத ஒரு புதியவாசகன், மேற்படி நூல்களைப் படிக்க முற்படும்போது இதுவரை அனுபவித்தறியாத ஆயாசம் தன் மனதில் படர்வதை உணரலாம். மனித மனங்களின் ஆழங்களை ஊடுருவவல்ல இத்தகு கலைப் பதிவுகளே, ஏலவே, நான் குறிப்பிட்ட தெணியானின் வியத்தகு சாதனை எனலாம்.

புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன்/27

பிரதானமாக தெணியான் ஒரு நாவலாசிரியரான போதிலும் தரமான பல சிறுகதைகளையும் அவர் எழுதியுள்ளார். சொத்து (1984), மாத்து வேட்டி (1996), புதிய கோணம் (2007) போன்ற சிறுகதைத் தொகுதிகளினூடே மேற்படி கூற்றின் நிதர்சனத்தை நாம் தரிசிக்கலாம். புனைகதைகளுக்கு அப்பாலான தெணியானின் ஆழ்ந்த இலக்கிய ஈடுபாட்டிற்கு மல்லிகை, ஞானம் சஞ்சிகைகளில் அவர் எழுதிய பத்தி எழுத்துக்களும் ஈழத்து இலக்கிய உலகின் உச்சம் பெற்ற ஆளுமை களுடனான நினைவுப் பதிவுகளும் கட்டியங் கூறத்தக்கன.

தார்மீகக் கோபத்துடன் தலித் இலக்கியம் படைத்த ஆரம்பக் கால கட்டங்களில் ஆகட்டும், அசாதாரண திறமையுடன் போர்க் கால இலக்கியங்கள் சிருஷ்டித்த அண்மைக் காலகட்டங்களில் ஆகட்டும் இவரின் நாவல்களில், ஏன் சிறுகதைகளில் கூட வீச்சுடன் கூடிய ஒரு விசாலமான பார்வை இருந்ததை எவரும் மறுத்துவிட முடியாது. பேராசிரியர் சிவத்தம்பி, தெணியான் பற்றிக்கூற விழையும் போதெல்லாம் இக்கூற்றினையே வலியுறுத்துவார்.

அறுபதுகளின் முற்கூற்றிலிருந்து இற்றை வரையிலான ஐம்பது நீண்ட ஆண்டுகளில் தமிழ்ப் புனைகதை உலகம் பெருமளவில் மாற்றமடைந்துள்ளது, வர்க்கியம், தலித்தியம், பெண்ணியம், தேசிய இனப் பிரச்சினை, இளைஞர் எழுச்சி, போராட்டம், அதன் விளைவு களான அகதி அந்தஸ்து, இடப்பெயர்வு, புலப்பெயர்வு, புலப்பெயர்வு களாலான சிக்கல்கள் என ஒரு புறமாக, பாடுபொருட்களும் பகைப் புலங்களும் வேறுபட்டுச் செல்ல மறுபுறமாக கதை கூறு முறைமையிலும் பெரும் மாறுதல்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. அத்தகு மாற்றங்களுக்கெல்லாம் முகங்கொடுத்து தம்மை அவற்றிற்கேற்ப மாற்றியமைத்து புதிதாகப் பரிணமித்த கதைஞர்களாக வெற்றி பெற்ற ஓர் சிலருள் தெணியானுக்கு ஒரு தனியிடமுண்டு என்பதில் இரு கருத்திருக்க முடியாது.

இந்த வகையில் தலித்தியம் முதல் இடப்பெயர்வு வரையிலான பாடு பொருட்களினூடு தெணியானின் இலக்கிய அசைவினை, பல்வேறு நூல்களின் வாயிலாகத் தரிசிப்பதைக் காட்டிலும் ஒரே நூலிலேயே அவரை முழுமையாக இனங்காட்ட வல்லதாய் கொழும்பு, மீரா பதிப்பகம் மேற்கொண்ட அரிய முயற்சியின் விளைவே 2003இல் "சிதைவுகள்" நூலாகப் பதிவாகிற்று.

“பொய்மை, போலித்தனம் என்பன இல்லாது என்னை உண்மையாக இந்நூல் வெளிப்படுத்துகின்றது” என நூலின் நுழைவாயிலில் தெணியான் கூறுகின்றார். ஈழநாடு வார இதழில் எண்பதுகளின் நடுக்கூற்றில் தொடர்ச்சியாக வெளிவந்த “பரம்பரை அகதிகள்” எனும் குறுநாவலும், தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை, சுபமங்களா இணைந்து நடத்திய ஈழத்துக் குறுநாவல் போட்டியில் (1995) பரிசு பெற்றதோடு பின்னர் சில காலங்களாக தினகரன் வாரமஞ்சரியில் தொடராக வெளிவந்த “சிதைவுகள்” குறுநாவலுமே, “சிதைவுகள்” எனும் குறுநாவல் தொகுதியில் இடம்பெற்றிருந்தன. இரண்டும் மக்கள் இடம்பெயர்வு பற்றிய படைப்புகள் என்பது இவ்விரு குறுநாவல்களுக்கும் இடையேயான ஒரு பெரிய ஒற்றுமை எனலாம். குந்தியிருப்பதற்கு ஒரு குழி நிலந்தானும் சொந்தமாக இல்லாத நிலையில் நிலப்பிரபுத்துவச் சமூகத்தினரால் குடியெழுப்பித் துரத்தப்பட்ட போது அகதிகளாகிக் காலங்காலமாக இடம்பெயர்ந்து அலைந்து திரிந்த அடித்தள மக்களின் சோகக் கதையினை “பரம்பரை அகதிகள்” குறுநாவல் சித்திரிக்கின்றது. இயங்கும் யதார்த்த உலகத்தில் நின்று இரத்தமும் சதையுமான பாத்திரங்களினூடே இயல்பான உரையாடல்கள் வாயிலாக இக்குறுநாவல் நகர்த்தப்பட்டிருப்பது நாவலின் வெற்றிக்கு வித்திட்டிருக்கின்றது.

பெற்றவர்களின் முகங்களையே அறியாத கந்தசாமி, அக்கா சின்னக்குஞ்சியின் ஆதரவில் வளர்ந்து பெரியவனானதும், பள்ளிக் கூடம் போவதற்குக் கண்டிப்பாக மறுத்துவிட்டு அவளோடு சேர்ந்து கூலித்தொழில் செய்து வருகின்றான். மணப் பருவ மெய்தியதும் இன்னோர் கிராமத்தில் தான் சந்தித்த தங்கத்தை மணம் முடித்து அவளது வீட்டிலேயே தங்கியிருந்தான். ஆனால், அவ்வீட்டின் நிலவுடைமையானனால் மணமுடித்த சில நாட்களிலேயே மனசாட்சி யில்லாது குடும்பத்துடன் விரட்டியடிக்கப்படுகின்றான். அக்காவின் சிறு குடிசையிலும் தங்க இயலாது, வேறு சொந்த பந்தமும் இல்லாது ஈற்றில் மனைவியின் தூரத்து உறவினனான, பிறிதொரு கிராமத்தைச் சேர்ந்த ஆறுமுகத்தின் வீட்டிற்கு இடம்பெயர்கின்றான். ஆறுமுகத் தின் மாமியாரான முத்தியின் வக்கணைகள் தாங்க இயலாது சில காலங்களில் அங்கிருந்தும் இடம்பெயர வேண்டியதாயிற்று.

ஈற்றில் வேறொரு கிராமத்தில் நண்பன் வேலாயுதத்தின்

குடிசைக்கருகில் இன்னொரு குடிசை போட்டு குடும்பத்துடன் அங்கு குடியேறுகிறான். அங்கும் சிலகாலங்கள் தான் நிம்மதிப் பெருமூச்சு விடமுடிந்தது. பிறந்த கிராமத்தில் இருந்து அக்காவும் குழந்தைகளும் விரட்டியடிக்கப்படுகின்றனர். அவர்களுக்கும் தான் குடியிருக்கும் நிலத்தில் கந்தசாமி ஆதரவளிக்க முற்படும்போதுதான் பிரச்சினை உச்சக்கட்டமடைகின்றது.

“ஒரு மாதத்தாலை எல்லாரும் குடியெழும்பி விடவேணும்” நிலச் சொந்தக்காரன் எச்சரிக்கை செய்தார்.

“குடியெழும்பி எங்கே போறது...?” அது முடியாது என கந்தசாமியின் தலைமையில் ஊரே திரண்டது.

நிலவுடைமையாளன் தன் வெறியாட்டத்தை ஆரம்பித்தான். முதலில் கந்தசாமியின் குடிசை சரிந்தது. தொடர்ந்து வேலாயுதத்தின் குடிசை என பதினைந்து குடும்பங்களின் குடிசைகள் சிதைக்கப் பட்டன, ஏற்படுத்திய சிதைவுகள் அவர்களைப் போர்க்கோலம் பூண வைத்தது. “கோட்டுக்” கட்டளைக்கும் அடிபணிய மறுத்தார்கள். இன்னும் சோதனைகள் வரும். அது அவர்களுக்கும் தெரியும். அந்நேரத்தில் ஜீப் வண்டி ஒன்று உறுமிக் கொண்டு அவர்கள் பகுதியை நோக்கி விரைகின்றது, அவர்கள் எல்லோருடைய கண்களும் சிவக்கின்றன, கந்தசாமியின் முகம் இறுகுகிறது.

“ஒரு நாட்டிலை இருந்து இன் னொரு நாட்டுக்கு அகதிகளாக ஓடிப்போய் தஞ்சமடைகிறார்கள், தலை நகரிலிருந்து அகதிகளாக பிறந்தகம் வந்து ஒதுங்குகிறார்கள், நாங்கள் மட்டும் பிறந்து வளர்ந்து வாழும் இம்மண்ணிலேயே பரம்பரை பரம்பரையாக அகதிகளாக இருந்து வருகிறம். இந்தப் பரம்பரை இனிமேலும் தொடரக்கூடாது, இந்த மண் எங்கடை மண்!” கந்தசாமி சொல்லிக்கொண்டு ஒரு பிடி மண்ணை வலது கரத்தால் வாரி அள்ளி, இறுகப் பொத்திப் பிடித்து உயர்த்திய கரத்துடன் சினந்தெழுந்தான்.

“அவனைத் தொடர்ந்து பெண்கள் பக்கத்திலிருந்து சின்னக் குஞ்சியும்! அங்கு கூடி இருந்த மக்கள் எல்லோரும் கரங்களை உயர்த்திக்கொண்டு ஆக்குரோஷமாக எழுந்தார்கள்!” என்று நாவலை முடித்து வைக்கின்றார் தெனியான்.

படைப்புக்குள் ஆழங்கள் இருக்குமென்றால் அவற்றின் பின் ஆழமான அனுபவங்களும் இருந்ததாக வேண்டும் என்பார் சுந்தர

ராமசாமி. இதையே ஆமோதிப்பது போல் தெணியானும் நூலின் நுழைவாயிலில் கீழ்க்கண்டவாறு கூறுகிறார். “இக்குறு நாவல் வடமராட்சியின் மேற்கில் நடந்த சம்பவத்தைச் சித்திரிக்கின்றது. குந்தியிருப்பதற்கும் இடமில்லாது இடம்பெயர்ந்து இடம்பெயர்ந்து அகதிகளாக அலைந்து திரிந்த குடும்பத்துக்குச் சிறிய ஒரு நிலத்துண் டொன்றைப் பெற்றுக் கொடுப்பதில் நான் முனைந்து நின்று பெற்ற அனுபவத்தின் வெளிப்பாடு இது”.

டானியல், செ.கணேசலிங்கன் போன்ற முன்னோடி நாவலாசிரியர்கள் படைத்த எதிர்ப்பிலக்கியங்களின் ஒரு தொடர்ச்சி யாகவே இக்குறுநாவலை என்னால் கருத முடிகின்றது. குறிப்பாக செ.கணேசலிங்கனின் நீண்ட பயணத்தில் வரும் போர்க்குணம் மிகுந்த செல்லத்துரையனுடன் இந்நாவலில் வரும் கந்தசாமியைப் பொருத்திப் பார்க்க மனம் ஆவல் கொள்கிறது.

பொதுவாக தலித்திய இலக்கியங்களில் போர்க்குணம் மிகுந்து இருக்குமளவிற்கு படைப்பில் வலு இருப்பதில்லை. மேனாட்டு இலக்கியங்களுக்கும் இது பொருந்தும். ஆனால், இங்கு தெணியானின் தார்மீகக் கோபத்தின் வீச்சிற்கு சமாந்தரமாகவே படைப்பின் வலுவும் நகர்ந்திருக்கிறது. இதற்கு அடித்தள மக்களின் வாழ்வியல் பற்றிய தெணியானின் ஆழமான அறிவு, கூர்மையான அவதானிப்பு, தெளிவான பார்வைகளுடன் அவரது சுய அனுபவங்களும் காரணமாகின்றன.

கந்தசாமி, சின்னக்குஞ்சி, முத்தி, ஆறுமுகம், வேலாயுதம், தங்கம், வைரவிக்கிழவன் போன்ற இரத்தமும் சதையுமாகப் படைக்கப் பட்ட பாத்திரங்கள் கூட இவரது அனுபவங்களின் வெளிப்பாடுகளே தவிர இலட்சியப் பாத்திரங்கள் என்ற வகையறாக்கள் அல்ல.

தலித் மக்களிடையே தோன்றி வாழும் கதைஞர்களின் கலைப் படைப்பானது பேரிலக்கியங்களாகி காலத்தை வென்று நிற்கும் அபார சக்தி பெறும் என்பர். இந்தக் கூற்றானது அநேகமாக “பரம்பரை அகதிகள்” குறுநாவலிற்கும் ஏற்புடையதாகின்றது என்பதே எனது எண்ணம்.

ஒரு புறமாக, சமூகப் பாகுபாட்டின் விளைவினாலான வலியினை “பரம்பரை அகதிகள்” நாவலில் உணரவைத்த தெணியான் மறுபுறமாக தேசிய இனப்பிரச்சினையினால் வெடித்த போராட்டத்

தின் விளைவினாலான மக்கள் இடப்பெயர்வினை நூலின் இறுதிப் பகுதியில் இடம்பெற்ற மறு குறுநாவலான “சிதைவுகளில்” மிகவும் அற்புதமாகவே இலக்கியமாக்கியுள்ளார்.

ஈழத்து இலக்கியவாதிகளுக்கு போர்க்காலமானது காத்திரமான கருக்களை அள்ளி வழங்கியிருக்கின்றது. எண்பதுகளின் முற்கூற்றில் நிகழ்ந்த இளைஞர் தீவிரவாத எழுச்சி முதல் மூன்று தசாப்த காலத்தின் பின்னர் முள்ளிவாய்க் காலில் அது முற்றுப் பெறும்வரை ஏற்பட்ட எம் மண்ணின் அதிர்வுகளின் விளைவுகள், தமிழின் புனைகதை புதிய எல்லைகளைத் தொடர உதவிற்று, போர் நிகழ்ந்த தளத்திலிருந்தும், அதற்கு வெளியேயிருந்தும் புதிய உணர்திறன் முறைமையில் சில கதைஞர்கள், தமது பங்களிப்பினை உண்மையுணர்வோடும், கலைப்பாங்கோடும் நல்கியுள்ளனர். அந்த சிலருள் ஒருவராக தெணியானும் திகழ்கின்றார் என்பதற்கு அவரது பல படைப்புகள் சான்று.

“மனிஷஇறைச்சிக்கும் இஞ்ச இப்ப பஞ்சமா? எங்கை போனாலும் குவிஞ்ச கிடக்குது. நீ ஏன் வீணாகப் பசி கிடக்கிறாய். இரு இப்ப வந்திடுறன், எது வேணும்? ஈரலோ, மூளையோ?” எனக் காகமாய் நின்று தன் கருத்தினை சொல்லி உவப்பு எனும் தனது உன்னத “சிறுகதை” மூலம் அதிர்வினை ஏற்படுத்தியவர் அவர்.

போரின் மிக முக்கிய விளைபொருளாக விளங்கும் இடப் பெயர்வு பற்றியும், அகதி முகாம் பற்றியும் சிதைவுகள் குறுநாவலில் ஆசிரியர் புலப்பதிவு செய்துள்ளார். தொண்ணூறுகளின் முற்கூற்றில் இரவோடு இரவாக தமது சொந்த மண்ணைவிட்டு அகதிகளாக வடமராட்சி மக்கள் இடம்பெயர்ந்து தென்மராட்சி வலிகாமம் நோக்கிச் சென்றபோது பட்ட துன்பங்கள், துயரங்களை ஒரு நடுத்தர வர்க்கக் குடும்பத்தின் வயதான தம்பதிகளினூடு இக்குறுநாவலில் தெணியான் படம்பிடித்துள்ளார்.

“1991 அக்டோபர் 16 ஆம் நாள் இந்துக்களின் மிக முக்கியமான ஒரு தினமாக விளங்கும் நவராத்திரிப் பூசையின் நிறைவு நாளன்று, இல்லங்கள் தோறும் கலைத்தெய்வம் வாணிக்கு பூசை செய்து வழிபாடு செய்த கையோடு, இரவிரவாக இந்த அவலங்களைக் குடும்பத்துடன் சேர்ந்து அனுபவித்தவன் நான்” என நூலின் நுழைவாயிலில் தெணியான் குறிப்பிடுகிறார். இத்தகு வரலாற்று அவல

நிகழ்வு 1995இல் வலிகாமத்திலும் இடம்பெற்றது. அதனையும், இதனையும் இன்னும் இவற்றிற்கு முன்னரும் பின்னரும் நடைபெற்ற பல இன்னல் மிகு இடப்பெயர்வுகளை எல்லாம் எம் கதைஞர்கள் நிறையவே பதிவு செய்து வைத்துள்ளார்கள். ஆனாலும், தெணியானின் வாயிலாக வெளிக் கொணரப்பட்ட “சிதைவுகள்” சிறப்புற்று விளங்குவதற்கு அவரின் செவ்வைமிகு அகப்புறப்பார்வை காரணமாக விளங்கலாம்.

“விளக்கு அணைந்து போனது” என்ற வாக்கியத்தில் ஆரம்பமாகும் நாவல் ஏறத்தாழ அதே வாக்கியத்துடன் நிறைவுறுகின்றது. இடைப்பட்ட பதின்மூன்று குறுகிய அத்தியாயங்களுள்ளும் அக்கால கட்ட தரிசனத்தை மிக அற்புதமாகவே படம்பிடித்துக் காட்டியுள்ளார் ஆசிரியர்.

இடப்பெயர்வின் போது ஷெல் பட்டு கண்முன்னாலேயே தசைத் துண்டங்களாகச் சிதைந்து தொங்கும் சடலங்கள், கிளாலிப் பாதையால் படகில் பயணிக்கும் போது படும் அவலங்கள், கொழும்பில் தங்கியிருக்கும் போது சந்தேகம் எனும் பெயரில் நிகழும் கைதுகள், யாழ்.நகரை நோக்கி எய்திய ஷெல் அடியில் வைத்திய சாலையில் இருந்த நோயாளிகள் பலியாதல் என அத்தியாயத்திற்கு அத்தியாயம் உண்மை நிகழ்வுகளைக் கண்முன் கொண்டு வந்து வாசிப்போர் நெஞ்சைப் பதகளிக்க வைக்கின்றார் ஆசிரியர்.

“எதற்காக இந்த மக்கள் அகதிகளாக்கப்பட்டார்கள்?”

இன்றுவரை விடை இல்லாத வினாக்கள். நெஞ்சில் பிறந்து விடை கோராமல் மடிந்துபோகும் வினாக்களின் மயான மனசுகள் இந்த மக்களுக்கு எத்தனை நாட்கள் தான் வீதிகளிலும் மர நிழல் களிலுமாகத் தங்கி பசி பட்டினியோடு அலைக்கழிவது? மக்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக தென்மராட்சியிலிருந்து வடமராட்சியை நோக்கித்திரும்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அப்போது அந்த வயதான தம்பதியின் தலைவன் தன் மூத்தவனிடம் கேட்கிறார். “அம்மாவை எப்படிக்கொண்டு போவது?” இறுதியில் இடப்பெயர்வால் நோய்வாய்ப்பட்ட அம்மாவை மாட்டு வண்டியில் ஏற்றி ஊரருகே அரசினர் ஆதார வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு போவதாக முடிவாயிற்று.

ஆனால், அங்கு வைத்திய வசதிகளும் இல்லை, போதிய

வைத்தியர்களும் இல்லை. அப்போதுதான் சின்னவள் சொன்னாள்.
“அம்மாவை யாழ்ப்பாண ஆஸ்பத்திரிக்கு ஏத்தப்போயினமாம்”

“எப்பிடி?”

“செஞ்சிலுவைச் சங்க வாகனத்திலை...”

“அப்படியே..,” நிம்மதியாகப் பெருமூச்சு விடுகிறார் அப்பா.

ஆனால், இந்த நிம்மதிப் பெருமூச்சு நீடிக்கவில்லை.

கொழும்பில் நின்ற மூத்தவள் கனடாவுக்குப் புறப்பட்டுப் புருஷனிடம் போன மறுதினமே அவளுடன் அங்கு நின்ற நடுவிலாளை சந்தேகத்தின் பெயரில் பொலிஸ் கைது செய்து கொண்டு போயிருந்தது. ஆகவே, மூத்தவன் கொழும்புக்குப் புறப்படத் தயாரானான். கிளாலிப் பாதையால்தான்.

அப்பாவுக்கு அமைதியாக இருக்க இயலவில்லை. மனக் கலக்கம் தீரவில்லை. நிம்மதி இழந்து குழம்பிற்று. அப்பொழுது வைத்தியசாலையில் ஊழியனாகக் கடமையாற்றும் அப்பாவின் மாணவன் பதற்றத்துடன் அவசரமாக வந்து சேர்ந்தான். அப்பா அவனைக் கண்டதும் திகைத்துப் போனார்.

“ஐயா, மண்டைதீவிலிருந்து அடித்த ஷெல் வந்து ஆஸ்பத்திரி யில் விழுந்து இரவு அம்மாவும், பிள்ளையும் போய் விட்டார்கள்”

அப்பா மரமாகிப் போனார்!

மரமாகிப் போனது அப்பா மட்டுமல்ல. நாவலை வாசித்த வாசகர்களும் தான். ஆழ் மன உணர்வுகளுடன் இணைந்த புனைவுகளே போர்க்கால இலக்கியங்களுள் வெற்றிபெற வல்லன. மற்றையவையாவும் போலித்தனமானவைகளே. ஏலவே, நான் குறிப்பிட்டதற்கமைய புதிய உணர்த்திறன் முறைமையுடன் கூடிய தெணியானின் புலமையும் அவரது சித்திரிப்பு ஆற்றலுமே இருகுறுநாவல்களின் வெற்றிக்கும் வழிசமைத்திருப்பது கண்கூடு.

ஒரு அப்பாவிக்குடும்பம் போரினால் எவ்வாறு சிதைவுறு கின்றது என்பதனை போலித்தனங்கள் ஏதுமில்லாது மேற்படி குறுநாவலின் மூலம் தெணியான் சித்திரிக்கிறார். இதனையே ஒரு நாவலாக ஆசிரியர் விரித்தெழுதியிருப்பாராயின் போர்க்காலத்தின் உன்னத நாவலொன்றும் தெணியானிடமிருந்து தேறியிருந்திருக்கும்.

- தினக்குரல் : 24 பெப்ரவரி 2013

புலவொலி/34

**இளம் ஆய்வாளர்களுக்கு உசாத்துணையாகவல்ல
தி.ஞானசேகரனின்
“சரித்திரம் பேசும் சாஹித்தியரத்னா விருதாளர்கள்”**

ஞானசேகரன் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் தனித்துவமானவர், தவிர்க்கப்படமுடியாதவர், சாதனையாளர், கடந்த அரை நூற்றாண்டு காலத்திற்கு மேலாக இலக்கியத்தில் அயராது ஈடுபட்டு வருபவர். மருத்துவரான போதிலும் பேராதனை பல்கலைக்கழத்திலே தன்னை வெளிவாரி மாணவனாகப் பதிவு செய்து கல்வியை மேற்கொண்டு, இளங்கலைமாணிப்பட்டத்தையும் பெற்றுக்கொண்டவர்.

1964 இல் சிற்பியின் கலைச்செல்வி மூலமாக இலக்கிய உலகில் காலடி பதித்த தி.ஞானசேகரன் இதுவரை “கால தரிசனம்”, “அல்சேஷனும் ஒரு பூனைக்குட்டியும்”, “தி.ஞானசேகரன் சிறுகதைகள்” என மூன்று சிறுகதைத் தொகுதிகளையும் “புதியசுவடுகள்”, “குருதிமலை”, “லயத்துச்சிறைகள்”, “கவ்வாத்து” போன்ற நாவல்களையும் அறுவடை செய்துள்ளார். ஈழத்தின் உன்னத நாவல்களுள் ஒன்றாகக் கொள்ளப்படும் குருதிமலையும் மற்றும் புதியசுவடுகளும் தேசிய சாஹித்திய விருதினையும் மற்றைய இரு நாவல்களும் மாகாண சாஹித்திய விருதினையும் பெற்றுக் கொண்டமை நாவல் இலக்கியத்தில் இவர் பதித்த ஆழமான தடத்திற்கான அடையாளம் எனலாம். இவரது சிறுகதைகளும் மிக்க கனதியானவை. “அல்சேஷனும் ஒரு பூனைக்குட்டியும்” எனும் சிறுகதைத் தொகுப்பு தற்போது இலங்கை சப்பிரகமுவ பல்கலைக்கழத்தில் கலைமாணிப் பாடநெறிக்கான பாடநூலாக விளங்குவது அதற்குச்சான்று.

நாவல் இலக்கியத்தின் உச்சங்களைத் தொட்ட தி.ஞானசேகரன் புனைவுசாரா நூல்களாக, அவுஸ்திரேலியா எழுத்தாளர்களின் நேர்காணல்களின் தொகுப்பான “புரிதலும் பகிர்தலும்”, “அவுஸ்தி

ரேலிய பயணக்கதை”, “வட இந்திய பயண அனுபவங்கள்”, “லண்டன் பயண அனுபவங்கள்”, “எனது இலக்கியத்தடம்” போன்றவற்றினை இதுவரை வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார். இவரது பயணக்கட்டுரைகளின் தொகுப்பானது வாசகர்களுக்கு புதிய அனுபவங்களை விதைப்பதோடு வழிகாட்டியாகவும் திகழ்கின்றமை குறிப்பிடற்பாலது.

இவ்வாறாக தனது ஆரோக்கியமான பனுவல்களால் இலக்கிய உலகிற்கு அணிசேர்த்த ஞானசேகரனின் அடுத்த கட்ட நகர்வு புத்தாயிரமாம் ஆண்டுடன் ஆரம்பிக்கின்றது. பகிர்தலின் மூலம் விரிவும் ஆழமும் பெறுவது “ஞானம்” எனும் தொனிப்பொருளுடன் ஞானசேகரன் 2000ஆம் ஆண்டு ஆனி மாதம் முதல் வெளிக்கொணரும், “ஞானம்” சஞ்சிகை கடந்த பதினெட்டு ஆண்டுகளாக மாதந்தவறாது மலர்ந்து 2019 பெப்ரவரியுடன் தனது 225ஆவது இதழினை விரித்து பெருஞ் சாதனை புரிந்துள்ளது. அதற்கும் மேலாக மாசிகையின் விசேட மலர்களை புலம்பெயர் இலக்கிய மலர், போரிலக்கிய மலர், நேர்காணல்களின் தொகுப்பு மலர்களாக, பெருநூல்களாக வெளிக் கொணர்ந்து ஈழத்து இதழியல் துறையில் இதழாசிரியராக நின்று ஞானசேகரன் ஆற்றிய சாதனை வியக்க வைப்பது, இலகுவில் முறியடிக்க முடியாதது.

அந்த வகையில் ஞானம் பதிப்பகத்தின் ஊடான ஞானசேகரனின் நூல் வெளியீட்டு முயற்சிகள் இன்னொரு பரிமாணத்தில் நோக்கத்தக்கன. குறைந்தளவு தமிழ் வாசகப்பரப்பே உள்ள நமது நாட்டில் விநியோக வலையமைப்பு என்பது அறவே இல்லாத இலக்கிய சந்தையில் ஐம்பதிற்கும் மேற்பட்ட நூல்களை வெளிக் கொணர்ந்து, மேலும் அத்துறையில் சளைக்காது பயணிப்பதென்பது வியக்கத்தக்கதோர் சாதனையாகவே கருதப்பட வேண்டியது.

அந்தவகையில் “ஞானம் பதிப்பகத்தினரின்” 51வது வெளியீடாக அண்மையில் அறுவடை செய்யப்பட்ட “சரித்திரம் பேசும் சாஹித்தியரத்னா விருதாளர்கள்” எனும் பனுவல் சாஹித்திய ரத்ன விருதாளர்களை அறிமுகப்படுத்துவதுடன் இளம் ஆய்வாளர்களின் ஆய்வுத் தேவைக்கான அடிப்படைத் தரவுகளை நல்குவதாகவும் அமைந்திருப்பதில் அதி முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ள பதினேழு கட்டுரைகளும் சில காலங்களுக்கு முன்னர் தினக் குரல் வாரவெளியீட்டில் தொடராகப் பிரசுரமாகிய வேளையில் வாசகர்

கள் மத்தியில் வரவேற்பினைப் பெற்றிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

சாஹித்தியரத்னா விருது இலங்கை அரசினால் வழங்கப்படும் இலக்கியத்திற்கான உயரிய விருதாகும். 2002ஆம் ஆண்டிலிருந்து இவ்விருது வருடந்தவறாது வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. 2018 வரை பதினேழு ஆளுமைகள் இந்த உயர்விருதினைத் தமதாக்கிக் கொண்டுள்ளனர். இதில் பதினொருவர் படைப்பிலக்கியவாதிகள் ஏனைய அறுவரும் பல்வேறு துறைசார்ந்த புலமையாளர்கள் ஆவர்.

இவ்விருது வழங்கப்படுவது தொடர்பில் வாதப்பிரதி வாதங்கள் பலவிருப்பினும் அதுபற்றியெல்லாம் நூலாசிரியர் கருத்தில் கொள்ளாது இப்பேராளுமைகள் பதித்த நடங்கள், புரிந்த சாதனைகள் பற்றியே சிலாகித்து சிறந்த முறையில் பதிவு செய்திருப்பது போற்று தற்குரியது, முன் மாதிரியானது.

இந்நூலினை எழுதுவதற்கு தூண்டுதல் தந்ததென பின்வரும் சம்பவத்தினை ஞானசேகரன் நூலின் என்னுரையில் பதிவு செய்கிறார். “பேராசிரியர் தில்லைநாதன் அவர்களுக்கு இவ்விருது கிடைத்ததா என குழப்பநிலை ஏற்பட்டபோது இறுதியில் அவரையே தொடர்பு கொண்டு கேட்க நேர்ந்தது... ‘எனக்குச் சாஹித்தியரத்னா விருது வழங்கத் தீர்மானித்திருப்பதாக ஏற்பாட்டுக் குழுவினர் ஒரு முறை என்னிடம் தெரிவித்தார்கள். அது எனக்கு வேண்டாம் என்று நான் அவர்களிடம் கூறிவிட்டேன், எனப்பேராசிரியர் பதிலளித்தார்.’ எனக் கூறும் நூலாசிரியர் இது போன்ற ஐயப்பாடுகளைத் தவிர்த்து இவ் விருது பற்றிய பிரக்ஞையைப் புகட்ட இந்நூலை வெளிக்கொணரத் தீர்மானித்தேன் என்கிறார்.

இதுவரை இவ்விருதினைப் பெற்ற விருதாளர்களை நூலாசிரியர் இவ்வாறு பட்டியலிடுகிறார். வரதர் (2002), சொக்கன்(2003), பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி(2004), டொமினிக்ஜீவா(2005), பண்டிதர் க.சச்சிதானந்தன்(2006), முருகையன் (2007), பேராசிரியர் அ.சண்முக தாஸ் (2008), செங்கைஆழியான்(2009) முகம்மது சமீம்(2010), பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா(2011), பேராசிரியர் க.அருணாசலம் (2012), தெணியான்(2013), தெளிவத்தை ஜோசப்(2014), முல்லைமணி (2015), பேராயர் எஸ். ஜெபநேசன்(2016) நீர்வை பொன்னையன்(2017) மற்றும் மு.பொ.(2018)

இந்தப்பதினேழு ஆளுமைகள் பற்றியும் இலக்கிய சிரத்தை

புலோவியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன்/37

யுடன் பூரணமான தகவல்களைத் தந்து இக்கட்டுரைகளை நூலாசிரியர் எழுதியுள்ளார். குறிப்பிட்ட ஆளுமையின் தனிப்பட்ட வாழ்க்கைக் குறிப்புகளுடன் தொடங்கும் கட்டுரையானது அவரது இலக்கியப்பங்களிப்புகள், வெளியிட்ட நூல்கள், பெற்ற பரிசுகள் விருதுகள் என விரிந்து அவரது சாதனைகளைத் தொட்டு ஒரு கட்டமைப்புக்குள் அடக்கம் பெற்றவைகளாக அமைந்திருக்கும். திட்டமிட்ட அடிப்படையில் மேற்படி பதினேழு கட்டுரைகளும் எழுதப்பட்டிருப்பது நூலின் காத்திரத்தன்மைக்கு வலுவூட்டியுள்ளது.

ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் முதன் முதலில் சாஹித்திய ரத்னா விருதினைப்பெற்ற பெருமைக்குரியவர் வரதர் என துவங்கும் வரதர் பற்றிய கட்டுரையில் வரதர் 1946 மார்ச்சில் வெளிக்கொணர்ந்த மறுமலர்ச்சி இதழ் 1948 அக்டோபருடன் நின்று போனதும், இதழ்கள் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு உதவுவன என்பதை உணர்ந்து ஆனந்தன் (1952), தேன் மொழி (1955), வெள்ளி (1957), புதினம் (1961) போன்ற பல சஞ்சிகைகளை தொடர்ந்தும் வெளிக்கொணர்ந்தார் எனும் தகவலை பகிர்கிறார். ஈழத்தின் புதுக்கவிதை மூலவராக வரதர் விளங்கியமை ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன்னரே பெண்ணியச்சிந்தனை கொண்ட கதையினை (கற்பு) வரதர் எழுதியமை போன்ற புதிய பல தகவல்களையும் இக்கட்டுரை மூலமாக ஞானசேகரன் வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார்.

மரபும் நவீனமும் இணைந்த இலக்கிய ஆளுமை சொக்கன் என, சொக்கன் சிறப்பு பற்றி ஒரே வரியில் இறுதியில் குறிப்பிடும் ஞான சேகரன் காலையில் முற்போக்கு இலக்கிய கூட்டத்தில் பேசும் சொக்கன் மாலையில் சமயச் செற்பொழிவாற்றுவார் என நகைச்சுவையாக ஓரிடத்தில் முல்லைமணி கூறியதையும் தன் கட்டுரையில் நினைவு கூர்ந்துள்ளார். ஈழத்து நவீன நாவல் இலக்கிய வரலாற்றில் சுதந்திரத்திற்குப் பின் சாதியத்தைக் கருவாகக் கொண்டு முதன் முதலாக நாவல் படைத்த பெருமை சொக்கனுக்கே உரியது. அவர் எழுதிய “சீதா” எனும் நாவல் அத்தகைய சிறப்பினைப் பெற்ற தொன்றாகும் என்ற புதிய தகவலொன்றினையும் ஆசிரியர் வாசகர் வசமாக்கியுள்ளார்.

டொமினிக் ஜீவா பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் 1966 ஆகஸ்ட் முதல் 46 ஆண்டுகளாக மல்லிகையை தொடர்ச்சியாக வெளிக் கொணர்ந்து ஈழத்து இதழியல் துறையில் மகத்தான சாதனை புரிந்தார் எனக் கூறி, “ஈழத்து இலக்கியத்துறையில் சிறுகதையாளர் டொமினிக்

ஜீவாவை விட மல்லிகை ஜீவா ஏற்படுத்திய தாக்கம் வலுவானது” என்ற தன் கருத்தினையும் முன்வைத்துள்ளார்.

மலையகம் எனும் உணர்விற்கு தனது எழுத்தாற்றலால் உருவம் கொடுத்த தெளிவத்தை என தெளிவத்தை ஜோசப் பற்றிய கட்டுரைக்கு மகுடமிட்டுள்ள ஞானசேகரன் அந்த தலையங்கத்திலேயே மலையக முன்னோடி எழுத்தாளர் தெளிவத்தை எனும் ஆளுமை பற்றிய பிரதிமையினைச் சொல்லாமலே சொல்லி விட்டார் எனலாம். கட்டுரையின் முடிவில் தெளிவத்தை ஜோசப் பற்றி நூலாசிரியர் கூறிய கீழ்க்கண்டவரிகளும் மனங் கொள்ளத்தக்கன. “மலையக இலக்கியத்தின் அடையாளத்திற்கும் தனித்துவத்திற்கும் தெளிவத்தை யின் தொகுப்புகளும் எழுத்துக்களும் ஆய்வுப்பணிகளும் பெரும் பங்காற்றியுள்ளன.”

நீர்வை பொன்னையன் பற்றிய கட்டுரையில் அவரை நிலையான கருத்தியல் கொண்ட இலக்கியவாதி என நூலாசிரியர் மகுடமிட்டுள்ளார். நீர்வை, நிலையான கருத்தியல் கொண்டவர் என்பதற்கும் அப்பால் நாணயம் மிக்க அற்புதமானதோர் ஆளுமையுங் கூட என்பதை அவருடன் நெருங்கிப் பழகும் அனைவரும் நன்கறிவர். நீர்வை பதினொரு நூல்களை இதுவரை வெளியிட்டதோடு முற்போக்கு எழுத்தாளரான சமீமுடன் இணைந்து முற்போக்கு இலக்கியப்பேரவையை உருவாக்கி அந்த அமைப்பின் மூலம் பல நூல்களை வெளியிட்டமை, 1996 இல் இருந்து “விபவி” மாற்றுக் கலாசார மையத்தில் தமிழ் பிரிவின் இணைப்பாளராகச் செயற்பட்டு ஆக்க இலக்கியம் மற்றும் கலை சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களில் தன்னாலான பங்களிப்பை செய்தமை போன்ற அவரது இலக்கியச் செயற்பாடுகள் பற்றியும் விபரமாக எழுதியிருப்பது இன்றைய தலைமுறையினருக்கு உகந்த தகவல்கள் எனலாம்.

படைப்பாளுமை மிக்க செங்கைஆழியான் பற்றி ஞானசேகரன் தொகுத்தளித்திருக்கும் தகவல்கள் வாசகர்களை வியக்க வைப்பன. மொத்தமாக நாற்பத்தாறு நாவல்களை அவர் எழுதியுள்ளார். அதில் மூன்று தேசிய சாஹித்திய விருதினைச் சவீகரித்துக் கொண்டமை, ஈழத்து எழுத்தாளர்களுள் போர்க்கால நிகழ்வுகளை அதிகளவில் இலக்கியமாக்கியவர் என்ற பெருமையை தனதாக்கிக் கொண்டமை, ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட வானொலி நாடகங்களை

எழுதியமை, பல தொகுப்பு நூல்களை வெளிக்கொணர்ந்தமை, தனது ஐந்து சிறுகதைத்தொகுதிகளை அறுவடை செய்தமை என செங்கை ஆழியான் எனும் புனைபெயர் கொண்ட கந்தையா குணராசாவின் இலக்கிய செயற்பாடுகள் அதிவேகமானவை. பேராசிரியர் சிவத்தம்பி கூறுவதுபோல “நாவல் எழுதுகின்ற அந்த வேகத்தோடு அல்லது அந்த வேகத்துக்கு சமமான ஓர் கடப்பாட்டு உணர்வோடு” செங்கை ஆழியான் இந்த இலக்கியசெயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டார் எனலாம். ஈழத்து எழுத்தாளர்களில் அதிக படைப்புக்களைத் தந்தவர், அதிக இலக்கியச் செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டவர், அதிக உயர்பதவிகளைச் வகித்தவர், அதிக கல்விச் செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டவர், செங்கை ஆழியான் எனக் கட்டுரைக்குகடைக்காப்பிடுகிறார் ஞானசேகரன்.

தெணியான் என்ற புனைபெயரில் பிரபலம் பெற்றவர், ஆசிரியராகவும் பின்னாளில் உதவி அதிபராகவும் பணிபுரிந்த கந்தையா நடேசு. தெணியான் எனும் குடும்பப் பெயரே இலக்கியப் பெயராயிற்று, சர்வதேசியமெங்கும் பிரசித்தமாயிற்று. சிறுகதை ஆசிரியர், நாவலாசிரியர், கட்டுரை ஆசிரியர், மேடைப்பேச்சாளர், விமர்சகர், சமூக விடுதலைப்போராளி எனப் பல்துறைகள் சார்ந்த திறமையாளர். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக சக எழுத்தாளர்களை உயிராய் நேசிக்கும் மனித நேயத்தினர். அன்பினை என்றும் பேணும் உயர் பண்பாளர். நூற்றியம்பதிற்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகளை எழுதியவர். வடமராட்சி மண்ணின் முதலாவது நாவலாசிரியர். ஏதனம் எனும் நாவலிற்கு “பெயர்வே” விருது விழாவில் ஐந்து இலட்சம் ரூபா பரிசினை வென்றவர். முதன் முதலில் ஈழத்துப்பிராமண சமூகம் பற்றிய நாவல் ஒன்றினை எழுதிய பெருமைக்குரியர் என தெணியான் பற்றி அறியாதவர்கள் அறிந்து கொள்ள “தமக்கென ஓர் இலக்கியப் பாதையைத் தேர்ந்தெடுத்த தெணியான்” எனும் கட்டுரையில் பயன்மிகு பல தகவல்களைத் தந்தள்ளார் டாக்டர் ஞானசேகரன்.

ஒரு இலக்கிய ஆக்கம், மனிதனை மேம்படுத்த ஏதுவாக அமையுமானால் அதுவே “முற்போக்கு இலக்கியம்” என்பது எனது கருத்து என்ற முல்லைமணியின் கூற்றினை முக்கியப்படுத்தி அமைகிறது வே. சுப்பிரமணியம் எனும் இயற்பெயரைக் கொண்ட அன்னாரைப் பற்றிய கட்டுரை. முல்லைமணிக்கு பெரும் புகழை ஈட்டிக்கொடுத்த பண்டாரவன்னியன் நாடகத்தை அடியொற்றியே

தமிழக முன்னாள் முதல்வர், கலைஞர் மு.கருணாநிதி “பாயும் புலி பண்டாரா வன்னியன்” எனும் நாவலையும், கவிஞர் ஜின்னாவும் ஷரிபுத்தீன் பண்டாரவன்னியன் காவியத்தையும் யாத்தனர் போன்ற தகவல்களையும் இக்கட்டுரைமூலம் தந்தள்ளார் “ஞானம்” ஆசிரியர்.

மு.பொ. என்ற புனை பெயரில் பிரபலம் பெற்ற மு.பொன்னம் பலம் நாவல், சிறுகதை, கவிதை போன்ற துறைகளில் மிகக் காத்திரமான பல நூல்களை வெளிக்கொணர்ந்தவர். இவரது சகோதரரான மு.தளையசிங்கத்தின் மெய்முதல் வாத கருத்தியலை ஏற்றுக் கொள்ளும் இவர் அதனை இன்றைய காலத்திற்கேற்ப மேலும் வளர்த்துக் காட்டுவதில் மிகுந்த அக்கறையுடன் செயற்பட்டு வருகிறார் என மு.பொ. பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார் கட்டுரை ஆசிரியர். மு.பொ. வின் “நோயில் இருத்தல்” நாவல் பற்றி சிலாகித்துக் கூறும் அவர் நோயில் இருத்தல் கதாநாயகனின் நோயை மட்டுமல்ல இது எங்கள் தேசத்தின் நோய் என்பதையும் குறியீடாக இந்நாவல் பேசுகிறது என்கிறார்.

ஈழத்தில் கவிஞர் என்றதும் உடன் நினைவிற்கு வரும் சிலருள் முருகையன் மிக முக்கியமானவர். இறுதியாக முதுதுணை பதிவாளராக யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் பணிபுரிந்தவர். முருகையன் ஒரு மரபு வழி கவிஞர். பல கவியரங்குகளில் பங்கு பற்றித் தனது திறமையை வெளிக்காட்டியவர். ஈழத்து நவீன தமிழ்க்கவிதைக்கு அவரது பங்களிப்பு விதந்துரைக்கற்பாலது. யாழ் நூலக எரிப்பை கருவாக்கி இவர் எழுதிய “வெறியாட்டு” நாடகநூல் இன்றும் பேசப்படுகிறது. கவிஞர் முருகையனின் ஆங்கிலப்புலமை அசாத்தியமானது. யாழ்.பட்டதாரி மாணவர்களுக்கு மொழிபெயர்ப்பு நுட்பம் பற்றி விரிவுரைகள் ஆற்றி உள்ளார். இலங்கையில் அதிகமான பா நாடகங்களை எழுதியவர் முருகையனே. நவீன பா நாடகம் திறனாய்வு போன்ற துறைகளில் இருபதுக்கும் மேற்பட்ட முருகையனின் நூல்கள் வெளிக்கொணரப்பட்டிருப்பினும் அவரது படைப்புகள் பல நூலுருப்பெறாமல் உள்ளன. யாழ் பல்கலைக்கழகம் இவரது இலக்கியப் பணியைப் பாராட்டி கௌரவ கலாநிதிப்பட்டத்தை வழங்கியது. முருகையன் பற்றிய கட்டுரையில் ஞானசேகரன் தந்த தகவல்களை மேற்கண்டவாறு சுருக்கிக் கொள்ளலாம்.

பேரறிவும் பெரும் படைப்பாளுமையுங் கொண்ட பண்டிதர் க.சச்சிதானந்தன் பற்றிய கட்டுரைத்தரவுகள், தலைப்பில் ஆசிரியர்

குறிப்பிட்டதற்கமைய ஆனந்தனின் அறிவையும் ஆளுமையையும் வியந்து பாராட்ட வைக்கின்றது. 1939 இல் வெளியான ஆனந்தனின் “தண்ணீர்த்தாகம்” என்ற சிறுகதையே சாதியத்துக்கு எதிரான முதலாவது சிறுகதை என்பர். ஐந்தாம் வகுப்புப்படிக்கும் போதே ஆனந்தன் வெண்பா எழுதும் வல்லமை பெற்றிருந்தார். இவர் எழுதிய முதலாவது காவியம் “யாழ்ப்பாண காவியம்” ஆகும். இது 2088 பாடல்களைக் கொண்டது. ஈழகேசரியில் அன்னபூரணி எனும் தொடர் நாவலினை எழுதி பல புனைகதை ஆசிரியருக்கு முன்னோடியானார். தமிழரசுக் கட்சியின் மூலகர்த்தாவாக விளங்கியவர்களுள் ஒருவர். கட்சி சார்பில் இவர் பாடிய “சாவிறற்றமிழ் படித்துச் சாக வேண்டும், என்றன் சாம்பல் தமிழ் மணந்து வேக வேண்டும்” என்ற உணர்வுபூர்வமான பாடல் தமிழரிடையே மிகவும் பிரசித்தமானது.

“நவீன தமிழறிஞர்” அல்லது “நவீன இலக்கிய விமர்சகர்” என்ற வகையிலான ஒரு மனப்பதிவுடன் தமிழ் வாசகர்களால் உணரப் படும் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பியின் அருமை பெருமைகளைப் பேசும் கட்டுரைக்கு ஈழத்து இலக்கியத்துறையில் ஒரு பேராளுமை என மகுடமிட்டிருப்பது உச்சம் பெற்றதோர் திறானாய்வாளருக்கு முற்றிலும் பொருத்தமானதே! பேராசிரியர் ஏறத்தாழ நாற்பத்தாறு நூல்களையும் ஐம்பதிற்கு மேற்பட்ட ஆய்வுக்கட்டுரைகளையும் பதினொரு ஆங்கில பனுவல்களையும் படைத்துள்ளார். வானொலி மற்றும் மேடை நாடகங்களில் எல்லாம் நடித்து வந்தார் போன்ற தகவல்களுடன் அவரது பெருமைக்கு சிகரம் போல் அமைவது “அரச சாஹித்திய ரத்னா விருதினைப் பெற்றுக்கொள்ள பேராசிரியர் விருது வழங்கும் விழாவிற்குச் சமூகம் அளிக்காத காரணத்தினால் அந்த விருதினை அன்றைய கலாசார அமைச்சர் விஜித ஹேரத் பேராசிரியரின் இல்லத்துக்கு நேரில் சென்று கையளித்தார்.” எனுஞ் செய்தி என்றால் அது மிகையாகாது.

பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா கல்வியியல் சார்ந்த 19 நூல்கள் உட்பட எல்லாமாக 56 நூல்களை இதுவரை எழுதியுள்ளார். தொடர்ந்தும் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார். இதில் ஐந்து நூல்களுக்கு அரச விருது கிடைத்துள்ளது என சபா ஜெயராசா பற்றித் தகவல் தரும் ஞானசேகரன் இவரது எழுத்து நடையைப் புரிந்து கொள்வது கடினம் என ஒரு சாரார் கூறுகின்ற பொழுதிலும் தனது ஆணித்தரமான

கருத்துக்களை முன்வைப்பதில் முதன்மையாளராக விளங்குகிறார்” எனும் தனது எண்ணக்கருவினையும் தொடர்ந்து வாசகர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்கிறார். சிறந்த பேச்சாளர் மற்றையோரது சுய மரியாதை, தனித்துவம் ஆகியவற்றை அங்கீரித்து மதித்து உறவாடும் பண்பினன் என அவரது தனிப்பட்ட ஆளுமை பற்றியும் கட்டுரையில் டாக்டர் ஞானசேகரன் குறிப்பிடத்தவறவில்லை. மிக நெருக்கடியான போர்ச்சுமுலில் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழத்தில் உறுதி தளராது மேம்பாட்டுக்காக உழைத்த பெருமைக்குரியவர் என சபா ஜெயராசா பற்றி சிலாகித்துக் கூறும் கட்டுரை ஆசிரியர் பேராசிரியர் தமது இளமைப்பருவத்தில் இணுவில் சபா ஜெயராசா எனும் பெயரில் சிறுகதைகளையும் எழுதியுள்ளார் எனும் ஒரு புதிய செய்தியினையும் முன் வைக்கின்றார்.

இவ்வாறே பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ், முகம்மதுசமீம், பேராசிரியர் க. அருணாசலம், பேராயர் எஸ். ஜெபநேசன் போன்ற ஆளுமைகள் பற்றியும் இந்நூலில் ஞானசேகரன் விபரித்திருப்பினும் விரிவஞ்சி அவை பற்றி இங்கு குறிப்பிடமுடியாதுள்ளது.

இத்தகு ஆளுமைகள் பற்றி மிகுந்த தேடலுடனும் வலு அவதானத்துடனும் நடுவுநிலை நின்று பதிவு செய்திருப்பது ஞான சேகரனின் நுண்ணாய்வுத் திறனிற்கும் பொறுப்புணர்விற்கும் சாட்சி சொல்லவல்லன. எவரும் இலகுவில் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய மொழிநடையில் கட்டுரைகளை நகர்த்தியிருப்பது இன்னுமொரு குறிப்பிடத்தக்க சிறப்பு அமிசமெனலாம். விருதுபெற்ற ஆளுமைகளின் பெயரிற்கு முன்னால் பிரயோகிக்கப்பட்ட அடைமொழிகளும் அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட மேலும் ஒரு விருதாக அமைந்திருந்து அவ் ஆளுமை களுக்கு அணி சேர்த்திருக்கின்றது எனலாம்.

பல வரலாற்றுத் தகவல்களைத் தன்னகத்தே கொண்டு திகழும் இந்நூல் ஈழத்து நவீன இலக்கியத்தின் செல்நெறியினை அறிந்து கொள்ள உதவவல்லது என்பதில் இரு கருத்து இருக்க முடியாது.

இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கும், ஆய்வாளர்களுக்கும், பல்கலைக் கழக மாணவர்களுக்கும், பத்தி எழுத்தாளர்களுக்கும் நல்லதோர் உசாத்துணையாக தி.ஞானசேகரன் எழுதிய “சரித்திரம் பேசும் சாஹித்திய ரத்னா விருதாளர்கள்” நூல் அமையத்தக்கது என்றால் அது மிகையாகாது.

- தினக்குரல் : 24.02.2019 - 10.03.2019

புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன்/43

**மகன் தந்தைக்காற்றிய கடனில்
மலர்ந்த(ன) பஞ்ச புஷ்பங்கள்
த.கலாமணியின் ஐந்து நூல்கள் பற்றிய குறிப்புகள்**

இருபது வருடங்களுக்கும் அதிகமாக இருக்கும் என நினைக்கிறேன். பருத்தித்துறை நகரே இடம்பெயர்ந்து புலோலியிலும் அயற் கிராமங்களிலும் தஞ்சம் புகுந்திருக்க நேர்ந்த கால கட்டம். டாக்டர் எம். கே. முருகானந்தன், து.குலசிங்கம், பா.இரகுவரன் போன்றோரால் பருத்தித்துறையில் மாதத்தின் கடைசி ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் நடத்தி வரப்பட்ட “அறிவோர் கூடல்” அன்றைய தினமும் தவறாது எங்களுரில் முருகானந்தன் தங்கியிருந்த இல்லத்தில் வெடிச்சத்தங்களும், குண்டு வீச்சுகளும் நிறைந்த “திகில்” மாலைப் பொழுதில் நடைபெற ஏற்பாடாகியிருந்தது. ஒரு பேராசிரியரோ, அறிஞரோ, கலைஞரோ அல்லது எழுத்தாளரோ பிரதம அதிதியாக, வருகை தந்து குறிப்பிட்ட கூடலை அமர்க்களப்படுத்தவே அறிவோர் கூடலின் சிறப்பு அம்சமாகும். புதிய கருத்துகளை அறிந்து கொள்ள ஏதுவாக இருப்பதோடு, இக்கூடலினால் எம்மிடையே கூடிய நெருக்கமும் உருவானது என்பர் இதன் அமைப்பாளர்கள்.

அறிவோர் கூடலில் அங்கத்தவனாக இருக்கும் அரிய வாய்ப்பு, கொழும்பில் பணிபுரியும் எனக்கு கிடைக்காது விட்டாலும், ஏதோ ஒரு விடுமுறையினை கழிப்பதற்காக பூநகரி - சங்குப்பிட்டிப் பாதை மார்க்கமாக ஊர் சென்று நின்றிருந்த வேளையில் மேற்படி இலக்கிய நண்பர்களால் அன்றைய நிகழ்விற்காக நான் அழைக்கப்பட்டிருந்தேன். தம்பிஐயா கலாமணியே அன்றைய தினம் பிரதம அதிதியாக வருகை தந்திருந்தார்.

அந்த வீட்டின் வரவேற்பறையின் நாலா பக்கமும் அடுக்கப் பட்டிருந்த இருக்கைகள் எல்லாமே, ஏறத்தாழ எழுத்தாளர்கள்

கலைஞர்களால் நிரம்பியிருந்தது. ஆர்மோனியம், உடுக்கை போன்ற இசைக்கருவிகள் சகிதம் கூடத்தின் மத்தியில் தரையில் அமர்ந்திருந்தார் கலாமணி. “இன்றைய நிகழ்வில் வழமைபோல் சொற்பொழிவோ, கலந்துரையாடல்களோ இடம் பெறாது. அடுத்த இரண்டு மணி நேரத்திற்கு தன் இசைப்பாடல்கள் மூலம், வடமோடி, தென்மோடியி லமைந்த, பழைமைக் கூத்திற்கே நண்பர் கலாமணி எங்களை எல்லாம் அழைத்துச் செல்ல உள்ளார்” என்ற டாக்டர் முருகானந்தனின் தலைமையுரையினைத் தொடர்ந்து தனது இசை வேள்வியினை ஆரம்பித்தார் கலாமணி. சங்கரதாஸ் சுவாமியின் பாடல்கள் திகில் மாலைப் பொழுதினை பொன்மாலைப் பொழுதாக்கிற்று.

ஒரு எழுத்தாளனாகவே கலாமணியை அதுவரை அறிந்து வைத்திருந்த எனக்கு அன்றைய நிகழ்வு அவரது ஆளுமையின் இன்னொரு பரிமாணத்தினையும் உணர்த்திற்று. வி.வி.வைரமுத்து, கலாவிநோதன் கணபதிப்பிள்ளை (சின்னமணி) போன்ற உன்னத கலைஞர்களுடன், கலாமணியையும் பொருத்திப் பார்க்க மனம் அங்கலாய்த்தது. அந்நிகழ்ச்சியின் இறுதியில் நிகழ்ந்த சந்திப்பின் வாயிலாகவே கலாமணியுடனான எனது முதலாவது அறிமுகம் நிகழ்ந்தது என நினைக்கின்றேன்.

கலாமணி பற்றிக் கதைக்க வரும் எவரும் அவரது புனைகதை ஆற்றலைக் குறிப்பிடத் தவறவே மாட்டார்கள். “நாட்கள், கணங்கள், நமது வாழ்க்கைகள்” மற்றும் “பாட்டுத் திறத்தாலே” போன்ற அவரது சிறுகதைத் தொகுப்புகள் பற்றிய திறனாய்வுக் குறிப்புகளை எழுதிய போது கலாமணியின் கருத்துலகத்தின் ஆழத்தையும் வீச்சினையும் நானும் கண்டு வியந்து நின்றேன்.

ஈராண்டுகளின் முன்னர் நிகழ்ந்த உலகத் தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாட்டில் தமிழ்ச் சங்க சங்கரப்பிள்ளை மண்டபமேடையில், “பூதத்தம்பி” நாடகம் மேடையேறிய பொழுதினில், நெறியாளராக நின்று அவராற்றிய பங்களிப்பானது அவர் “அண்ணாவியார் தம்பி ஐயாவிற்கு உண்மையானதோர் கலைவாரிசு” என்பதை அவரை நன்கறிந்த பார்வையாளர்களுக்கு நினைவூட்டிற்று.

அண்ணாவியார், நடிகராக மட்டுமன்றி இளையோரிற்கான இசைநாடகம் எழுதுவதிலும் கலாமணி முத்திரை பதித்துள்ளார். கல்வியியலாளரான அவர் தன் துறை சார்ந்த பயன்மிகு கட்டுரைகள்

மற்றும் திறனாய்வு சார்ந்த தரமிகு பத்திகள் எழுதுவதிலும் வல்லவராக விளங்குகின்றார். தவிரவும், இவ் விரிவுரையாளர் ஒரு கவிஞராகவும் பரிணமித்துள்ளார் என்பது இலக்கிய உலகினை வியப்பிலாழ்த்தும் ஒரு புதிய தகவலாகும். “எந்தையிடம் கற்றுக் கொண்ட யாப்பும் சொல்லாட்சியுமே என்னை ஒரு கவிஞனாக முகிழ வைத்தன” என ஓரிடத்தில் அவரே குறிக்கின்றார்.

இவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக ஆரவாரமேதுமின்றி மிக்க அமைதியாக இருந்து கொண்டு கடந்த ஐந்தாண்டுகளாக “ஜீவநதி” சஞ்சிகையின் பதிப்பாசிரியராகவும் அவர் படிமம் பெற்று வருவது கலாமணி எனும் ஆளுமைக்குக் கிடைத்திருக்கும் அதிகப்படியான தொரு அங்கீகாரமெனலாம்.

இத்தகு அபூர்வமிகு ஆளுமை கடந்த மாதம் முற்பகுதியில் தன் அறுபதாவது அகவையினை நிறைவு செய்த போது, வடமராட்சி கலை இலக்கிய ஆர்வலர்கள் அவருக்கு மணிவிழா எடுத்து வாழ்த்தி மகிழ்ந்தனர். கல்வியியல், புனைகதை, திறனாய்வு, நாடகம் மற்றும் கவிதைத் துறைகளில் கலாமணியின் வகிபாகத்தை கௌரவிக்கும் வகையில் அவரது இலக்கியப் புதல்வன் பரணீதரனால் நெறிப்படுத்தப் பட்ட நூல்கள் ஐந்தின் அரங்கேற்றமானது, அவ்விழாவினை வெளிச்சப்படுத்திய ஒரு வைபவமாகவே கருத இடமுண்டு.

மகன் தந்தைக்காற்றும் இத்தகு கடலினை என் நினைவிற்கு உடன் வரும் வகையில், என்னைத் தவிர்த்து ஆனந்தமயில் நித்தில வர்ணனும், இராஜநாயகன் பாரதியும்; முறையே “ஓர் எழுது வினைஞனின் டயறி”, “சொந்தமண்” நூல்களை வெளியிட்டு வைத்ததன் மூலம் ஆற்றியுள்ளார்கள். ஆனால், இங்கு கலாமணி பரணீதரன் ஒரே மேடையில் தன் தந்தையின் ஐந்து நூல்களை வெளிக்கொணர்ந்திருப்பதே சாதனை எனக் கொள்ளத்தக்க முக்கிய அம்சமெனலாம்.

அம்மாவின் உலகம்

“ஐந்தாண்டுகளின் முன்னர் ஜீவநதியின் முதலாவது வெளியீடாக அப்பாவின் “பாட்டுத் திறந்தாலே...” சிறுகதைத் தொகுதியை அறுவடை செய்திருந்தேன். இன்று அவரது மணிவிழாவையொட்டி 25 ஆவது வெளியீடாக அவரது மூன்றாவது சிறுகதைத் தொகுதியான

“அம்மாவின் உலகம்” எனும் பனுவலை வெளிக் கொணர்வதில் பெருமையும் பூரிப்புமடைகிறேன்” என பதிப்புரையில் பதிவு செய்கின்றார் பதிப்பாசிரியர் பரணீதரன்.

“எனது சிறுகதைகளில் அநேகமானவற்றில் நானும் ஒரு பாத்திரமாகவே உள்ளேன். சூழலின் யதார்த்தம் என்னைப் பாதித்த வேளைகளில் கிளர்ந்த வெளிப்பாடுகளே இவை” என என்னுரையில் கலாமணி கூறுகின்றார்.

இந்த வகையில் தன் அனுபவத்தின் ஜீவனுள்ள பகுதிகளையே கலாமணி இந்நூலில் பதிவு செய்துள்ளார் எனலாம். அனுபவங்களை கௌரவப் பிரச்சினைகளுக்கு உட்படுத்தாது, யதார்த்தத்தினையே இவர் முதன்மைப்படுத்துகின்றார். எந்தவித பிரசார நோக்கங்களோ மிகைப்படுத்தலோ இன்றி உள்ளதை உள்ளபடியே கூறுவதால் இவரது கதைகளில் ஒரு நம்பகத்தன்மை தென்படுகிறது.

கிராமிய வாழ்வில், இவரது கதை மாந்தர்கள் யாவரும் சமூகத்தின் உயிருள்ள பகுதியாகவே இயங்குகின்றனர். சமூக நிர்ப்பந்தங்களுக்கும் தனிமனித அபிலாஷைகளுக்கும் இடையே சிக்கித் திணறும் அற்புதமான பாத்திரங்களை கலாமணி தன் கதைகளில் உலவ விட்டிருப்பதே அவரின் வெற்றிக்கான காரணமெனலாம்.

ஆசிரியரின் எழுத்து மூலம் பெறும் அனுபவத்தினை ஒத்த அனுபவத்தை நாழும் நேரடியாகப் பெற்றிருக்கின்றோம். ஆனாலும் இவரது அனுபவம் வீச்சு மிக்கது போல் தெரிகிறதே... அதற்கு தனது அனுபவங்களை மிகுந்த உண்மை உணர்வோடும் கலைப்பாங்கோடும் கலாமணி எழுதியிருப்பது தான் காரணமாகின்றதோ?

தொகுதியில் எட்டுக் கதைகள் இடம்பெற்றிருந்தாலும் மகுடக் கதையான “அம்மாவின் உலகம்” மற்றும் “எங்கெங்கு காணினும்” ஆகிய இரண்டு கதைகளிலுமே கலாமணி தன்னைப் பூரணமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார் என்று சொல்லலாம்.

“தம்பி கிழவிக்கு இப்ப ஒண்டுஞ் செய்யாது. நீயும் இங்கை நின்றால் நித்திரை கொள்ளமாட்டாய்... மனுசியையும் பிள்ளையளையும் கூட்டிக் கொண்டு போய் உன்னை வீட்டிலை படுத்திட்டு நாளைக்கு வா...” அக்கா சொல்கிறாள்.

“அம்மா! இரவைக்கு உன்னோடை இருக்கட்டுமே அம்மா...”
 “இங்கை பாருங்கோடி “வேண்டாம்!” எண்டு மேனோடை

கதைக்கிறதை, மனுசிக்கு மேனைக் கஷ்டப்படுத்தக் கூடாதெண்டு தான் இப்பவும் நினைப்பு”

இரவு முழுவதும் நித்திரை வரவில்லை. அம்மாவோடு இருந்த சின்ன சின்ன சம்பவங்கள் நினைவுக்கு வந்து போகின்றன...

நான் எப்போது தூங்கினேன் என்று தெரியவில்லை... கோயில் மணி அடித்த போது விழித்துக் கொண்டேன்.

கேற் அருகே யாரோ கூப்பிடும் சத்தம்.

முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டே வீட்டின் முற் பக்கத்திற்குச் சென்றேன்...

“அது நானண்ணை சிவராசன்... இரவு பதினொரு மணிக்கு அம்மா போயிட்டா... அது தான் என்னைப் பிடிச்ச விட்டவை”.

எனக்கு கால்களுக்கு கீழ் நிலம் அதிர்வது போல் இருக்கிறது...

கதை முடிந்து விட்டது. ஆனால், வாசகனின் மனதில் அவனது “சொந்தக் கதை” அப்போது தான் கிளர்ந்தெழுந்து ஆரம்பமாகின்றது. இந்த வகையில் கலாமணி கிராம வாழ்வின் ஒரு நேர்மையான சாட்சியாக இல்லையா?

புனைகதை உலகில் சீவிப்பதென்பது கலாமணிக்கு பெருந்தெருக்களில் நடப்பது போன்று மிகச் சரளமான, இயல்பான சங்கதியாகவே இருக்கிறது. ஏலவே நான் குறிப்பிட்டது போல பாத்திரங்களை உருவாக்க வேண்டிய அவசியம் எதுவுமில்லை. அவர்கள் தம்பாட்டிலேயே இயங்குகின்றார்கள். தனது புலம் பெயர் அனுபவ பகிர்தலில் படைக்கப்பட்ட “கேரன்” எனும் பாத்திரத்தையும் அவளைச் சூழ உள்ளவர்களையுமே இங்கு நான் குறிப்பிடுகின்றேன், “எங்கெங்கு காணினும்...” எனும் கதை பற்றியும் வரி வரியாக விமர்சிக்கலாம். விரிவஞ்சி, இக்கதை “பாட்டுத் திறத்தாலே..” நூலில் இடம்பெற்ற “மிச்செல்” கதையின் ஒரு தொடர்ச்சி போன்றுள்ளது என்பதை மட்டுமே இரத்தினச் சுருக்கமாக சொல்லலாம் என நினைக்கிறேன்.

புதிய கண்ணோட்டங்களும் புதிய பார்வைகளும்

தமிழ் இலக்கியங்களை உளவியல் நோக்கில் மீள் வாசிப்பிற்குட்படுத்தி வரும் கலாமணியின் தரமான பத்துக் கட்டுரைகளின் தொகுப்பு நூல் இது. டானியலின் “கானல்”, “கோவிந்தன்” போன்ற

நாவல்கள் பற்றியும் தெணியானின் “காத்திருப்பு”, “கானலில் மான்” போன்ற உன்னத படைப்புகள் பற்றியும் கு.ப.ராவின் “சிறிது வெளிச்சம்” சிறுகதை பற்றியதுமான உளவியல் மீள்பார்வைகள் உண்மையில் வியக்க வைக்கின்றன. பிராய்டின் உள்பகுப்பாய்வுக் கோட்பாடுகளை விளக்கிக் கூறி அக்கோட்பாடுகளுடன் “காத்திருப்பு” நாவலின் பிரதான பாத்திரங்களான ஈசுவரி, நந்தகோபாலன், சுப்பிரமணியம் போன்றோர் எவ்வாறு தொடர்புடையதாகின்றனர் என்பதை நிறுவும் முறை மெய்சிலிரக்க வைப்பதோடு, உளவியல் கற்கை நெறி மீதானதொரு அவசியத்தையும் ஆர்வத்தினையும் வாசகர்களுக்கும் உணர்த்தி நிற்கின்றது.

“உளவியற் கண்ணோட்டத்தில் கதா மாந்தர்களையும் சம்பவங்களையும் நோக்குவதற்கு “காத்திருப்பு” நாவல், அதிக இடமளிக்கின்ற வகையில், இந்நாவலின் காத்திரம் கனதியானது. உளவியல் கண்ணோட்டத்துக்கும் அப்பால், வறுமையும் சமூக அமைப்பும் மனித சமுதாயத்தில் பாலியற் சுரண்டலுக்கும் வழி வகுத்திருக்கின்றது எனத் தெணியான் இந்நாவலில் சொல்லவிழைந்த செய்தியே தூக்கலாகத் தெரிகிறது” எனக் கட்டுரையின் முடிவில் கலாமணி தன் கருத்தினை உணர்த்தியிருப்பதில் எவருக்குமே மாற்றுக் கருத்து இருக்க முடியாது.

மாற்றம் காணும் கல்வி உலகுடன் இணைதல்

கலாநிதி கலாமணியின் முதலாவது கல்வியியல் நூல் இது. ஆசிரியர் கல்விப் பாட நூலாக விளங்கத் தக்க பதினைந்து கட்டுரைகள் இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன. கல்வியினால் உலகு மாற்றங் காண்கின்ற பொழுது அம்மாற்றங்களை ஓட்டியதாக, கல்வியின் நோக்கமும் போக்கும் உள்ளடக்கமும் முறையியல்களும் மாற வேண்டும் என்ற தொனிப் பொருளில் அமைந்த கட்டுரைகளே இந்நூலில் உள்ளடக்கம் பெற்றுள்ளன.

பாடசாலைப் பிடிமானிகளுக்கான அறிவூட்டும் நூலாக இந்நூல் கருதப்படலாமெனினும் ஆசிரியர் கல்வியே இந்நூலில் பிரதான நோக்கமாகும் என முன்னுரையில் கூறும் கலாமணி தன் நோக்கத்தினை செவ்வனே நிறைவேற்றியுள்ளமை கண்கூடு.

சுயகற்றல் திறன்களை மேம்படுத்தல் ஆசிரியரும் உள

நெருக்கீடுகளும் பாடசாலை கலாசாரம் என தனது கல்வியியல் அறிவு, கற்பித்தல் அனுபவம், உளவியல் அணுகுமுறை மூன்றினூடாகவும் கலாமணி பதிவு செய்திருக்கும் ஒவ்வொரு அத்தியாயங்களும் மாணவர்களுக்கு ஏன் ஆசிரியர்களுக்குக் கூட அத்தியாவசியமான குறிப்புகள் என்றால் மிகையாகாது. ஒவ்வொரு பாடசாலை, கல்லூரி, பல்கலைக்கழக நூல் நிலையங்களையும் அலங்கரிக்க வேண்டிய அற்புதமான கல்வியியல் நூல் இது.

இளையோர் இசை நாடகம்

நாடகமும் அரங்கியலும் பல்கலைக்கழகங்களில் பாடம் ஆக்கியதைத் தொடர்ந்து பாடசாலைகளிலும் போதிக்கும் பாடமாகியுள்ளது. பாரம்பரிய நாடக வடிவங்களுள் ஒன்றாக இசை நாடகமும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு, போட்டிகளுக்காக ஆற்றுகை செய்யப்பட முற்படுகையில் ஓர் சில இசை நாடகங்கள் மாத்திரமே பலரதும் கவனத்தைப் பெறுகின்றன.

“இதனால் இளையோருக்கான இசை நாடகங்களை எழுதி அண்ணாவியம் செய்ய வேண்டிய தேவை நிர்ப்பந்தம் ஒன்றுள்ளது. எனது தந்தையாரின் முயற்சிகளைப் பின்பற்றி புராண, இதிகாசங்களை அடிப்படையாக்கி என்னால் எழுதப்பட்ட ஐந்து இளையோருக்கான இசை நாடகங்கள் இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன” என்கிறார் நூலின் முன்னுரையில் கலாமணி.

மார்கண்டேயர், காத்தவன் கருணை, ஆத்மலிங்கம், கண்ணப்ப நாயனார், பக்த பிரகலாதா ஆகிய ஐந்து நாடகங்களுக்கான பிரதிகளை இளையோருக்கு மிக்க பயன்தருவகையில்; காட்சி, கானங்களுடன் கலாமணி அமைத்துத் தந்துள்ளார்.

போட்டிகளுக்காக ஆற்றுகை செய்ய விரும்பும் மாணவர்களுக்கு இந்நூல் மிக்க பயனுள்ளதாக அமையும் என மிகத் தாராளமாகவே கூறலாம்.

“எமக்கு நடிப்பதற்குப் போதிய நாடகப் பிரதிகள் இல்லையே” என்ற கலாநிதி குழந்தை ம.சண்முகலிங்கத்தின் ஆதங்கம் கலாமணியின் இப்பேர்ப்பட்ட முயற்சிகளால் ஓரளவு நிவர்த்தி செய்யப்படலாம்.

ஏனிந்தத் தேவாகர யுத்தம்?

நல்ல கவிதைகளைப் படிக்கும் போது - அவை துயர் அனுபவங்களைப் பகிரினும் - ஒரு முறை துள்ளிக் குதிக்க வேண்டும் போலிருக்கிறதே, அந்த அனுபவம் தான் கவிதையின் உயிர். இத்தகு அனுபவமே என்னைக் கவிதை எழுதத் தூண்டிற்று எனக் கூறும் கலாமணி எழுதிய பதினொரு கவிதைகளும் பத்துக் குறும்பாக்களும் இச்சிறு நூலினை அலங்கரித்துள்ளன.

“இந்திரன் எண்ணலுற்றான்
இந்த விதம் தேவாகர யுத்தம்
உம்பர் வாழ் உலகத்துமில்லை
எந்தவிதம் ஏன் எவர்க்காய்
யார் தேவர்? யார் அசுரர்?
சிந்தையிலே எழும் வினாக்கள்
இந்திரன் விடைகள் ஒர்வான்”

மகுடக் கவிதையின் இறுதியில் அமைந்த சில வரிகள் இவை. கலாமணியின் கவிமுகத்திற்கு இது பதச் சோறு.

எனினும் ஏனைய நான்கு நூல்களினதும் கனதியும் காத்திரமும் கவிதை நூலில் “தவறிவிட்டதோ” என்ற நெருடல் நெஞ்சில் எழுவதைத் தவிர்க்க முடியவில்லை.

மொத்தத்தில் பரணீதரன் தன் தந்தைக்கு ஆற்றிய கடனில் ஈழத்து இலக்கிய உலகு சிறந்த சில நூல்களை உள்வாங்கியிருப்பது, ஏதோ உண்மைதான்.

- தினக்குரல் : |2.05.2013

படிப்போரின் மனச்சாட்சியை உலும்பி சிறுகதையின்
அடுத்தகட்ட நகர்விற்கு அடித்தளமிடும் படைப்புகள்
சுதாராஜின் “காட்டிலிருந்து வந்தவன்”
நூல் பற்றிய பார்வை

ஈழ வரலாற்றினைப் பொறுத்தமட்டில் பலவகைகளில் 1983 ஆம் ஆண்டினை ஒரு முக்கிய எல்லைக்கோடாகக் கொள்வர். ஈழச் சிறுகதைகளின் வளர்ச்சியிலும் இப்பிரிகோடு பெரும் ஆதிக்கத்தைச் செலுத்துகின்றது. உணர்முறைமையிலும், சித்திரிப்பு எத்தனிப்புக்களிலும் 1983 ஆம் ஆண்டிற்கு பிற்பட்ட காலகட்டம் எவ்வாறு வேறுபட்டுச் செல்கின்றதோ, அதேபோல் இப்பிரிகோட்டிற்கு முற்பட்ட இரண்டு தசாப்த காலகட்டமும் புத்தெழுச்சி மிக்கதொரு மிக முக்கியமான காலப்பகுதியாகவே விளங்குகின்றது. ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றில் சிறுகதைகள் மிக நேர்த்தியாக பிரசவிக்கப்பட ஆரம்பித்த காலம் இதுவாகும்.

இக்காலகட்டங்களில் தான் அரசியல் மாற்றங்கள் புனைகதைகளில் அதிகாரப்பட்டு நிற்க ஆரம்பித்தன எனலாம். சாதியம், வர்க்கியம் போன்ற பண்புகளை விட தேசியம் தலைதூக்க துவங்கிய காலம். உருவம் உள்ளடக்கங்களை விட அழகியல் அம்சங்கள் சிறுகதைக்கு அணிசேர்க்கும் என உணரப்பட்ட காலம். முற்போக்கு சிந்தனையாளர்கள் தமது எண்ணங்களின் எல்லைக்கோட்டினை அகலப்படுத்திக் கொண்ட காலம். தாய்மொழிக் கல்வியும் விமர்சகர்களின் வழிகாட்டல்களும் சிறுகதைகள் வலுவும் வனப்பும்கொண்டவையாக அமைய வழிவகுத்த காலம்.

சிறுகதையின் பிரக்ஞைக்கு உட்பட்டு அதன் செல்நெறியினைச் சரியாகப் புரிந்து எழுபதுகளில் எழுத ஆரம்பித்தவர்கள் இரு நிலைப்பட்டு நின்றனர். சாதியம், வர்க்கிய கருத்து நிலைகளிலேயே நின்று ஒரு சாராரும் சமூக வாழ்க்கையுணர்வுகளையும் சமகாலப்

போர்ச் சூழலின் விளைவுகளையும் இலக்கியமாக்குகின்ற உணர்திறன் நிலையில் மறுசாராரும் நின்று ஈழத்து சிறுகதை வளர்ச்சிக்கு அதன் அடுத்த கட்டப் பாய்ச்சலுக்கு தம்மாலான பங்களிப்பினைச் செய்தனர். இவ்விரு கருத்து நிலைகளிலும் இரண்டாவது வகையைச் சேர்ந்தவராக அக்கால கட்டத்தின் ஒரு உச்ச சிறுகதையாளராக சுதாராஜ் அவர்களை இனங்காணலாம். சிக்கல்களற்ற நேர்கோட்டுப்பாணியில் எளிமையாக கதைசொல்லவல்ல சுதாராஜின் சிறுகதைகளில் கலைத்துவத்துடன் கூடிய அழகியல் அம்சங்களை முனைப்புற்றிருக்கும். பாத்திரங்கள் அகவயமாக சித்திரிக்கப்படுவதால் வாசகர்களின் நெஞ்சங்களோடு ஒட்டி உறவாடுவது போன்றதோர் உணர்விருக்கும். இவரது சமூகப் பார்வையில் நிதானமும், தெளிவும், மனித நேயமும் நிறைந்திருப்பதால் முன்வைக்கின்ற கதைகளும் அவற்றின் கருக்களும் மிக்க கனதி பெற்றிருக்கும். முதல் பத்து ஆண்டுகளில் சுதாராஜின் சிறு கதைகள் இத்தகு பண்புகளையே கொண்டிருந்தன எனலாம். இவரது ஆரம்பகால அறுவடைகளான “பலாத்தாரம்” (1977), “கொடுத்தல் (1983) போன்றவற்றில் இத்தகு அம்சங்கள் உட்புதைந்திருப்பதைக் காண முடியும். இடதுசாரிச் சிந்தனையிலான முற்போக்கு வாதங்களின் தாக்கங்களை சுதாராஜின் இக்காலகட்ட கதைகளில் அவதானிக்கலாம்.

1983 இற்குப் பின்னர் சுதாராஜின் நோக்கு முறைமையானது வேறுபட ஆரம்பிக்கின்றது. யுத்தங்கள், அதனாலான இடிபாடுகள் பற்றியே இவரது பெரும்பாலான கதைகள் பதிவு செய்யத் துவங்குகின்றன. ஆனாலும், அந்த உச்சமுரண்பாட்டுச் சூழலிலும் மனித நேயத்தை அதன் அவசியத்தை வலியுறுத்துகின்ற நல்ல பல கதைகளை சுதாராஜ் எழுதியிருப்பது இவ்விடத்தே பதிவு செய்யத்தக்கது. இந்த நேயம் இவரது சகல கதைகளிலும் அடிநாதமாக அமைந்திருப்பது நோக்கத்தக்கது. “காற்றோடு போதல்” என்ற தன் சிறுகதைத் தொகுப்பிற்கு எழுதிய முன்னுரையிலும் இதனையே சுதாராஜ் வலியுறுத்துகின்றார். 1983 இன் பின்னர் வெளியான ஒரு நாளில் மறைந்த இரு மாலைப்பொழுதுகள் (1989), தெரியாத பக்கங்கள் (1997), காற்றோடு போதல் (2002), மனித தரிசனங்கள் (2006), மனைவி மகாத்தியம் (2009) போன்ற அடுத்த ஐந்து சிறுகதைத் தொகுதிகளும் சுதாராஜின் எழுத்தாளுமை வளர்ச்சியை எடுத்துச் சொல்லவல்லனவாகவும் எடுத்துக் கூறும் மொழியில் அதன் நடையில் ஓர் மாற்றத்தினை

வெளிப்படுத்துவனவாகவும் அமைந்திருந்து அவரது அடுத்தகட்ட நகர்விற்கு அடித்தளமிட்டன எனலாம்.

“காட்டிலிருந்து வந்தவன்” எனும் இத்தொகுதியில் சுதாராஜ் எழுதிய பத்துக் கதைகள் உள்ளடக்கம் பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் “எந்த முகம்” எனும் கதையைத் தவிரந்த ஏனைய ஒன்பதும் கடந்த ஏழாண்டிற்குள் எழுதப்பட்டவை. சுற்றி வளைக்காமல் நேரடியாக அதே சமயம் சலிப்பை ஏற்படுத்தாமல் கதைகளைச் சொல்லும் திறன் மிக்கவன் தான், என்பதனை மீண்டும் ஒருமுறை சுதாராஜ் உரக்கச் சொல்லியுள்ளார்.

போர் இலக்கியங்களும் புலம்பெயர் இலக்கியங்களும் ஈழத்து புனைகதை இலக்கியத்திற்கு புதுரத்தம் பாய்ச்சிய கடந்த இரண்டு தசாப்தங்களுக்குள் எழுதப்பட்ட இக்கதைகளையும் சார்பு நிலையற்று இயல்புநிலையில் நின்றே சுதாராஜ் சித்திரித்திருப்பது குறிப்பிடற்பாலது. போரின் அகோரம் தாங்காது எம்மவர்களில் சிலர் புலம்பெயர்ந்து அகதிகளாயினர். ஆனால், பொருளாதார தேடலிற்காக புலம்பெயர்ந்த ஒருவரே போரில் சிக்குண்டால் நிலைமை என்ன வாகும்? “யுத்தங்கள் செய்வது” எனும் சிறுகதையில் அப்பேர்ப்பட்ட தொரு அனுவங்களினூடு வாசகர்களைப் பயணிக்க வைத்து பதகளிப்பிற்குள்ளாக்கி விடுகின்றார்.

லிபியாவில் அமெரிக்கா நடத்திய யுத்தத்தில் சிக்குண்ட வெளி நாட்டு பணியாளர்கள், உள்நாட்டு வாசிகள் அனுபவித்த அவலத்தைப் பற்றிப் பேசும் “யுத்தங்கள் செய்வது” கதையில் எமது நாட்டு யுத்தத்தால் பாதிக்கப்பட்ட சிறுபான்மை இன உயர் அதிகாரியின் கீழ் பணிபுரியும் பெரும்பான்மையினத்தைச் சார்ந்த ஊழியர்கள் யுத்த பீதியால் படும் அவஸ்தையினை இயல்பு நிலை வழுவாது மிகவும் அற்புதமாகச் சித்திரித்துள்ளார். திரிபோலியில் கிரேக்கக் கம்பனி யொன்றின் புரஜெக்ட் மனேஜராகப் பணிபுரியும் ஓர் யாழ்ப்பாணத் தமிழ் அதிகாரி, அவருக்கு உதவியாளர்களாக இரு சிங்கள ஊழியர்கள், இவர்களுக்குச் சாரதியாகவும் துணையாகவும் கமால் எனும் ஒரு லிபிய முஸ்லிம். குண்டு வீச்சுகளின் கொடூரம் தாங்காது குடும்பத்தினருடன் துனிசியாவுக்குப் புலம்பெயர கமால் திட்டமிட்டிருந்தான்.

நேட்டோ விமானங்கள் நள்ளிரவில் பேரோசை எழுப்பிய வாறே குண்டு வீசியபோது அந்த யாழ்ப்பாணத்து தமிழ் அதிகாரி பதற்றமில்லாமலே இருந்தார். குண்டு வீச்சுக்கும் எறிகணைத் தாக்கு தலுக்கும் மத்தியில் சதா வாழ்ந்து பழக்கப்பட்டவர். ஆனால், அவரின்

கீழ் பணிபுரியும் அவ்விரு சிங்கள் ஊழியர்களுக்கும் அது புத்தம் புது அனுபவம் அல்லவா? பீதியால் அவர்களது இரத்தமே உறைந்து போயிருந்தது. இவர்களின் இந்நிலை கண்டு கமால் கூறுகின்றான். “உங்களை துனீசியாவுக்கு கொண்டுபோய் விடுகின்றேன். அங்கிருந்து நீங்கள் உங்கள் நாட்டிற்குச் செல்லுங்கள்”

“உன் பிள்ளைகள் பயந்துபோய் இருக்கிறார்கள். முதலில் உன் குடும்பத்தை எப்படிப் பாதுகாக்கலாம் என்பதைக் கவனி. எங்களுடைய வழியை நாங்கள் பார்க்கிறோம்” என்கிறார் மனேஜர். தானும் போய்விட்டால் அவர்களுக்கு உதவ யாருமே இல்லை என்பதை உணர்ந்த கமால் ஆபத்துக்கள் மத்தியிலும் அவர்களைத் துனீசியா கொண்டு சென்று பத்திரமாக விமானம் ஏற்றி விடுகிறான்.

யுத்தம் முடிகிறது. வாழ்வாதாரம் தேடி அந்த மனேஜர் மீண்டும் திரிப்போலி செல்கிறார். ஆனால், அங்கு அவரை வரவேற்க அந்த கமால் வரவில்லை. பதிலுக்கு வந்தவன் சொன்ன செய்தி அந்த மனேஜரை மட்டுமன்றி வாசகர்களையும் அதிர வைக்கின்றது.

“கமால் யுத்தத்தின் போது குண்டு வீச்சில் கொல்லப்பட்டு விட்டான்”

இந்த ஒற்றை வரியின் வாயிலாக சுதாராஜ் “சொல்லாமல் விட்டுச்சென்ற செய்திகள் ஏராளம் எனலாம். “மனித நேயமும் மனிதத்தின் உயிர்ப்புமே அவரது அரசியலாகவும் அழகியலாகவும் அவரது படைப்புகள் ஊடாக வெளிப்படுகின்றன” என நூலின் முன்னுரையில் பேராசிரியர் எம். ஏ. நுஃமான் குறிப்பிடுவதை இவ்விடத்தில் கோடிட்டுக்காட்டலாம் என எண்ணுகின்றேன்.

கமாலை ஒத்த எத்தனை உயிர்களை உள் நாட்டு யுத்தம் காவு கொண்டது? தனது குடும்பம் யுத்த சூழலில் பரிதவித்திருக்க நேசித்தவர்களைப் பத்திரமாக வழியனுப்பிவைத்த கமாலுக்கா இந்தக்கதி? கதையை வாசித்து முடித்த பிறகும், கமால் எம் நெஞ்சில் உறைந்து கொள்கிறான். அவனைப் பற்றிய உலகமொன்று எமது பிரக்ஞையை தன்வசப்படுத்திக் கொள்கிறது.

கதையொன்றின் கடைசிவரி வாசகர்களின் கற்பனை ஓட்டத்திலே ஒரு தொடர்ச்சியை ஏற்படுத்துமாயின் அக்கதை சிறப்பான கதை என்பார் அ.முத்துலிங்கம். அந்த வகையில் “யுத்தங்கள் செய்வது” காட்டிலிருந்து வந்தவன் தொகுதியின் உச்சம் பெற்ற கதை என்பேன்.

“உருளைக்கிழங்குகளும் வெங்காயங்களும் வெட்டப்படா

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன்/55

மலே கிடந்தன” என்ற நீண்ட மகுடத்தில் அமைந்த கதை கப்பலில் பணிபுரியும் தொழிலாளர்கள் படும் அவலங்களை அச்சொட்டாக கண்முன் கொணர்கிறது.

வாழ்வாதாரத்திற்காக புலம்பெயர்ந்து வாழும் தயானந்தன் போன்றவர்களின் துன்ப துயரங்கள், உயிர் பிறந்தகத்திலும் உடல் புலம்பெயர் தேசத்தில் அல்லது இதுபோன்ற கப்பல்களிலுமாக இரண்டாக நிலையில் வாழும்போது ஏற்படும் மன உளைச்சல்கள், மன ஓட்டங்கள், வெறுமைகள் என்பவற்றை உயிரோட்டத்துடன் இயல்பு நிலைசற்றும்பிசகாது சுதாராஜ் இக்கதையில் பதிவு செய்திருக்கின்றார்.

மேற்படி இருகதைகளிலும் வாசகர் தரிசித்த புதிய அனுபவ ஞானமும் சுதாராஜ் கதை சொல்லும் முறைமையும் புதியதோர் உலகத் திற்கு அவர்களை அழைத்துச் சென்றதே இத்தகு சிறுகதைகள் முக்கியத் துவம் பெறுவதற்கான காரணமெனலாம். தமது வெளிநாட்டு அனுபவங் களை தமிழ்ச்சிறுகதைக்குள் கொண்டுவந்து அதன் எல்லையினை விசாலப்படுத்தி வளப்படுத்துவதில் அ.முத்துலிங்கம், ஆசி.சுந்தராஜா போன்றோரின் ஒரு தொடர்ச்சியாக சுதாராஜையும் கொள்வதற்கு இவை உள்ளிட்ட இத்தொகுதிக்கதைகளில் சிலகால் கோளிருக்கின்றன எனலாம்.

போராட்டகால கதைகள் பல எழுதியிருப்பினும் சுதாராஜ் போராளிக் குழுக்கள் பற்றியோ போராளிகள் பற்றியோ பெரிதாக எழுதியவரல்லர். இத்தொகுதியின் மகுடக்கதையான “காட்டிலிருந்து வந்தவன்” இவ்வகையில் அதி முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. யுத்த சூழலில்போராளிக்குழுக்களின் நடவடிக்கைகள் தனிமனித வாழ்வில் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தை இக்கதை பதிவு செய்கிறது. 20 இலட்சம் ரூபா கப்பங்கேட்டு அச்சுறுத்தும் ஒரு போராளிக்குழுவிடம் பேரம்பேசி அத்தொகையினை ஒரு இலட்சமாகக் குறைக்கும் சுந்தரபாண்டியனின் மன உளைச்சலினை அனுபவப்பட்டவன்போல் அழகாகச் சொல்லி யுள்ளார் சுதாராஜ். இறுதியில் அந்த ஒரு இலட்சத்தினையும் சுந்தர பாண்டியனிடமே அப்போராளிக்குழு திருப்பிக் கொடுப்பதாக கதை முடிகிறது. இக்கதையின் முடிவானது வாசகர்களது நெஞ்சங்களில் எதிர்மறையான பல கேள்விகளை எழுப்பி நிற்கிறது. எனினும், நடு நிலை நின்று போராளிக்குழு ஒன்றின் மீது பேனாவால் போர் தொடுத்துள்ள சுதாராஜின் துணிச்சல் மெச்சத்தக்கது.

போர் பற்றி நேரடியாகப் பேசாவிட்டாலும் அதற்கெதிராக எழுதப்பட்ட இன்னொரு சிறுகதையாக “ஒரு துவக்கின் கதை”

யினையும் கொள்ளலாம். பொழுதுபோக்கிற்காகப் பிராணிகளை வேட்டையாடும் ஒருவர், ஓர் நாள் வழக்கம் போல் வேட்டைக்குப் போய் வந்திருக்கிறார். சுட்டுக்கொன்று வந்த கொழுத்த முயலைத் தோலுரித்து வெட்டியபோது... அதன் வயிற்றில் குட்டிகள், பிள்ளைகளுக்கும் சொல்லாது, மனைவிக்கும் தெரியாமல் நிலத்தைக் கிண்டி அப்படியே தாட்டுவிட்டு அன்றே அந்தத் துவக்கையும் கொண்டு போய் காவல் நிலையத்தில் ஒப்படைத்து விடுகின்றார் இரகசியமாக! ஆனாலும், மனசாட்சி உறுத்திக் கொண்டே இருந்தது. ஒரு தலை முறையாக அந்த இரகசியத்தை நெஞ்சோடு சுமந்து திரிந்த அவர் ஒரு மாலைப்பொழுதில் அச்சமையை பேரப்பிள்ளைகளிடம் இறக்கி வைத்துவிட்டு ஓய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்தவர் தான். பின் எழுவே யில்லை! மனிதர்களை வேட்டையாடும் கொலைத்தொழில் அரசியலாகிப் போய்விட்ட மரணங்கள் மலிந்த இப்பூமியில் அவரது மனசாட்சிக்கு... ஏது இடம்? ஒரு துவக்கின் கதையிலும் அடிச்சரடாக ஒரு மனிதாபிமான நோக்கு தொடர்ச்சியாக இழையோடியிருப்பதைக் காணலாம். பொருளாதார தேவைக்காக குடும்பத்தினை விட்டு புலம் பெயர்ந்த இளைஞர்கள் பற்றி, அவர்களது சோகங்கள், வாழ்வாரத்திற்காக நாளைந்தம் அவர்கள் அனுபவித்துவரும் போராட்டங்கள், அவர்கள் அங்கு எதிர்கொள்ளும் சவால்கள், வலிகள், வேதனைகள் அனைத்தினையும் இத்தொகுதியின் சில கதைகளினூடு மிக அற்புதமாகவே சுதாராஜ் பதிவு செய்துள்ளார். புதிய உணர்திறன் முறைமையுடன் நோக்குமுறைமையும் மாறுபடும் போதுதான் புனை கதைகளின் அடுத்தக்கட்டப் பாய்ச்சல் சாத்தியமாகும் என்பார் பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி. அந்த வகையில் அடுத்தக்கட்டப் பாய்ச்சலுக்குட்பட்டனவாக, உன்னதத்தை நோக்கி நகர்கின்றனவாக “காட்டிலிருந்து வந்தவன்” தொகுதியின் சிலகதைகள் அமைந்திருப்பது மகிழ்வைத் தருகின்றது. மனதார சுதாராஜைப் பாராட்ட வைக்கின்றது.

நான்கு தசாப்தங்களுக்கு முன்னர், மிகச் சரியாகச் சொல்வதாயின் 1977 இல் வெளிக்கொணரப்பட்ட சுதாராஜின் முதலாவது சிறு கதைத்தொகுதியான “பலாங்காரம்” நூலிற்கு முன்னுரை எழுதிய “தேவன்-யாழ்ப்பாணம்” இறுதியாக கூறிய வாசகத்தினையே இங்கு நிறைவாகக் கொள்ளலாம் போல் தோன்றுகின்றது. இந்நூல் எதிர் காலத்தில் சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கப்போகும் ஒரு எழுத்தாளனுக்கான கட்டியம்” என்று தீர்க்கதரிசனமாக தேவன்-யாழ்ப்பாணம் என்று கூறியது நூற்றுக்கு நூறுவீதம் நிதர்சனமானது. முற்றிலும் உண்மையானது.

- தினக்குரல் : 20.01.2019

புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன்/57

கரவெட்டி மண்ணினைக் கண்முன் கொணரும் கண.மகேஸ்வரனின் கனதிமிக்க சிறுகதைகள்

“தீர்வு தேடும் நியாயங்கள்” சிறுகதைத் தொகுதியை முன்னிறுத்தி சில குறிப்புகள்

கரவெட்டி மண்ணின் தனித்துவ மிக்க கலை, கலாசாரத் திற்கும் அதன் வாழ்வியலுக்கும் கணிசமான கதாசிரியர்களுடன் பல பேராசிரியர்கள், கல்வியியலாளர்கள் மற்றும் பத்திரிகையாளர்களும் அணி சேர்த்திருக்கின்றனர். பேராசிரியர்கள் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி, எஸ். சிவலிங்கராஜா, செ. யோகராசா, எழுத்தாளர்கள் செ.கதிர்காம நாதன், ச. முருகானந்தன், எஸ். ரஞ்சகுமார் மற்றும் பண்டிதர் க. வீரகத்தி, சிரித்திரன் சிவஞானசுந்தரம், வீரகத்தி தனபாலசிங்கம் போன்றோர் இந்தவகையில் உடன் நினைவிற்கு வருகின்றனர்.

நவீன இலக்கியம் சார்ந்த கனதிமிக்க இவர்களது பனுவல் களும் உன்னத புனைகதைகளும் கேலிச் சித்திரங்களும் அவ்வப் போது கரவை மண்ணின் வாழ்வியலை தரிசிக்க வைத்ததற்கும் அப்பால் அதன் வளத்திற்கும் விருத்திக்கும் வலுவூட்டி நின்றன என மிகத் தாராளமாகவே சொல்லலாம்.

இத்தகு கல்வி வளமும், கலைப் பாரம்பரியமும் மிக்க மண்ணில் தோன்றி மேற்படி ஆளுமைகள் பெரும்பாலானவர்களுடன் அல்லும் பகலும் பழகிப் படிப்படியாகத் தன்னை வளர்த்து அவர்களுள் ஒருவராகப் பொருத்தப்படக்கூடியவராக இன்று உயர்ந்திருப்பவரே “தீர்வு தேடும் நியாயங்கள்” எனும் சிறுகதைத் தொகுதியின் ஆசிரியராகத் திகழும் கண. மகேஸ்வரன்.

சிறுகதை, குறுநாவல், குறுங்கதை, இதழியல் என இலக்கியத் தில் அகலக் கால்பதித்திருக்கும் கண. மகேஸ்வரன் எழுபதுகளின் இறுதிக் கூறுகளிலிருந்து எழுத்து ஊதியத்திற்கு தன்னை அர்ப்பணித்து வருகின்றார். இற்றைவரை ஐம்பதிற்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகளையும்

மூன்று குறுநாவல்களையும் ஏறத்தாழ எழுபது குறுங்கதைகளையும் எண்ணற்ற கவிதைகள் கட்டுரைகளையும் எழுதியிருக்கும் கண. மகேஸ்வரன் சிலகாலம் (1982 - 1984) "தாரகை" எனும் சஞ்சிகையினையும் வெளிக்கொணர்ந்து ஈழத்து இதழியலிலும் தன் இருப்பினை அடையாளப்படுத்தியுள்ளார். இவை தவிர "தொண்டன்" ஆசிரியர் குழுவிலும் இவர் அங்கம் வகித்தது நினைவிருகின்றது.

மணிமணாளன், வீக்கேயெம் போன்ற புனைபெயர்களிலும் அவ்வப்போது எழுதி வரும் கண. மகேஸ்வரன் ஏலவே 1992இல் "மலரும் வாழ்வு" எனும் குறுங்காவியத்தினையும் 1994 இல் "எல்லை வேம்பு" என்ற மகுடத்தில் சிறுகதைத்தொகுதி ஒன்றினையும் அறுவடை செய்துள்ளார். ஜீவந்தி வெளியீடாக சிலகாலங்களுக்கு முன்னர் கண. மகேஸ்வரன் வெளிக்கொணர்ந்த "தீர்வு தேடும் நியாயங்கள்" அவருக்கு மூன்றாவது நூலாகவும் அவரெழுதிய இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதியாகவும் அமைகின்றது.

கல்வி, பண்பாட்டலுவல்கள், விளையாட்டுத்துறை மற்றும் இளைஞர் விவகார அமைச்சு நிதி ஒதுக்கீட்டிலிருந்து எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிக்குமுகமாக வழங்கப்பட்ட நிதிப்பங்களிப்புடன் அச்சிடப்பட்ட இந்நூலில் கண. மகேஸ்வரன் எழுதிய பன்னிரு சிறுகதைகள் உள்ளடக்கம் பெற்றுள்ளன. 1986 முதல் 2015 வரையான மூன்று தசாப்த கால கட்டத்தில் "எல்லை வேம்பில்" இடம்பெற்ற சிறுகதைகளைத் தவிர்த்து கண. மகேஸ்வரன் எழுதிய எஞ்சிய கதைகளிலிருந்தே இந்நூலிற்கான கதைத்தேர்வு இடம்பெற்றுள்ளது.

ஈழ வரலாற்றிலும் இக்கால கட்டம் மிக முக்கியமானது. அதிலும் வடக்கு கிழக்கில் வாழும் மக்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்களது பாரம்பரிய வாழ்க்கை முறைமை முற்றிலும் மாறுபட்ட காலப் பகுதியாகவும் இதைக் கொள்ளலாம். தாமும் தமது தொழிலுமாக தம்பாட்டில் வாழ்ந்து வந்த மக்களது வாழ்வியலை இளைஞர் தீவிரவாதமும், படிப்படியான அவர்களது ஆதிக்கமும் தொடர்ந்து வந்த போரும் அதனாலான அவலங்களும் எப்படியாக மாற்றியமைத்து விடுகின்றன என்பதனை இத்தொகுதிக்கதைகளுடாக ஓரளவிற்கு தரிசிக்க முடிகின்றது. பழமையும் புதுமையுமாக நான்கு தசாப்தகால வாழ்வியல் இந்நூலில் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

கண. மகேஸ்வரனின் ஆரம்பகால சிறுகதைகளில் வர்க்கியம்,

சாதியம் போன்ற அம்சங்களே பாடுபொருளாக அமைந்திருக்கும். அவை ஒடுக்கப்பட்டோருக்காக உரிமைக் குரல் கொடுக்கும். அக் கதைகளில் எழுச்சிமிக்க இளைஞர்களின் வீராவேசம் நிறைந்திருக்கும். மொத்தத்தில் முற்போக்கு சிந்தனைகளுடனானவைகளாக அவை தரிசனம் தரும். இந்தவகையில் “அதிர்வுகள்”, “ஆக்கிரமிப்பு” போன்ற கதைகள் அவதானத்திற்குரியவைகளாகின்றன.

“அப்பு! இண்டைக்கு முதலும் கடைசியுமாய் சொல்லிறன்... இண்டைக்கு என்றை தம்பியின்றை செத்த வீட்டுக்கு அடியாத பறை, இனி இந்த ஊருக்குள்ளை ஆர் செத்தாலும் அடிக்கக்கூடாது. இதை மீறி நீ பறையைத் தூக்கினால்... இந்தவீட்டிலையும் இன்னொரு சா வீடு கெதியிலை வரும்!”

“என்னடா சொல்லிறாய்?” என வினவினான் இருளன் மகனைப் பார்த்து.

“பறையிலை தொடக்கூடாது” என்றான் மகன்.

“எட அதுதானேயடா எங்கட பிழைப்பு”

“பட்டினி கிடந்து சாவம். பறையிலே தொடடால் கொலை தான்”

1980 களில் வடபுலத்தில் நிகழ்ந்த சமூக எழுச்சியினை வெளிப்படுத்தும் வகையில் அமைந்த ஒரு வரலாற்று ஆவணமாக இச்சிறுகதையினைக் கொள்ளலாம். இருளனின் மகனையொத்த இப்பேர்ப்பட்ட இளைஞர்களின் போர்க்குணம் மிகுந்த செயற்பாடுகளே குடிமைத் தொழிலற்ற புதிய சமூகம் ஒன்று அம்மண்ணில் கால்கோளிடக் காரணமாயிற்று எனலாம். அவற்றினை வெகு அற்புதமாகவும் கனகச்சிதமாகவும் “அதிர்வுகள்” கதையில் பதிவு செய்துள்ளார் கணமகேஸ்வரன்.

“ஆதிக்கம்”, “தீர்வு தேடும் நியாயங்கள்”, “தனிக்குடித்தனம்” போன்ற கதைகள் வாழ்வியல் அவலங்கள் மற்றும் வாழ்வுச் சிதறல்கள் பற்றிப் பேசுகின்றன. இவற்றுள் கணவன் மனைவி உறவுகளில் நிகழும் விரிசல்கள் பற்றிய கதைகள் யதார்த்தமான பாத்திரப்படைப்புக்களுடாக வெளிக்கொணரப்பட்டதில் நம்பகத்தன்மை மிகுந்தவைகளாகக் காணப்படுகின்றன. பெண்ணியத்தினூடு நகர்ந்தாலும் “ஆதிக்கம்” கதையின் யதார்த்தமான முடிவு அக்கதைக்கு அணிசேர்த்துள்ளது.

இந்தியத் தொலைக்காட்சி நாடகங்கள் மற்றும் சினிமாக் களின் தாக்கங்களால் பாரம்பரியம் மிக்க எமது பிரதேச, பேச்சு வழக்கே அருகிப்போகின்ற இக்காலக்கட்டத்தில் கண மகேஸ்வரன் போன்றோரின் மண்வாசனை மிக்க இப்படைப்புகள் வெளிவருதல் ஒரு தேவை நிர்ப்பந்தம் எனலாம்.

போர்க்காலச் சூழலில் எழுதப்பட்ட “அவஸ்தை”, “காலச் சிதறல்கள்”, “மண்ணும் மனையும்” போன்ற கதைகளில், யாழ்ப்பாண வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட இடிபாடுகளை கலாநுபமாகச் சித்திரித் துள்ளார். இந்த வகையில் “அவஸ்தை” எனும் கதை முதனிலை வகிக்கிறது. மகரகமை புற்றுநோய் வைத்தியசாலையில் உயிருக்காகப் போராடிக் கொண்டிருக்கும் தனது மனைவியைப் பார்க்கப் போக “பெர் மிட்டுக்கு” தவிக்கும் முதியவர் சிற்றம்பலம் பற்றிய கதை அது.

கப்பலுக்கு ரிக்கற் எடுப்பதற்காக கால்கடுக்க நின்ற 1995- 2000 ஆம் ஆண்டு கால கட்டத்திற்கே கதாசிரியர் எம்மை அழைத்துச் சென்று விடுகின்றார்.

தன் அன்பு மனைவியைக் கடைசி நேரத்திலாவது கூடவிருந்து கவனிக்க வேண்டுமென்ற அவரது ஆழ்மனத்துடிப்பு இந்த அதிகாரி களுக்கு எங்கே புரியப்போகின்றது? அவர்களிடையே ஆணவமும் அதிகாரமும் ஒருங்கிணைந்திருக்கும். கருகருவென கறுத்திருக்கும் அந்தச் சிப்பாயைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் அவருக்கு ஆத்திரம் கொப்பளிக்கும். அவன் கையை வெளிப்புறமாகக் காட்டி, கட்டளை யிடுவது போல் சொன்னான். “எலியட்ட யன்ன”.

மறுபேச்சில்லாமல் மனிதர் வெளியே வந்தார். இவ்வளவு பேர் மத்தியில் வயதாளியான தன்னை அவமானப்படுத்திவிட்டானே என்று எரிச்சல் வேறு வந்தது.

தமிழர் தலைவிதி இதுதானோ? என்று தலையிலடித்துக் கொண்டு பெரும் கூச்சல் போட வேண்டும் போல் அவருக்குத் தோன் றிய சந்தர்ப்பங்கள் அநேகம்.

மறுநாளும். அதே பதில்தான்... “நாளைக்கு வாங்க சொல் லிறது”. அந்த வேளையில் சிற்றம்பலத்தாருக்கு ஆத்திரம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது. குனிந்து ஒரு கல்லெடுத்து அவனது பல்லை உடைத் தாலென்ன என்று அவருக்குத் தோன்றிற்று. எதையும் செய்ய முடியாத கையாலாகாத்தனத்தை எண்ணியபோது அவர் மனம் குமுறிற்று.

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன்/61

மூன்றாம்நாளும் ஏமாற்றமே.

“தமிழ்ல தான் சொலறது... எல்லாம் போ... போ... பெர்மிட்டுக்கு... நாளைக்கு வாங்க.”

கைசோர மெய்சோர திரும்பவும் வீட்டை, நோக்கி நடந்தார் சிற்றம்பலத்தார் என கதையை நிறைவு செய்கிறார் கண.மகேஸ் வரன். கதையைப் படித்து முடித்ததும் சிற்றம்பலத்தாரின் “சுமை” எமது நெஞ்சில் ஏறுகிறது.

கண்முன்னே நிகழ்வது போல் அவலங்களை உருக்கமாகவும் உணர்திறனுடனும் சித்திரித்த முறைமையில் இவரது போர்க்காலச் சிறுகதைகள் காத்திரத்தன்மை மிகுந்ததாகக் காணப்படுகின்றன. கதைகளை நகர்த்திச் செல்லும் பாங்கிலும், கையாண்ட மொழி நடையிலும் முன்னைய காலக்கட்டத்தைக் காட்டிலும் முதிர்ச்சி புலனாகிறது.

சிறுகதையானது அதிக சிரத்தையும் உழைப்பையும் வேண்டி நிற்கும் ஒரு பரிமாணமாகும். அதில் படைப்பு பூரண நிறைவுடன் உன்னதம் பெறுவதென்பது மிக அரிதாகவே நிகழ்கின்றது. ஆனால், அதற்கான பாய்ச்சல் தாராளமாகவே நிகழ்ந்து கொண்டதான் இருக்கின்றது. கண. மகேஸ்வரனின் அடுத்தக்கட்ட முயற்சியானது சிறுகதையின் உன்னத குறிக்கோளைச் சென்றடையும் பாய்ச்சலுக்கு உட்பட வல்லன என்பதனை இத் தொகுதிக்கதைகள் கட்டியங் கூறுகின்றன என்ற வகையில் உளம் உவகையுறுகிறது.

தமது புனைகதைகளாலும் கவிதை, கட்டுரைகளாலும் கரவை மண்ணிற்கு புகழ் சேர்த்த கீழ்க்கரவைப் பொன்னையன் (ஜேர்மனி), கரவை மு.தயாளன் (லண்டன்), மீரா பாரதி (கனடா), மணி வேலுப் பிள்ளை (கனடா), லதா உதயன் (சுவீஸ்), நட்சத்திரன் செவ்விந்தியன் (அவுஸ்திரேலியா) மற்றும் எஸ்.ரஞ்சகாமர் (அவுஸ்திரேலியா) போன்றோர் புலம்பெயர்ந்துவிட்ட இந்த நிலையில் ‘இங்கிருந்து’ இன்றைய அவலங்களை இலக்கியமாக்கி கரவெட்டிக்கு மேலும் பெருமை சேர்க்க வேண்டிய பாரிய பொறுப்பு ச.முருகானந்தன், கருணை யோகன் (பேராசிரியர் கலாநிதி செ.யோகராசா) நா.யோகேந்திரநாதன், சந்திரகாந்தா முருகானந்தன், த.அஜந்தகுமார், யோ.கரணன், மற்றும் இந்நூலாசிரியர் கண.மகேஸ்வரன் போன்றோரையே சேருகின்றது என்பதையும் இவ்விடத்தே பதிவு செய்தல் சாலப் பொருந்தும்.

- தினக்குரல் : 25 நவம்பர் 2018

புலவொலி/62

எதிர்கால சந்ததியினரின் உசாத்துணைக்கு உகந்த புதியவகை இலக்கியமாய்ப் பரிணமிக்கும் “நேர்காணல்”

க.பரணீதரனின் “இவர்களுடன் நான்” நூலினை முன்னிறுத்தி சில குறிப்புகள்

நவீன இலக்கிய வளர்ச்சிப் போக்கில் ஆரோக்கியமான அதிர்வுகளைத் தரவல்ல ஒரு புதிய பரிமாணமாக பரிணமிக்கும் அளவிற்கு நேர்காணல் எனும் இலக்கிய வடிவம் அழகியல் சார் இலக்கியத்தை வளப்படுத்துவதோடு அதன் தொடர்ச்சியான வலுமிகு முன்னெடுப்புகளுக்கும் வழிசமைக்கின்றது எனலாம்.

இலக்கியப் பேராளுமைகள் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு ஆற்றிய உயர்ந்த பங்களிப்பினை அறிந்து கொள்ள நேர்காணல்கள் ஏதுவாக அமைகின்றன. வேறுபட்ட கருத்தியல் கொண்டோரையும் அவரவர் நிலைநின்று தத்தமது கருத்துக்களை முழுமையாக முன்வைக்கவும் இப் புதிய பரிமாணம் துணை போகிறது எனத் தாராளமாகவே கூறலாம். நவீன இலக்கியத்தின் செல்நெறியினையும் வரலாற்றின் சரியான பதிவுகளையும் அறிந்து கொள்வதற்கும் இத்தகு நேர்காணல்கள் உதவுகின்றன.

பத்திரிகைகளில் பிரசுரமாகும் பேட்டிகள் விரிவாக அமைவதற்கு அதன் பத்தி ஒதுக்கீடு துணைபோகாததினால் பெரும்பாலும் சிறு சஞ்சிகைகளில் வெளிக்கொணரப்படும் நேர்காணல்களே பேசப் படுபனவாகவும் பிரசித்தமானதாகவும் வரலாற்றில் பதிவாகின்றன. இந்தவகையில் தமிழகத்தில் சுபமங்களா, ஈழத்தில் மல்லிகை, மூன்றாவது மனிதன், ஞானம், ஜீவநதி போன்ற சஞ்சிகைகளில் வெளியான நேர்காணல்கள் ஏற்படுத்திய அதிர்வுகள் வியக்கத்தக்கன. ஞானம் சஞ்சிகையில் தொடராகப் பல மாதங்களாக வெளிவந்த பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி, சாஹித்யரத்னா தெளிவத்தை ஜோசப், சாஹித்யரத்னா செங்கை ஆழியான், எஸ்.பொ., அ.முத்துலிங்கம் போன்ற பேராளுமைகளின் பேட்டிகள் மிக்க பயனுள்ளவைகளாக

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன்/63

ஈழத்து இலக்கியப்பரப்பில் இனங்காணப்பட்டிருந்தமை இவ்விடத்தே பதிவு செய்யத்தக்கது.

நேர்காணல்களில் தமது கருத்துக்களைத் தெரிவிக்கும் ஆளுமைகளின் அனுபவங்கள் புதிய தலைமுறையைச் சார்ந்த இலக்கியவாதிகளுக்கு நல்ல உத்வேகத்தையும் ஊக்குவிப்பினையும் தரும் எனும் நல்நோக்குடன் தமது சஞ்சிகைகளில் வெளியாகி வியக்க வைத்த நேர்காணல்களைத் தொகுத்து அச்சஞ்சிகை ஆசிரியர்களே நூலாக்கி அவ்வப்போது இலக்கிய உலகிற்கு அணிசேர்த்துள்ளனர். மூன்றாவது மனிதனில் வெளியான நேர்காணல்களில் பதினொன்றினைத் தொகுத்து “ஈழத்து இலக்கியத்தின் சமகால ஆளுமைகளும் பதிவுகளும்” எனும் மகுடத்தில் 2001 இல் வெளிக் கொணர்ந்து இத்தகு முயற்சிக்கு ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பில் கால்கோளிருகிறார் அதன் ஆசிரியராகப் பணிநிலை வகித்த எம்.பௌலர்.

அதன் தொடர்ச்சியாக ஜீவநதியின் முதலாம் இதழிலிருந்து இருபத்தெட்டாம் இதழ்வரை வெளியான பதினைந்து ஆளுமைகளின் கனதியான நேர்காணல்களைத் தொகுத்து அதன் பிரதம ஆசிரியர் க.பரணீதரன் “ஜீவநதி நேர்காணல்கள்” எனும் நூலாக 2011 இல் வெளிக்கொணர்ந்தார்.

“நேர்காணல்களானது ஈழத்துத் தமிழ் நவீன இலக்கியம் தொடர்பான கருத்தியல் மற்றும் அழகியல்சார் இலக்கிய வெளியை வலுவும் வளமும் பெறச் செய்ய வல்லது” எனும் முன்னுரையுடன் தனது சஞ்சிகையில் வெளியான அறுபது பேட்டிகளை “ஈழத்துத் தமிழ் நவீன இலக்கிய வெளி” எனும் பெரு நூலாக, 2017 ஜனவரி மாத ஞானத்தின் 200 ஆவது இதழினை ஆயிரம் பக்கங்களில் அறுவடை செய்து இலக்கிய சாதனை புரிந்தார் அதன் ஆசிரியரான டாக்டர் தி. ஞானசேகரன்.

ஜீவநதியின் இதழ் 29 தொடக்கம் இதழ் 107 வரையான வற்றுள், அதன் பிரதம ஆசிரியர் பரணீதரனால் மேற்கொள்ளப்பட்ட 29 செவ்விகள் தொகுக்கப்பட்டு “இவர்களுடன் நான்” எனும் நூலாக தற்போது வெளிக்கொணரப்பட்டுள்ளது. இது 92 ஆவது ஜீவநதி வெளியீடு என்பதும் குறிப்பிடற்பாலது.

யோசப் யோன்சன் இராஜ்குமார், கே.எஸ். ஆனந்தன், வை.விஜயபாஸ்கர், தி.கோபிநாத், கமலாம்பிகை குணராசா, க.சட்ட

நாதன், க.சின்னராஜன், கு.றஜீபன், கொற்றை பி.கிருஷ்ணானந்தன், டென்மார்க் வி.ஜீவகுமாரன், லெனின் மதிவானம், எம்.கே.முருகானந்தன், புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன், குந்தவை, த.அஜந்த குமார், இ.சு.முரளிதரன், உமா வரதராஜன், செ.கணேசலிங்கன், க.நவம், கெக்கிராவ ஸலைஹா, த.ஜெயசீலன், கெக்கிராவ ஸஹானா, கே. ஆர். டேவிட், பேராசிரியர் செ.யோகராசா, நாச்சியாதீவு பர்வீன், ஏ. இக்பால், லெ. முருகபூபதி, இ. இராஜேஸ்கண்ணன், தம்புசிவா போன்ற சிறுகதையாளர்கள், கவிஞர்கள், நாடகக் கலைஞர்கள், நாவலாசிரியர்கள், பத்திரிகையாளர்கள், எண்ணிம நூலகவியலாளர், பதிப்பாளர்கள் என பல்வேறுபட்ட ஆளுமைகளின் நேர்காணல்கள் இந்நூலிற்கு அணிசேர்த்து அதன் கனதியினைப் பேணியுள்ளன.

துறைசார் வாண்மைகள் தம் துறையில் அடைந்த உச்சத்திற்கு மூல விசையாய் அமைந்த தமது விடாமுயற்சிகள், இடையறாத தேடல்களை அசை மீட்டிக் காட்டுபனவாகவும், நிகழ்காலத்தில் தாம் சார்ந்த துறை, எதிர் கொள்ளும் சவால்களை விபரிப்பனவாகவும், அத்தகைய தேக்க நிலையினை சீரமைக்க மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய நடவடிக்கைகளுக்கு தமது கருத்துக்களை முன்வைப்பன வாகவும், அத்துறையில் வளர்ந்து வரும் இளந் தளிர்களுக்கு உத்வேக மளிக்கும் வகையில் ஆலோசனை நல்குபனவாகவும் நேர்காணல்கள் அமைவதற்கும் அப்பால், வாசகர்கள் அறியாத புதிய பக்கங்களைப் புரட்டிக் காட்டுபனவாகவும், புத்தம் புதிய அனுபவங்களைத் தர வல்லனவாகவும், அத்துறை சார்ந்த பூரண அறிவினைப் புகட்டுபன வாகவும், உசாத்துணைக்கு உகந்தனவாகவும் அமைந்திருந்தாலே அவை பேசப்படும் படியாக அமைந்து தரமான வாசகரைச் சென்றடைகின்றது.

அந்த வகையில், “இவர்களுடன் நான்” எனும் நூலில் இடம் பெற்றிருக்கும் அநேகமான நேர்காணல்கள் வாசகர்களை தம்முள் இழுத்து இறுதிவரை வெளியே செல்லவிடாது தடுக்கும் சக்தி மிக்கன வாகக் காணப்படுவது மனமகிழ்வைத் தருகின்றது. அத்தகு சில கருத்துக் களின் சாராம்சங்களை வாசகர் நலன் கருதி ஈண்டு பதிவு செய்கிறேன்.

“இன்றைய உலகப்போக்கு அதிகம் இயந்திரத்தனமானதாக மாறி வருகின்றது. தொலைக் காட்சி, இணையம், கைபேசி என இயந்திரங்களோடே மனிதன் வாழப் பழகும் யுகத்தில் தான் நாம் வாழுகின்றோம். மனிதர்களுடனான நேரடியான உறவுகள், உறவுப்

பரிமாற்றம் வெகுவாகக் குறைந்து வருகின்றது. பல கோவில்களில் இப்பொழுது தேரிழுக்கவும் ஆட்களில்லை என்று பேசப்படுகின்றது. இத்தகைய எல்லாச் சூழல்களோடும் இணைந்துதான் நாடக நாட்டம் நலிவடைகின்றது” இன்று நாடகங்கள் மீதான ஈடுபாடு மக்கள் மத்தியில் குறைவடைந்து வருவதேன்? என பரணீதரன் தொடுத்த கேள்விக்கு தனது கருத்தினை மேற்கண்டவாறு தெரிவித்திருக்கின்றார் பிரபல நாடக விற்பன்னராகத்திகழ்ந்து வரும் யோசப் யோன்சன் இராஜ்குமார்.

இலத்திரனியல் சாதனங்களின் ஆதிக்கமானது தமிழரது கலாசாரத்தின் மீது ஏற்படுத்திய எதிர்மறையான விளைவினை முற்றுமுழுதாக ஆமோதிக்கும் படியாகவே பிரபல நாவலாசிரியரான கே.எஸ்.ஆனந்தனின் ஆதங்கமும் அவரது பேட்டியில் பின்வருமாறு அமைகின்றது. “வானொலிப் பயன்பாடு தொலைக்காட்சியால் இல்லாமல் போய்விட்டது. அதேபோல் இணையத்தால் பெரும்பாலும் வாசிப்புப்பழக்கமும் அருகிவிட்டது?” இக்கூற்றானது அச்ச ஊடகங்கள் எதிர்கொள்ளும் சவால் பற்றியும் சிந்திக்க வைக்கின்றது.

“எமது மக்களிடையே இயல்பாகவே ஊறிப் போய்விட்ட அந்நியக் கலை கலாசார மோகமும், பரீட்சை நோக்கிய கல்வி முறைமையும் இன்றைய மாணவர் தலைமுறையை ஆலய வீதிகளில் இரவு வேளைகளில் அமர்ந்திருந்து நாடகம் பார்க்கும் மக்கள் கூட்டத்திலிருந்து வெகுதூரம் தள்ளிவிட்டது. இதனால் நாடகங்களுக்காக மட்டுமல்ல வழிபாட்டிற்காக கோவில்களுக்கு வரும் பிள்ளைகள் தொகை கூட வீழ்ச்சியடைந்து வருகிறது” என்ற கருத்தினை தனது செவ்வியில் முன் வைக்கின்றார் ஐநூற்றிற்கும் அதிகமான கூத்துக்களில் நடித்த வை. விஜயபாஸ்கர்.

“எமக்கான ஆவணப்படுத்தலை நாம் தான் செய்ய வேண்டும். வேறு யாரும் வந்து செய்யப் போவதில்லை” என, எண்ணிம ஆவண வாக்கத்தின் அவசியம் பற்றிய ஒரு விழிப்புணர்வாக அமைகிறது. ஈழத்துத் தமிழ் ஆவணங்கள் அனைத்தினையும் அழியாது பதிவு செய்ய வேண்டும் என்ற முனைப்புடன் தன் செயற்பாடுகளைத் தன்னலம் கருதாது ஆற்றிவரும் தில்லைநாதன் கோபிநாத்தின் நேர்காணல். செங்கை ஆழியானின் சாதனைகளுக்கு “அவரிடம் ஒரு அசரவேகம்” இருந்தது எனப் பேட்டி தருகிறார் திருமதி கமலாம்பிகை குணராசா. அவரின் கூற்று உண்மையில் எவராலும் மறுக்க முடியாததொன்றே.

ஈழத்து சிறுகதையாசிரியர்களுள் தவிர்க்க முடியாத ஒரு ஆளுமையாகத் திகழ்பவர் க.சட்டநாதன். சிறுகதையில் உச்சத்தைத் தொட்டுவிட்ட அவரிடம் “நீங்கள் ஏன் நாவல் எழுத முயற்சிக்க வில்லை” என்ற வினாவினை பேட்டியில் ஆசிரியர் பரணீதரன் தொடுத்தபோது அவரின் பதில் இவ்வாறாக அமைகின்றது. “நாவல் சிறுகதையின் நீட்சியாகவோ நீண்ட கதையாகவோ இருக்கக்கூடாது. நாவல் என்பது விரிந்து செல்லும் பல்வேறு கேள்விகளின் பெரிய வடிவம். பாரிய படுத்தாவில் பல்வேறு மனிதர்களை அவர்களது முரண்களை, பரந்துபட்ட காலவிரிவை உள்வாங்கித் தீட்டப்படும் ஒரு இலக்கிய வடிவம். இந்த முயற்சிக்கு தயாரிப்புகளும், உழைப்பும் அசுரத்தனமாக இருக்க வேண்டும். பல வருட முயற்சியின் பின்தான் பல நல்ல நாவல்கள் உருவாகியுள்ளன. டாக்டர் யு.ஆர். அனந்தமூர்த்தி, வைக்கம் முகமது பஷீர் போன்றோரின் தரத்தைத் தொடாவிட்டாலும் ஒரு சில நாவல்களை எழுதும் எண்ணம் எனக்கு உண்டு”.

க.சின்னராஜன், கு.ரஜீபன், கொற்றை பி. கிருஷ்ணானந்தன் முதலானோருடன் பரணீதரன் பெரும்பாலும் கவிதைகள் பற்றியே பேசியிருக்கின்றார். “இலக்கிய போக்கு ஆரோக்கியமாக இருப்பதற்கு நல்ல இலக்கியங்கள் தோன்றினால் மட்டும் போதாது “நல்ல வாசகர்கள் இருக்க வேண்டும்” எனும் கருத்து நிலையிலேயே ஏறத்தாழ மூவரும் தமது பேட்டிகளை வளர்த்துச் சென்றுள்ளனர்.

“புதிய தேடல்கள், புதிய பரிமாணங்கள், புதிய கோணங்களில் வாழ்வியலைச் சொல்லும் கருவியாகப் பாவித்து நான் உட்பட்ட எனது சமுதாயத்தை பதிவு செய்து கொண்டிருக்கின்றேன்” எனச் செவ்விதரும் டென்மார்க் வி.ஜீவகுமாரன் மேலும் புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் இன்றைய நிலைபற்றி பின்வருமாறு கூறுகிறார். “புலம்பெயர் நாடுகளில் தொடர்ந்து எழுதுபவர்களின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைவாகவே இருக்கின்றது. ஒன்றிரண்டு புத்தகங்களின் வெளியீடுகளுடன் அவர்களின் பணிமுடிவடைந்த துரப்பாக்கிய நிலையே காணப்படுகிறது”. புலம்பெயர் இலக்கியம் பற்றிய எஸ்.பொ. வின் கூற்றின் மீது ஜீவகுமாரரின் இக்கருத்து ஒரு கேள்வியை எழுப்பி நிற்கின்றது.

இடதுசாரிச் சிந்தனை மிக்க நம்பிக்கைக்குரிய இளம் எழுத்தாளரான லெனின் மதிவானம் தன் நீண்ட நேர்காணலில் இடதுசாரிச் சிந்தனைகள் முன்னெடுத்துச் சென்றுள்ள முக்கியமான இலக்கியப்

படைப்புகள் பற்றி விரிவாகப் பேசியுள்ளார். “சகல ஜனநாயக மார்க்சிய சக்திகளும் ஒன்றிணைதல் பற்றி சிந்திக்க வேண்டியுள்ளது. ஒன்றிணைவு என்பது ஒரு அமைப்பு அல்லது கட்சி சார்ந்த உணர்வை மற்றக் குழக்களின் மீது திணிப்பதல்ல. மாறாக, ஒவ்வொரு அணியிலும் காணப்படக்கூடிய சமூகம் சார்ந்த கூறுகளை சாதகமாகப் பயன்படுத்தி ஒன்றாகச் செயற்பட வேண்டும் என்பதே அதன் பொருள். மாறாக, வெற்றுக் கோணங்களினால் நிலை நிறுத்த முற்படுகின்ற எந்த வெரு அமைப்பும் சமூகத்திற்குப் பயன்படப் போவதில்லை. அழிவையே கொண்டுவரும்” என்ற லெனின் மதிவானத்தின் கருத்து இங்கு மிக முக்கியமானது.

“மருத்துவக் கட்டுரைகளை இன்று யார் வேண்டுமானாலும், எழுதலாம் என்றாகிவிட்டது. அவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்து வாசிக்க வேண்டியது வாசகர் பொறுப்பாகி விடுகிறது” என நேர்காணலில் தனது ஆதங்கத்தினைத் தெரிவிக்கின்றார் குடும்ப நல மருத்துவராகத் திகழும் எம். கே. முருகானந்தன்.

“வாசிப்பின் அவசியம் பற்றிய விழிப்புணர்வினை மாணவர் களிடையே ஏற்படுத்தல் வேண்டும். சிறந்த ஈழத்து இலக்கியங்களைக் கொள்வனவு செய்ய பாடசாலை, பல்கலைக்கழக நூலகங்கள், பொது நூலகங்கள் முன்வரவேண்டும்” என்பதனையே கொழும்பு மீரா பதிப்பக உரிமையாளரும், எழுத்தாளருமான புலோலியூர் ஆ. இரத்தின வேலோன், தனது செவ்வியில் அழுத்தி உரைத்துள்ளார்.

“இன்றைய ஈழத்துச் சிறுகதைப் போக்கு அவ்வளவு நல்ல நிலையில் இல்லை. புதுப்புதுபோக்குகள் எம்மிடம் காணப்படுவ தில்லை. இளம் எழுத்தாளர்களிடையே நவீன சிந்தனைகள் புகுந்தது மாதிரியும் தெரியவில்லை” எனக் குறைப்பட்டுக் கொள்கிறார் தனது பேட்டியில் குந்தவை. இதே விடயத்தில் உமா வரதராஜனின் கருத்தும் குந்தவைக்கு உடன்பாடாகவே அமைகின்றது. “இன்றைய இலக்கியத் தின் போக்கு எனக்கு அவ்வளவு திருப்தி தரவில்லை. ஈழத்தின் படைப் பியக்கம் முன் நகர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. அபூர்வமான வாழ்பனுவலங்கள் பலவற்றுடன் வெறுமனே கைகளைப் பிசைந்து கொண்டிருக்கின்றோம். அல்லது அரசியல் உள் நோக்கங்களுடன் சமநிலை இழந்து படைப்புகளைத் தயாரித்துக் கொண்டிருக்கின்றோம் அல்லது படைப்புகளைப் பார்க்கின்றோம்” என்கிறார் உமா வரதராஜன் தனது நேர்காணலில்.

“ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் புலம் பெயர்ந்தவரால் உலகெங்கும் பரந்து வருவதைக் காண்கிறோம். ஆயினும், அடுத்த பரம்பரை எவ்வாறு எடுத்துச் செல்லும் என்பது கேள்விக்குறியே” என தனது கருத்தினை புலம்பெயர் இலக்கியம் தொடர்பில் முன்வைக்கிறார் மூத்த படைப்பாளியான செ.கணேசலிங்கன். இது சம்பந்தமாக க. நவத்தின் கூற்று பின்வருமாறு அமைகின்றது. “புதிய தலைமுறையினர் எமது பண்பாட்டு அடையாளங்களையும் அவற்றின் அடிப்படையிலான அனுபவங்களையும் இலக்கியங்களாக நிச்சயம் பதிவு செய்வர். ஆனால், அவை தமிழர் இலக்கியம் என வகைப்படுத்தக் கூடுமேயன்றி ‘தமிழ் இலக்கியம்’ என்றல்ல.”

துறை சார்ந்த விடயங்களை எளிமைப்படுத்தி எழுதும்போது எதிர்கொள்ளக்கூடிய பிரச்சினை பற்றி தனது பேட்டியில் இ.இராஜேல்கண்ணன் பின்வருமாறு கூறுகிறார். “கலைச் சொற்பிரயோகங்கள் அவை தொடர்பான விளக்கமளித்தல் என்பன காத்திரமாக அமைதல் வேண்டும். அறிவு எளிமைப்படுத்தும்போது சாதாரணர்களைச் சென்று சேரும் என்பதில் மாற்றுக்கருத்தில்லை. ஆனால், அந்த எளிமை துறைசார்ந்த விடயங்களை அதற்குரிய ‘அச்சொட்டான’ அறிவியல் விளக்கங்களுடன் புரிவதற்கு சவாலாக அமையலாம். எனவே, துறைசார்ந்த விடயங்களை அதன் அடிப்படை மாறா நிலையில் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.”

“நீங்கள் சிறந்ததொரு தொடர்பாளர் என்பார்கள். உங்கள் தொடர்புகளை எவ்வாறு பேணிக் கொள்கிறீர்கள்” என்ற பரணீதரனின் கேள்விக்கு லெ. முருகபூபதியின் பதில் இவ்வாறு அமைகின்றது. “புரிந்துணர்வு அற்றுப்போன சமூகம் உருப்படாது. முரண்பாடுகள் இருந்தாலும் தொடர்பாடல்களை நிறுத்தக்கூடாது. தொடர்பாடல் முற்றுப்பெறுவது தான் ஆபத்து. ஆணவமே அழிவின் அடிப்படை. நான் பகை மறந்த செயற்பாட்டாளன் அவ்வளவுதான்.

இவ்வாறாக, த.அஜந்தகுமார், இ.சு.முரளிதரன், கெக்கிறவ ஸுலைஹா, கவிஞர் த.ஜெயசீலன், கெக்கிராவ ஸுஹானா, கே.ஆர்.டேவிட், பேராசிரியர் செ.யோகராசா, நாச்சியாதீவு பர்வின், ஏ.இக்பால், தம்புகிவா போன்ற ஆளுமைகளும் தமது கருத்துக்களை ஆணித்தரமாக தெரிவித்திருப்பினும் அவற்றினை “ஹைலைட்” பண்ணுவதை விரிவஞ்சி இங்கு தவிர்த்துள்ளேன். சம்பந்தப்பட்ட

இலக்கியவாதிகள் பெருந்தன்மையுடன் இதைப் புரிந்துகொள்வார்கள் என நம்புகின்றேன்.

இலக்கியத்தின் சகல பரிமாணங்களிலும் தொடர் செயற்பாட்டாளர்களாக இயங்கும் இந் நேர்காணலிற்கு உட்பட்டவர்களின் வேறுபட்ட சிந்தனைகளும், கருத்துக்களும், தகவல்களும் ஜீவநதி பிரதம ஆசிரியர் பரணீதரன் குறிப்பிடுவது போலவே “எதிர்கால சந்ததியினருக்கு உசாத்துணையாக வல்லது” என்பதில் இருகருத்து இருக்க முடியாது.

அர்த்தமிகு அட்டைப்படம், நூலின் அழகிய வடிவமைப்பு, நேர்த்தியான கட்டமைப்பு, எழுத்துப் பிழைகளற்ற கண்களுக்கு, இதமான தட்டச்சு ஆகிய அம்சங்கள் நூலிற்கு அணிசேர்த்துள்ளன.

ஈழத்தில் நூல் வெளியீடு செய்வதென்பது மிகவும் சிக்கலானது. பதிப்பகங்கள் வைத்திருந்து இலட்சக்கணக்கில் இழந்தவர்களே இங்கு அநேகம். ஆனாலும், தளராது எதிர்நீச்சலிட்டு பதிப்புத் துறையில் “செஞ்சரி” அடித்தவர்களும் இல்லாமலில்லை. ஹல்கின்ன தமிழ் மன்றம், கொழும்பு மீரா பதிப்பகம் போன்ற தனிமனித பிரசுராலயங்கள் விநியோக வளமும் அரச ஆதரவும் குன்றிய நிலையிலும் நூற்றிற்கு மேற்பட்ட நூல்களை வெளிக்கொணர்ந்து அசுர சாதனை புரிந்தன.

இதன் தொடர்ச்சியாக மல்லிகைப் பந்தல், ஞானம் பதிப்பகம், ஜீவநதி பிரசுரம், குமரன் பதிப்பகம், பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை போன்ற நிறுவனங்கள் தரமான நூல்களை வெளியிட்டு தலை நிமிர்ந்து நிற்கின்றன. இந்த வகையில் இந்நூல் ஜீவநதியின் 92ஆவது வெளியீடு என்பது மனதிற்கு இதமளிக்கின்றது.

எண்ணியதை எண்ணிய பொழுதினில் நிறைவேற்றி முடிக்கும் சுறுசுறுப்பும், சளைக்காத தேடலும், உள உறுதியும், திட்டமிட்டு செயற்படுத்துவதுமே ஜீவநதி பிரதம ஆசிரியர் பரணீதரனின் வெற்றியின் இரகசியங்களாகும். இந்த இளவயதில் இலக்கியத்தில் முக்கியமாக இதழியலில் அவர் ஆற்றிய சாதனைகள் கண்டு பல தடவைகள் நான் வியந்ததுண்டு. படைப்பாளியாக, பதிப்பாசிரியராக, பத்தி எழுத்தாளராக ஜீவநதியின் பிரதம ஆசிரியராக நிகழ்காலத்தில் ஆழத்தடம் பதித்திருக்கும் பரணீதரன் ஜீவநதி பிரசுரத்தின் நூறாவது நூலினை விரைவில் வெளிக்கொணர வேண்டி மனதார வாழ்த்துவோமாக!

- தினக்குரல் : 30-09-2018

நெஞ்சம் உடைத்த நினைவலைகள் புலோலியூர் சதாசிவத்தின் பத்தாண்டு நினைவை முன்னிறுத்தி

வடமராட்சி வடக்குப் பிரதேசத்திலுள்ள புலோலியூர் ஈழத்து இலக்கிய உலகிற்குக் கணிசமான ஆளுமைகளை தந்திருக்கிறது. இந்த வகையில் சதாவதானி நா.கதிரைவேற்பிள்ளை, தமிழ்த்தாத்தா கந்த முருகேசனார், பண்டிதை பத்மாசனி அம்மாள், வ.கணபதிப்பிள்ளை, தென்புலோலியூர் மு. கணபதிப்பிள்ளை என ஒரு நீண்ட பட்டியலையே இடலாம். இதன் தொடர்ச்சியாக புனைகதை இலக்கியத்தில் ஈடுபாடு காட்டியவர்களில் மறுமலர்ச்சி மற்றும் ஈழகேசரி இதழ்களில் கணிசமான பங்களிப்பினை நல்கிய குமரப்பர் பெரியதம்பியிலிருந்து ஒரு பரம்பரை உருவாக்கம் பெற்றது. அன்னாரை அடியொற்றி எழுதி அடுத்த தலைமுறையில் மூவர் ஆழத்தடம் பதித்தனர். ஊர்மீது கொண்ட அளப்பரிய பற்றுக் காரணமாக எப்பொழுதும் தம் பெயருக்கு முன்னால் புலோலியூர் எனும் பெயரினையும் சேர்த்து இம் மூவரும் தம் இலக்கியப் பங்களிப்பினைச் செய்து வந்தனர். டாக்டர் க. சதாசிவம், க.தம்பையா, செ.கந்தசாமி ஆகிய மூவருமே அவர்களாவர். இதற்கும் அப்பால் இவர்களின் முன்னோடியான பெரியதம்பி உட்பட இந்நூல்வரும் ஒருவருக்கு ஒருவர் உறவினர்களும் ஆவார்கள் என்பதும் குறிப்பிடற்பாலது.

இவர்களுள், அறிவியல் பின்புலத்தோடு எழுதிய வகையிலும், இலங்கையின் இரு பெரும் பிரதேசங்களைப் பகைப்புலன்களாக்கி தனது புனைகதை இலக்கியங்களைச் சிருஷ்டித்த வகையிலும் கணிசமான நூல்களை வெளிக்கொணர்ந்த வகையிலும் புலோலியூர் சதாசிவம் முதலிலையில் திகழ்ந்தார்.

நாணயம் எனும் வட பிராந்திய நாவலுக்கும் மூட்டத்தி

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன்/71

னுள்ளே எனும் மலையக பிராந்திய நாவலுக்கும் குறுகியகால இடை வெளிக்குள் அரச சாஹித்திய விருதினைப் பெற்றுக் கொண்டமை இவரது ஆக்கத்திறனிற்கு அணிசேர்க்கவல்லது. அகில இலங்கை ரீதியில் நடைபெற்ற சிறுகதைப் போட்டிகளில் மூன்று தடவைகள் முதற்பரிசாகத் தங்கப் பதக்கங்கள் பெற்றமை, 1991 இல் தேசிய தமிழ் சாஹித்திய விழாவில் இந்து கலாசார அமைச்சின் “இலக்கிய வித்தகன்” எனும் விருதினை தனதாக்கிக் கொண்டமை, அதே ஆண்டில் ஊவா மாகாண கலாசார அமைச்சு நடத்திய சாஹித்திய விழாவில் “இலக்கிய செம்மல்” விருதினைப் பெற்றுக் கொண்டமை, 1977 இல் “வீரகேசரி” பத்திரிகை நடத்திய பிரதேச நாவல் போட்டியில் “மூட்டத்தினுள்ளே” எனும் நாவலுக்கு முதற்பரிசினைத் தட்டிக்கொண்டமை, “புதிய பரிமாணம்” எனும் சிறுகதைத் தொகுதிக்கு யாழ் இலக்கிய வட்டத்தின் சிறந்த சிறுகதைத் தொகுதிக்கான விருதிற்கு உரித்தானமை என புலோலியூர் சதாசிவத்தின் இலக்கிய சாதனைகளைப் பட்டியலிட்டுக் கொண்டே போகலாம்.

அத்துடன் மருத்துவராகத் தன் தொழில் வாழ்வினை மேற்கொண்டிருந்த டாக்டர் சதாசிவம் மிகுந்த சேவை மனப்பான்மையுடன் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் சுக, துக்கங்களை விசாரித்து வைத்தியம் பார்ப்பதில் தொழிலாளர் மத்தியில் பெரும் புகழ் பெற்றிருந்தார்.

புலோலியூரில் புகழ்பெற்ற கிராமமாகத் திகழும் புற்றளையில் 1942 ஆம் ஆண்டு பங்குனி இருபதில் பிறந்த கந்தையா சதாசிவம் தனது ஆரம்பக் கல்வியை புற்றளை மகா வித்தியாலயத்திலும் இடைநிலைக் கல்வியை புலோலி வேலாயுதம் மகாவித்தியாலயத்திலும் பெற்றபின் உயர்கல்விக்காக ஹாட்லிக் கல்லூரியை நாடினார். பின்னர் கொழும்பு மருத்துவக் கல்லூரியில் பயிற்சி பெற்று மருத்துவரானார்.

படிக்கும் காலத்திலேயே இவர் இலக்கியத்திலும் ஆர்வம் கொண்டிருந்தார். இவர் எழுதிய முதலாவது கதையான “புதுவாழ்வு” இலக்கிய இரசிகர் குழு, அகில இலங்கை ரீதியில் நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசு பெற்றது. அப்போது இவருக்கு வயது ஆக பத் தொன்பது மாத்திரமே என்பது பதிவு செய்யத்தக்கது. சிறுபராயத்தில் தான் எதிர்கொண்ட நெருக்குவாரங்களே தன்னை எழுதத் தூண்டியதாக சதாசிவம் கூறுவார்.

ஆரம்ப காலங்களில் தான் பிறந்த மண்ணினையே பகைப்புல மாகக் கொண்டு எழுதிய இவர் மலையகத்தில் வைத்தியராகத் தொழில் புரிய ஆரம்பித்ததன் பின்னர் அம்மக்களின் வாழ்வியலைத் தரிசித்து தமது அனுபவங்களை இலக்கியமாகப் புனைந்தார். இந்த வகையில் “யுகப்பிரவேசம்”, “ஒரு அடிமையின் விலங்கு அறுகிறது”, “ஒரு நாட் பேர்”, “புதிய பரிமாணம்”, “அக்கா ஏன் அழுகிறாள்?” ஆகிய இவரது ஐந்து சிறுகதைத் தொகுதிகளிலும் மலையகப் பின்னணியில் எழுதப் பட்ட சிறுகதைகளும் இடம் பெற்றிருப்பதற்கும் அப்பால் “ஒரு நாட் பேர்” எனும் தொகுதி மலையகத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொள்ளாத எழுத்தாளர் ஒருவரினால் வெளியிடப்பட்ட முற்றுமுழுதான மலையகச் சிறுகதைத் தொகுதி என்ற சிறப்பினையும் பெற்றுக் கொள்கின்றது.

நாவல் இலக்கியத்தினைப் பொறுத்தவரை “நாணயம்”, “மூட்டத்தினுள்ளே” என இரு நாவல்களை எழுதியுள்ளார். இவை இரண்டுமே அரச தேசிய சாஹித்திய விருதினைப் பெற்றுக்கொண்டன. ஏலவே குறிப்பிட்டது போல மூட்டத்தினுள்ளே “வீரகேசரி” நடத்திய பிரதேச நாவல் போட்டியில் மலையக நாவலுக்கான முதற் பரிசினைப் பெற்றுக் கொண்டதோடு பின்னர் வீரகேசரிப் பிரசுரமாகவும் வெளிவந்திருந்தது. “பத்திலொரு பங்கு” என்ற மலையக வரலாற்று நாவல் ஒன்றினை சதாசிவம் எழுத ஆரம்பித்திருந்தார். ஆனால், அது முற்றுப்பெற முன்னரே எதிர்பாராத விதமாக அன்னார் இயற்கை எய்திவிட்டார். தவிரவும் ஓரங்க நாடகம், திறனாய்வுக் கட்டுரைகள் மற்றும் அறிவியல் கட்டுரைகள் எழுதுவதிலும் சதாசிவம் ஆர்வங் காட்டினார். தனது இறுதிக் காலங்களில் குறிப்பாக “ஞானம்” சஞ்சிகையின் உதவி ஆசிரியராக இருந்த காலகட்டங்களில் பெரும் பாலும் பத்தி எழுத்துக்களிலும், திறனாய்வு சார்ந்த கட்டுரைகள் எழுதுவதிலும் அதிகம் ஈடுபட்டிருந்தார். “ஞானம் சஞ்சிகையின் வளர்ச்சியில் சதாசிவத்தின் பங்களிப்பு மிக முக்கியமானது. ஞானம் இலக்கிய பண்ணைகளைப் பிரதேசங்கள் தோறும் தோற்றுவித்து அவற்றினூடாக இலக்கிய ஆர்வலர்களையும் படைப்பாளிகளையும் நேரில் சந்தித்து இலக்கிய மேம்பாட்டுக்கான பணிகளை செய்ய வேண்டும் என்ற ஆலோசனையை முன்மொழிந்தவர் சதாசிவம்” என ஞானம் ஆசிரியர் தி.ஞானசேகரன் ஓரிடத்தில் நினைவு கூர்ந்துள்ளார்.

“யதார்த்த வாழ்வியல் நோக்கே எமது புனைவுகளின் அச்சாணியான அம்சம்” எனக் குறிப்பிட்டுள்ள புலோலியூர் சதாசிவம் நாற்பது ஆண்டுகள் தொடர்ச்சியாக இலக்கியம் படைத்தார். வைத்தியராகப் பணிபுரிந்த அனுபவமும் அறிவியற் பின்னணியும் அவரின் படைப்புகளுக்கு வளம் சேர்த்தன. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக ஒரு நல்ல மனிதனாக வாழ்ந்த இலக்கியப் படைப்பாளி என்ற மகுடம் இவருக்கு மட்டுமல்லாமல் இவர் பிறந்த புலோலியூர் மண்ணுக்கும் பெருமை தருவதாகும்” என வடமராட்சி வடக்கு பிரதேச கலாசார பேரவை - பருத்தித்துறை அண்மையில் வெளியிட்ட “செம்பருத்தி” எனும் மலரில், தனது ஆய்வுக்கட்டுரை ஒன்றில் பதிவு செய்து இருக்கிறார் ஜீவநதி சஞ்சிகையின் பதிப்பாசிரியர் கலாநிதி த. கலாமணி.

1982இல் வர்த்தகக் கப்பற்றொழில் அமைச்சு மும்மொழி களிலும் நடத்திய இலக்கியப் போட்டியில் தமிழில் அதிசிறந்த படைப்புக்கான பரிசினை இவரது “அடிமையின் விலங்கு அறுகிறது” எனும் நூல் பெற்றுக்கொண்டது. அதேபோல் தினக்குரல் பத்திரிகை, இலண்டன் பூபாளராகங்கள் விழாக்குழுவுடன் நடத்திய உலகளாவிய சிறுகதைப் போட்டியில் “அகலிகைக்கு சாப விமோசனம்” எனும் கதை பத்தாயிரம் ரூபா பரிசினைப் பெற்றுக் கொண்டது. ஆனால், அதற்கான பரிசினை அவர் நேரடியாகப் பெற்றுக் கொள்ளவில்லை என்பதும் அச்சிறுகதை தினக்குரல் பத்திரிகையில் பிரசுரமாவதை அவருக்குப் பார்க்கக் கிடைக்கு முன்னரே திடீரென அவர் மரணத்தைத் தழுவிக்கொண்டார் என்பதும் மனதை அழுத்துகிறது.

எழுத்தைப் போலவே எழுத்தாளர்களையும் சதாசிவம் மிகவும் நேசித்து வந்தார். தி.ஞானசேகரன், தெணியான், தெளிவத்தை ஜோசப், கே.எஸ்.சிவகுமாரன், எம்.கே.முருகானந்தன், தமிழோவியன், மற்றும் ப. ஆப்டின் போன்ற இலக்கியவாதிகளுடன் முப்பது வருடத்திற்கு மேற்பட்ட நட்பினை அவர் பேணி வந்ததை நான் நன்கறிவேன். இளம் எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிப்பதிலும் அவர்களது ஆக்கங்களை திறனாய்வு செய்து அவர்களின் வளர்ச்சிக்கு துணை நிற்பதிலும் சதாசிவம் முன்னின்று உழைத்தார்.

அந்த வகையில் எனது இலக்கிய வளர்ச்சியிலும் எனது தாய் மாமனாராகிய அன்னார் ஆற்றிய பங்கு அளப்பரியது என்பதனையும்

இச்சந்தர்ப்பத்தில் பதிவு செய்து கொள்ளலாம் என எண்ணுகிறேன். என்னைத்தனது இலக்கிய வாரிசு எனவும் சொல்லி மகிழ்வார்.

சதாசிவத்தின் பாரியார் லஷ்மிப்பிள்ளை ஆசிரியையாக விளங்கியது மட்டுமல்லாது தனது துணைவரின் முன்னேற்றத்திற்காக பற்பல தியாகங்களையும் செய்து அவரின் எழுத்துப்பணிக்கு ஆக்க பூர்வமான ஆலோசனை கூறி அவரை இத்துறையில் முன்னேற்ற மடையச் செய்தார்.

அவரின் பிள்ளைகள் கலையழகனும், கலைவாணியும் நன்கு கல்விகற்று டாக்டராகவும், பட்டதாரி ஆசிரியையாகவும் விளங்குகின்றனர்.

பத்தாண்டுகள் கழிந்துவிட்ட நிலையில் இன்னமும் அன்னாரின் திடீர் மறைவு ஏற்படுத்திய துயரம் நெஞ்சை விட்டகல மறுக்கின்றது. ஆயினும் அண்ணன் தெணியான் கூறுவதுபோல “சதாசிவம் தந்து போயிருக்கும் இலக்கியங்கள் என்றும் எங்களுடன் பேசிக் கொண்டிருக்கும். அவை எங்களுக்கு ஆறுதலையும் அமைதியையும் அளிக்கும் என்பதில் அன்னாரின் ஆத்மா சாந்தியடையட்டும்.”

- தினக்குரல் : 16-11.2014

நான் காணும் தெளிவத்தை

தெளிவத்தைக்கும் எனக்குமான உறவு ஆரம்பித்து முப்பது வருடங்கள் முடிவடைந்து விட்டன. ஆனால் அன்றிருந்தது போலவே இந்த நிமிடம் வரை எமது உறவு மிகத் 'தெளிவாகவே' இருப்பதுதான் இதில் குறிப்பிடக் கூடியது. "நம்ம ரத்தி தானே" என்று அவரும் "எங்கடை தெளிவத்தைதானே" என நானும் ஒரே புரிந்துணர்வில் இருப்பதுதான் இதற்கான அடிப்படை என்பது எனது அபிப்பிராயம்.

எண்பதாம் ஆண்டு மார்ச் மாதமாக இருக்க வேண்டும். வீரகேசரி பத்திரிகையில் "புத்தொளி" என்ற எனது கதை பிரசுரமாகி யிருந்தது. ஏப்ரல் மாதத்து முதல் ஞாயிற்றுக் கிழமை "உன்ரை கதையைப் பற்றி நல்ல விமர்சனம் ஒண்டு இண்டைக்கு வீரகேசரியிலை வந்திருக்கு... தெளிவத்தை ஜோசப் எழுதியிருக்கிறார்". பட்டயக் கணக்கியல் வகுப்பில் இருந்த என்னிடம் முன் வாங்கு நண்பர் ஒருவர் கூறவே, இடைவேளை வரை காத்திருந்து அருகிருந்த பேப்பர் கடை ஒன்றிற்கு ஓடோடிச் சென்று பத்திரிகையை வாங்கி புரட்டிப் பார்த்த போது விண்ணில் மிதப்பது போன்ற ஓர் உணர்வு என்னுள் மேலிட்டது. மார்ச் மாதத்தில் வீரகேசரியில் வெளியாகிய ஐந்து கதைகளையும் அக்குவேறு ஆணிவேறாய் ஆராய்ந்ததற்கும் அப்பால் "புத்தொளி" என்ற எனது கதையே அவற்றுள் முதலிடத்தில் நிற்பதாய் அவர் விமர்சித்திருந்தார். இத்தனைக்கும் ஏனைய நான்கு எழுத்தாளர் களும் அந்நாளில் "அசுர" வேகத்தில் எழுதிக் கொண்டிருந்தவர்கள்.

பள்ளிப்பருவத்தில் "பாட்டி சொன்ன கதை" மூலம் எம்மிடையே அறிமுகமாகி எம்மனதில் உச்சநிலை பெற்றிருந்த ஒரு எழுத்தாளாரின் பாராட்டினை அதுவும் வீரகேசரி போன்ற

முன்னணிப்பத்திரிகை ஒன்றின் வாயிலாகப்பெற்றது உண்மையில் அந்த இருபது வயதில் பெரும் உற்சாகத்தை எனக்களித்தது. சிறுகதைக்கென விருதுகள் பெற்ற இன்றைய நாளிலும் “புத்தொளி” கதைக்கு தெளிவத்தை அன்று எழுதிய அந்த விமர்சனத்தினை, அப்பத்திரிகை “நறுக்கினை” எனக்குக் கிடைத்ததொரு நற்சாட்சிப் பத்திரமாகவே நான் மதித்து வருகின்றேன்.

என் கதைக்கு விமர்சனம் எழுதிய அந்த முன்னோடி எழுத்தாளரை “ஓர் தடவை நேரில் சந்திக்க வேண்டும்” என்ற அவாவுற்றவனாக வீரகேசரி வார வெளியீட்டு ஆசிரியர் பொன் ராஜ கோபால் அவர்களிடம் நேரில் சென்று முகவரியைப் பெற்றவாறே வகுப்புகள் இல்லாத ஒரு ஞாயிறு காலை என் தேடல் முயற்சியில் இறங்கினேன்.

கொழும்பு 15ஆவ்வள மாதம்பிட்டியில் அப்போது அவர் குடியிருந்தார். வீரகேசரி நிறுவனத்திற்கு சற்று அருகே டீவோஸ் லேனிலேயே அந்நாட்களில் எனது வீடு இருந்ததால் “தொட்டலங்க” ஊடாக அவர் வீட்டிற்கு நடந்தே சென்றதாகத்தான் ஒரு ஞாபகம்.

எனக்குத் தரப்பட்ட முகவரி வீதியிலிருந்து சற்றுப் பள்ளத்தில் அமைந்திருந்தது. சில வாழை மரங்களும் ஓர் சில ஈரப்பலாக்காய் மரங்களுமே வீதிக்கு முகப்பாய் அணிவகுத்து நின்றன. ஒரு மூலையில் சிறிய தேனீர்க்கடை ஒன்றும் இருந்தாக ஞாபகம். அவற்றினை ஊடாறுத்தவாறே படிக்கட்டுகளில் இறங்கி குறிப்பிட்ட இலக்கத் தகடு தாங்கிய வீட்டின் முன்னால் சென்று நின்றேன்.

வீட்டின் முன் கூடத்தில் நடுக்கொள்ள இருந்த ஒரு குஷன் நாற்காலியில், ஞாயிறுப் பத்திரிகை ஒன்றில் மூழ்கிப் போயிருந்தார் ஒரு நடுத்தரவயதுடையவர். கல்லூரியில் ஓ.லெவலில் எனக்கு கணித பாடம் படிப்பித்த ராமகிருஷ்ணன் சேரின் முக சாடை. அவரை விடக் கொஞ்சம் குறைந்த உயரம். மெலிந்த தேகக் கட்டு. மூக்கு கண்ணாடி முகத்தை ஆக்கிரமித்திருக்க சாரமும் அரைக்கை பெளியனும் அணிந்திருந்தார். மூலையில் ஒரு வயதான பெண்மணி கையில் மாலையை வைத்துக் கொண்டு கண்ணை மூடியவாறே செபத்தில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தார். அந்தப் பெண்மணி அவரது தாயாராகவோ அல்லது மாமியாராகவோ இருக்கலாம்.

நாற்காலியில் இருந்த அவர்தான் தெளிவத்தை ஜோசப் ஆக

இருப்பார் என்ற ஊகம் என்னைச் சூழ்ந்து கொண்டதால் வார்த்தைகள் வெளிவராது வெருட் சியுடன் நின்று கொண்டிருந்தேன். பத்திரிகையை மடிக்கும் போது தற்செயலாக என்னைப் பார்த்த அவர்... “யாரைப் பார்க்கனும்?” என்று கேட்டார். கேட்ட கேள்வியில் கடினந் தெரியவில்லை. இனி இல்லை என்ற ஒரு மென்மை ஊடுருவியிருந்தது.

“மிஸ்டர் தெளிவத்தை ஜோசப்...” என்றேன்.

“நீங்க யார்?” மாறாத அதே மென்மையுடன் உஷாவினார்.

எனது பெயரைச் சொன்னேன்.

சொன்னதும் புரியத் தக்க நிலையில் எனது பெயர் அப்போது ஒன்றும் பிரபலமாக இல்லா விட்டாலும்... சட்டெனப் புரிந்து கொண்டவராக... “புத்தொளி” என்றும் சொன்னார் கூடவே. அந்த நிமிடமே அவரின் பெருந்தன்மை என்னுள் பற்றிக் கொண்டது.

“உள்ள வாங்க...” என்றார். “றூபா... இங்க ஆரு வந்திருக் கிறாங்க பாருங்க...” என்று உள்ளே குரல் கொடுத்தார். இலட்சுமிகர மான தோற்றத்துடன் உள்ளேயிருந்து வந்த அந்தப் பெண்மணி “வாங்க... வாங்க... தம்பீ... உங்களைப் பத்தி அடிக்கடி சொல்லீட்டுப் பாரு” என்றார்.

பழகத் தொடங்கிய மூன்று நிமிடத்துள்ளேயே முழு மனதுடன், முழு உரிமையுடனும் என்னை உபசரித்த அந்த தம்பதி களின் இத்தகு பண்பும், தனிச் சிறப்புமே இன்று மூன்று தசாப்தங்கள் கழிந்த நிலையிலும் அந்த உறவை இன்னமும் தொடர வைத்திருக்கிறது என்று நான் நினைக்கிறேன்.

நான் அன்று மாதம்பிட்டியில் முதன் முதலில் சந்தித்த அதே மாறாத தெளிவத்தை அண்ணாவையும், றூபா அக்காவையும் தான் தொடர்ந்து ரஜமல் வத்த, வத்தளையில் பள்ளியாவத்த பின்னர் திம்பிரிகல்யாய என அவர்கள் தங்கியிருந்த சகல இடங்களிலும் சந்தித்து வருகிறேன். ஆனாலும் அவர்களது வரவேற்பும் உபசரிப்பும் விருந்தோம்பல் பண்பும் நாளாந்தம் மெருகேறி தினமும் புதிய காட்சி களாகவே இருக்கும். அவர்களது பேச்சுத் தோரணையும் வெகுவாகவே என்னைக் கவரும்.

அன்றிலிருந்து நேரங்கிடைக்கும் போதெல்லாம் தெளிவத்தை யின் வீட்டிற்கு சென்றுவர ஆரம்பித்தேன். மதிய உணவு அருந்திய

பின்பே வீடு திரும்பியிருக்கிறேன். அந்நாட்களில் தான் மு. கனகராசன் போன்றவர்களது நட்பும் தொடர்பும் கிடைத்ததாக ஒரு ஞாபகம். “நல்லா வாசிக்கணும்” என்று கூறி வாசிப்பதற்காக தனது இல்ல நூலகத்திலிருந்து புத்தகங்களை எடுத்துத்தருவார்.

ஒரு குட்டி நூல்நிலையம் போலக் காட்சியளிக்கும் அவரது இல்ல நூலகம். தமிழகத்து ஈழத்துத் தரமான நூல்களுக்கும் அப்பால் ஐம்பது அறுபதுகளிலிருந்து வெளிவந்த சஞ்சிகைகளைக் கூட அங்கு காணலாம். மறுமலர்ச்சி சஞ்சிகையை முதன் முதலில் நான் புரட்டிப் பார்த்ததும் அங்குதான். பிற்பட்ட காலங்களில் எனது மாமனார் புலோலியூர் சதாசிவம் கூட ஏதோ நூலைத்தேடி எனது துணையுடன் தெளிவத்தையின் இல்ல நூல்நிலையத்தை நாடியதும் எனது நினைவில் இருக்கிறது.

தெளிவத்தையிடம் எனக்கு பிடித்த இன்னொரு அம்சம் அவரது வாக்குத் தவறாமை. ஒரு விழாவிற்கு வருவதாக வாக்களித்து விட்டாரென்றால் என்ன நிகழ்ந்தாலும் வந்தே தீருவார். அவரது நெருங்கிய உறவினர் ஒருவரின் மரணச்சடங்குகள் சேமக்காலையில் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த போது கூட வாக்களித்ததற்கமைய எனது நூல் வெளியீட்டு விழா ஒன்றிற்கு வந்து அவர் தலைமையுரை ஆற்றியதை இன்றும் நான் நினைத்துப் பார்ப்பதுண்டு. அண்மையில் கூட “அமரர் சந்திரா” அவர்களின் நாவல் வெளியீட்டு விழாவிற்கு, றாகம வைத்திய சாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்த மகளுடன் உடன் நின்றுவிட்டு... ஓடோடி வந்து சேர்ந்த அவரது பெருந்தன்மையை எண்ணி வியந்து கொண்டேன்.

மீரா பதிப்பகத்தினூடு நான் நூல்களை வெளிக்கொணர ஆரம்பித்து பதினான்கு வருடங்களாகின்றன. 1996 வைகாசி 23ல் “புதியபயணம்” எனும் எனது நூலின் மூலம் இம் முயற்சிக்கு நான் பிள்ளையார் சுழியிட்டபோது... எனக்கு பெரிதும் ஆதரவு நல்கிய தோடு மட்டுமன்றி கொழும்பு தமிழ்ச்சங்கத்தின் மேல்மாடி மண்டபத்தில் நிகழ்ந்த அதன் வெளியீட்டு விழாவிற்கு தலைமை வகித்தவரும் தெளிவத்தை அவர்களே. “வடமராட்சியின் சிறப்பு கூறுகளில் ஒன்றான இலக்கிய வளம் இரத்தினவேலோனாலும் செழுமையுறுவது போலவே ஈழத்துச் சிறுகதையுலகும் இச்சிறுகதை நூலால் வளம் பெறும் என்பது நிச்சயம்” என அவர் அன்று மேடையில் வாழ்த்தியது இன்னமும் என்

செவிகளில் ஒலித்துக் கொண்டேயுள்ளது.

அண்மையில் வெளிக்கொணரப்பட்ட “அண்மைக்கால அறுவடைகள் தொகுதி 2” நூலோடு மீரா பதிப்பகம் 85 நூல்களை வெளிக்கொணர்ந்துள்ளது. இவற்றுள் ஒரு இருபத்தைந்து நூல்களின் வெளியீட்டு விழாக்களாவது கொழும்பில் நிகழ்ந்திருக்கும். அத்தனை விழாக்களிலும் தெளிவத்தையின் தலைமையுரையோ அல்லது வெளியீட்டுரையோ இடம் பெற்றிருக்குமளவிற்கு மீரா பதிப்பகத்தின் தூண்களின் ஒருவராக தெளிவத்தை திகழ்வது அப்பதிப்பகத்தினை அதி உன்னதமான ஓர் எதிர்காலத்திற்கு இட்டுச் செல்ல அவர் வழிவகுக்கின்றார் என்பதை மகிழ்வுடன் இவ்விடத்தே குறிப்பிட நான் அவாவுறுகிறேன்.

“நாமிருக்கும் நாடே” என்ற சாஹித்திய விருது பெற்ற சிறுகதை நூலின் சொந்தக்காரர். “காலங்கள் சாவதில்லை”, “பாலாயி” போன்ற நல்ல பல நாவல்களைத் தந்தவர், துரைவியின் வெளியீடான “மலையகச் சிறுகதைகள்”, உழைக்கப் பிறந்தவர்கள்” போன்ற காலத்தால் அழியாத சிறுகதைத் தொகுப்புகளின் தொகுப்பாசிரியர் என தெளிவத்தையின் இலக்கிய சாதனைகளைப் பட்டியலிட்டுக் கொண்டே போகலாம். இத்தனைக்கும் மேலாக அவர் ஒரு “நடமாடும் நூலகம்” என்பதை இப் பத்தி மூலம் நான் பதிவு செய்து கொள்ள விரும்புகிறேன். இன்னும் சொல்வதாயின் “எழுத்தாளர்களை ஒரு குடும்பமாகப் பார்க்கும் நற்பண்பினை” அவரிடமிருந்தே நான் கற்றுக் கொண்டேன் எனலாம்.

என்னை எழுத வைத்த புலோலியூர் தம்பையா, புலோலியூர் சதாசிவம் ஆகியோர்களுக்கும் அடுத்த படியாக இலக்கிய உலகில் நான் போற்றும் “பேராளுமை” தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்களைப்பற்றி இவ்வாறு நிறையவே சொல்லிக் கொண்டு செல்லலாம். அத்தனையும் நிறைவானவை... என் நினைவை விட்டு அகலாதவை!

பவளவிழா நாயகன்(16-02-2009) தெளிவத்தை, தம்பதி சமேதராய் இன்னும் பல்லாண்டு வாழ வேண்டி எல்லாம் வல்லவனை ஞானத்தினூடு பிரார்த்திப்பதில் பெருமை கொள்கிறேன், அகம் மகிழ்கிறேன்!

- ஞானம் : மே 2010

புலவொலி/80

“கருத்தால் உடன் பிறந்த” கோகிலா மகேந்திரன்

எழுபதுகளின் நடுக்கூற்றில் எழுத ஆரம்பித்த ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் பலருக்கு “ஈழநாடு” பத்திரிகையும் சுதந்திரன் காரியாலயத்தில் இருந்து வெளிவந்த “சுடர்” சஞ்சிகையும் “மல்லிகை” மாசிகையும் களமமைத்துக் கொடுத்தன. அக்களங்களையே பெரும் பாலும் பயன்படுத்தி இலக்கிய உலகில் இனங்காணப்பட்டவர்களுள் ஒருவராக கோகிலா மகேந்திரன் விளங்குகிறார். இவர் கடந்த 17 ஆம் திகதி (17.11.2010) தனது 60 ஆவது அகவையில் காலடி பதித்துள்ளார்.

தவறுகளைத் தவறாது சுட்டிக் காட்டி தட்டிக்கொடுக்கும் அவரது தனிப்பட்ட இயல்பு என்னை மிகவும் ஆகர்ஷித்தது. அப்பண்பே தனித்துவமான இலக்கிய வாதியாகவும் அவரை இனங்காட்டியது எனலாம்.

“முரண்பாடுகளின் அறுவடை” எனும் தனது இரண்டாவது சிறுகதைத்தொகுதி வெளியீட்டு விழாவிற்கு மாணவனாக இருந்த என்னை விமர்சகனாக அழைத்திருந்தமை “ஊக்குவித்து நிற்கும்” அவரது பண்பிற்கு சான்று பகரவல்லது.

எனது சிறுகதைகளைத் தொகுத்து நூலாக வெளிக் கொணர முடியாது தத்தளித்து நின்ற அந்த நாட்களில் (1980 களில்) தனது சிறுகதைகளையும் சேர்த்து ‘அறிமுகவிழா’ எனும் நூலினை அறுவடை செய்த அவரது “துணிச்சல்” என்றும் இலக்கிய உலகில் முன் மாதிரியானது. அதுவே தசாப்தங்கள் கடந்தும் இந்த நிமிடம் வரை உடன் பிறந்த அக்காவாக அவரை என்னால் கொண்டாட முடிகிறது.

பன்னாலை சேர் கனகசபை வித்தியாசாலை, தெல்லிப்பழை மகாஜனாக்கல்லூரி ஆகியவற்றில் தன் கல்வி நடவடிக்கைகளை

நிறைவு செய்து கொண்டு, 1974 இல் பொலிகண்டி இ.த.க.பாட சாலையில் முதல் நியமனம் பெற்றது முதல் 2007 ஆனி மாதம் வலிகாமம் கல்வி வலயத்தில் பிரதிக் கல்விப்பணிப்பாளராக ஓய்வு பெறும் வரையில் அவரது ஒவ்வொரு அடைவானதும் அவரது திட்டமிடுதலையும் கடின உழைப்பையும் விடா முயற்சியினையும் பறைசாற்றவல்லது!

கவிதை, அறிவியல் கட்டுரை, உருவகம், நடைச்சித்திரம், நூல் திறனாய்வு, உளவியல், கட்டுரை, நாடகம், நாவல், சிறுகதை என இலக்கியத்தின் மூலை முடுக்கெங்கிலும் கோகிலா மகேந்திரனின் எத்தனிப்புகள் மிக விரிவானவை.

1972 இல் 'குயில்' சஞ்சிகையில் வெளியான "அன்பிற்கு முன்னால்" எனும் சிறுகதையினை இவரது முதலாவது சிறுகதையாகக் கொள்வோமாயின் அண்மையில் தகவத்தின் சிறப்புப் பாராட்டினைப் பெற்ற "தாயகம்" சஞ்சிகையில் வெளியான "கால் ஒப்பந்தம்" சிறுகதை வரையில் மொத்தம் 76 சிறுகதைகளை இவர் எழுதியுள்ளார். இக்கதைகளில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவை இவரது ஆறு சிறுகதைத் தொகுதிகளாக அறுவடையாகியுள்ளன. இவற்றுள் "பிரசவங்கள்", "வாழ்வு ஒரு வலைப்பந்தாட்டம்" ஆகிய இரு தொகுதிகளும் தேசிய சாஹித்ய விருது பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. பின்னைய நூல் வடக்கு கிஜழக்கு மாகாண இலக்கிய விருதினையும் வென்றிருந்தது. "ஈழநாடு" பத்திரிகையிலும், "சுடர்" சஞ்சிகையிலும் இவர் பல குறுநாவல்கள், நாவல்களை எழுதியிருப்பினும் "துயிலும் ஒரு நாள் கலையும்", "தூவானம் கவனம்" ஆகிய இரு நாவல்களுமே நூலுருப்பெற்றுள்ளன.

நாடகங்களில் குயில்கள், கிரேக்கத்தின் தொல்சீர் அரங்கு, அரங்கக் கலையின் ஐம்பதாண்டு ஆகிய மூன்றும் பனுவல்களாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

"விஞ்ஞானக் கதைகள்" எனும் புத்தகமானது இவரது விஞ்ஞானப் புனைகதை ஆற்றலுக்கு சாட்சியாக வல்லது.

இன்றைய பெண் பிரமாக்களுள் அதிகளவில் கோகிலா மகேந்திரன் வெற்றி பெற்றிருக்கிறார் என்று கூறாமளவிற்கு இவரின் எழுத்துக்களில் மேவி நிற்கும் அம்சங்களில் முதன்மையானதாகச் சீர்மியத்தினைக் கொள்ளலாம்.

தனது சிறுகதைகள், நாவல்களில் எல்லாம் இத்தகு அம்சங்களி

னூடாகக் கதையினை நகர்த்துவதற்கும் அப்பால் கட்டுரைகளாகவும் சிறுவர்களுக்குப் போதனையாகவும் கேள்வி பதில் உருவிலும் உளவியலை இவர் வாசகர்களிடையே அடையச் செய்யும் பாங்கு அவருக்கே உரியது.

பூவும் பொட்டும், இசையும் கதையும், நவசக்தி, கலைக் கோலம், இளவேனில் போன்ற வானொலி சார் நிகழ்வுகள், பலவற்றில் இவர் பங்கு பற்றியிருப்பினும் “சைவ நற்சிந்தனையில்” ஒலித்த இவரது கம்பீரமிக்க குரலே மிகுந்த வரவேற்பைப் பெற்றிருந்தது. பண்புடையாளர் தொடர்பு, அன்பு, இசை, விதி, இறைவன் எங்கே போன்ற தலைப்புகளில் இவர் ஆற்றிய உரைகள் இன்றும் நினைவு கொள்ளத் தக்கன. தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகளிலும் தன் முத்திரை யளைப் பதிக்க இவர்தவறவில்லை.

கோகிலா மகேந்திரன் தனது ஆளுமையினை நிரூபித்த மற்றுமோர் பரிமாணமாக அவர் நடித்த நாடகங்களைக் கொள்ளலாம். தனது 16-52 வயதிற்குட்பட்ட காலப் பகுதிகளில் மொத்தமாகப் பத்து நாடகங்களில் இவர் நடித்துள்ளார். இதில் “கேள்விகளின் முழக்கம்” எனும் நாடகம் வட இலங்கைச் சங்கீத சபையின் “நாடக கலா வித்தகர்” என்ற பட்டத்தினை இவருக்கு ஈட்டிக் கொடுத்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. இது தவிர மேலும் 23 நாடகங்களை இவர் எழுதி இயக்கியுள்ளமையினையும் இவ்விடத்தே மனங்கொள்ளல் தகும்.

சிறுகதை, குறுநாவல்களில் பரீட்சார்த்த முயற்சியாகச் சிறுகதையின் முதற்பகுதியை அல்லது குறுநாவலொன்றின் முதல் அத்தியாயத்தை ஒருவர் ஆரம்பிக்க, மற்றொருவர் மிகுதியினை எழுதி முடிக்கும் இணைப் புனைகதை முயற்சியில் எண்பதுகளில் சிலர் தேசிய பத்திரிகைகள், மாசிகைகள் ஈடுபட்ட காலகட்டத்தில் கோகிலா மகேந்திரன் அம்முயற்சிகளில் நிறையவே பங்களிப்புச் செய்துள்ளார். அந்த வகையில், என்னுடன் இணைந்து எழுதிய “அந்தரங்கம் நினைவுகளில்”, “யுகோதயம்” போன்ற கதைகள் கால் நூற்றாண்டு கடந்திருந்தும் நினைவிற் கொள்ளத்தக்கவை.

தனது மணிவிழாவை முன்னிட்டு “சோலைக்குயில்” எனும் மலரை தெல்லிப்பழை கலை இலக்கியக் களத்தினூடு கோகிலா மகேந்திரன் வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார். இலக்கியம் முதல் சீர்மியம் வரை அறுபது வருடகால வாழ்வில் தான் நிகழ்த்திய சாதனைகளை

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன்/83

அம்மலரில் “தினம்” தவறாது அச்சொட்டாக அவர் பதிவு செய்துள்ளார். இந்த அதிசயிக்கத்தக்க ஆளுமையின் வாழ்வியல் பற்றிய ஆராய்ச்சிக்கு இந்நூல் உசாத்துணையாக விளங்கவல்லது.

கோகிலா மகேந்திரனின் அறிவியல் மற்றும் நவீன இலக்கியத் தொடர்ச்சியாக ஒரு வாரிசாக ஏக புதல்வன் பிரவீணன் மகேந்திரராஜா வாய்த்திருப்பது கோகிலாதேவி - மகேந்திரராஜா தம்பதியின் வெற்றிகரமான வாழ்விற்கு வலுவானதோர் அடையாளமெனலாம்.

இந்நாட்களில் பெரும்பாலும் ஒரு சீர்மியராகவே கோகிலா மகேந்திரன் அறியப்படும் தாற்பரியமானது, பரிபூரண மனிதரை இந்நாட்டில் உருவாக்க வேண்டும் எனும் கோகிலா மகேந்திரனின் பெரிய கனவின் வெளிப்பாடாகவே அமைகின்றது.

- யாழ் தினக்குரல் : 21.11.2010

“கொன்றைப் புக்கள்” மண்டூர் அசோகா

1980 ஆம் ஆண்டு என்பது திடமாக இருந்தாலும் மண்டூர் அசோகாவின் அறிமுகம் எனக்குக் கிடைத்தது ஆகஸ்ட்டிலா அல்லது அக்டோபரிலா என்பதை அறுதியிட்டுக் கூறமுடியாதுள்ளது. அட்வான்ஸ் லெவல் சித்தியடைந்திருந்தும் பல்கலைக்கழகம் புகமுடியாத நிலையில் பட்டயக் கணக்கியலில் கற்கை நெறி மேற்கொள்ளவென நான் கொழும்பு வந்திருந்த காலகட்டம் அது. மும்முரமாக இலக்கியத் துறையில் ஈடுபட்டதோடன்றி இலக்கிய வாதிகளின் அறிமுகத்தினைப் பெற்றுக்கொள்வதிலும் உற்சாகத்துடன் இயங்கிய துடிப்பான பருவம். எழுபதுகளின் இறுதிக் கூற்றில் எழுத ஆரம்பித்த எமது தலைமுறை எழுத்தாளர்களுக்கு “சுடர்” எனும் சுதந்திரனின் சகோதர சஞ்சிகை இலக்கியப் பண்ணையாக விளங்கிய அந்நாட்களில் அச்சஞ்சிகையில் வெளியான மண்டூர் அசோகாவின் நல்ல ஒரு கதையினைப் படித்துவிட்டு அவரது முகவரியை சுடர் பொறுப்பாசிரியர் கனகசிங்கம் அவர்களிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டு “மதிப்பிற்குரிய அசோகா அக்கா அவர்களுக்கு” என விளித்து மண்டூருக்கு திறனாய்வு சார்ந்த ஒரு மடல் வரைந்தேன்.

ஏறத்தாழ ஒரு மாதம் கடந்த நிலையில், இனி பதில் வருவதற்குச் சாத்தியமேயில்லை என்று முடிவுக்கு வந்த பின்பு, கணக்கியல் வகுப்பிலிருந்து திரும்பிய ஒரு மாலைப் பொழுதில், அப்போது நான் குடியிருந்த கிராண்ட்பாஸ், 12 வாஸ் லேன், 139 ஆம் இலக்க இல்லத்தில் என் மனக்கணக்கினைப் பொய்ப்பித்து மண்டூர் அசோகா விடமிருந்து வந்த மடல் என் மேசையில் இருந்தது. “தாமதத்திற்கு முதலில் என்னை மன்னித்து விடுங்கள் தம்பி. உங்கள்

கடிதம் கிடைத்த அன்று தான் எனக்குத் திருமணம் நிகழ்ந்தது. அதனால் உடன் பதில் போடமுடிய வில்லை.” என்று ஆரம்பித்து அவர் ஒரு நீண்ட கடிதத்தினை வரைந்திருந்தார்.

“எனது திருமண நாளன்றுதான் உங்கள் கடிதம் கிடைத்தது” என்று எழுதாது உங்கள் கடிதம் கிடைத்த நாளன்றே எனக்குத் திருமணம் நிகழ்ந்தது என இலக்கிய வாதியை முன்னிலைப்படுத்திய முறைமை, அந்தப் பண்பு எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. அதுவே மூன்று தசாப்தங்களாக படிப்படியாக உடன் பிறந்த ஓர் உறவு நிலையான பந்தத்திற்கும் எம்மை இட்டுச் சென்றதாக நான் கருதுகின்றேன்.

ஆசிரியையாக இருந்தாலும் அன்னியோன்னியமாகப் பழகும் பண்பு, ஈழத்து இலக்கிய உலகிற்கு அணி சேர்த்த பெண் பிரமாக்களுள் முதன் முதலில் சாஹித்ய விருதினைத் தனதாக்கிக் கொண்டதோடு தன் திருமணத்திற்கு முன்பே, மிக இளவயதிலேயே அவ்விருதினைப் பெற்றுக் கொண்டவராக இருந்தும் அதையிட்டு எள்ளளவும் கர்வமுறாத முதிர்ச்சி இவைகளே அசோகாவின் அணிகலன்களாகி அவரை அடையாளப்படுத்தின எனலாம்.

இத்தகு சிறப்புமிகு சோதரி மண்டூர் அசோகா கடந்த மார்ச் இரண்டில் (02.03.2009) தனது அறுபதாவது அகவையில் கால் பதித்துள்ளார் என்பது ஓர் இலக்கிய செய்தியாக அவர் தம் பணிகளை மீட்க வழி கோலியுள்ளது.

1949 ஆம் ஆண்டு பங்குனி மாதம் இரண்டாம் திகதி மண்டூரில் இளைய தம்பி - கனகம்மா தம்பதியினருக்கு நான்காவது மகளாகப் பிறந்த அசோகாம்பிகை தனது ஆரம்பக்கல்வியை மண்டூர் இராமகிருஷ்ணமிஷன் பெண்கள் பாடசாலையிலும் உயர் கல்வியினை பட்டிருப்பு மகா வித்தியாலயத்திலும் கற்று 1977 இல் ஆசிரியையாகத் தன் தொழில் வாழ்வினை ஆரம்பித்தார். கிழக்கிலங்கையின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் பணிபுரிந்து தற்போது மட்/சிவானந்த வித்தியாலயத்திலிருந்து தன் ஆசிரியைப் பதவியினின்றும் ஓய்வு நிலை பெறுகின்றார்.

கிழக்கிலங்கையின் புகழ் பூத்த ஊடகவியலாளரான இவரது மூத்த சகோதரன் இ. பாக்கியராஜனுடன் இணைந்து “வெண்ணிலா” என்ற கையெழுத்துச் சஞ்சிகையின் வெளியீட்டுடன் தனது 14ஆவது வயதிலேயே எழுத்துலகில் கால் பதித்தமையே இளவயதிலேயே அசோகா எய்திய உச்சத்திற்கு கால்கோளிட்டது எனலாம். ஆரம்பக்

காலங்களில் இலங்கை வானொலியில் பல கதைகள், கட்டுரைகள், கவிதைகள், நாடகங்கள் ஒலிபரப்பாகியிருப்பினும் இவரது மெல்லிசைப்படல்களே பிரசித்தமானவை எனலாம்.

எழுபதுகளில் “தாய்நாடு” சஞ்சிகையில் பிரசுரமான “அம்மா சிரிக்கிறாள்” என்ற கதையினை அச்ச ஊடகத்தின் இவரது முதலாவது பதிப்பாகக் கொண்டால் இற்றைவரை நூற்றிற்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார் எனக் கூறலாம். வீரகேசரி, தினகரன், தினபதி, மித்திரன், ஜோதி, தென்றல், சுடர் போன்றவை இவரது ஆரம்ப எழுத்துகளுக்கு களம் அமைத்துக் கொடுத்தன. இன்று, தினக்குரல், ஞானம், இருக்கிறம், பெண்ணின் குரல் போன்ற பத்திரிகை சஞ்சிகைகளிலும் அதே வேகத்துடன் அசோகா எழுதிவருவது எழுத்தின் மீதுள்ள அவரது தீராத பற்றுதலைச் சுட்டி நிற்கின்றது.

அசோகாவின் முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதி “கொன்றைப் பூக்கள்” என்ற மகுடத்தில் 1976இல் தாய்நாடு பதிப்பகத்தினூடு வெளிக்கொணரப்பட்டு அவ்வாண்டிற்கான சிறந்த சிறுகதைத் தொகுதியாக இலங்கை கலாசாரப் பேரவையினால் தெரிவு செய்யப் பட்டு சாஹித்ய விருது வழங்கப்பட்டு கௌரவிக்கப்பட்டமை இவரது எழுத்துலகப் பணிக்கு ஆரம்பத்திலேயே கிடைத்த உன்னத அங்கீகாரம் எனக் கொள்ளலாம்.

சிறுகதையில் இருந்து விரிவுபட்டு, “பாதை மாறிய பயணங்களாக” இவரது படைப்புலகம் நாவல் எனும் பரிமாணம் கொண்ட 1992இல், அப்படைப்பிற்கும் வடகிழக்கு மாகாணத்தின் சாஹித்ய விருது கிடைத்தமை மண்தீர் அசோகாவை தவிர்க்க முடியாத ஒரு படைப்பாளியாக ஈழத்து இலக்கிய உலகம் உள்வாங்கிக் கொண்ட ஒரு திருப்பு முனை எனத் தாராளமாகவே கூறிக் கொள்ளலாம்.

1993இல் உதயம் பிரசுரமாக வெளிவந்த “சிறுகொடிந்த பறவைகள்” எனும் நூலானது பெண்களின் மௌன ஓலங்களுக்கு மொழி வடிவம் கொடுத்த பெண்ணிய எழுத்தாளர் என்ற வகையிலும் தன் முன் பின் எழுதிய எழுத்தாளர்களிடையே மண்தீர் அசோகாவை முக்கியத்துவப்படுத்திவைத்தது. 2002இல் மீரா பிரசுரம் வாயிலாக வெளிக்கொணரப்பட்ட “உறவைத்தேடி” சிறுகதைத்தொகுதி மண்தீர் அசோகாவின் தொடரும் எழுத்துலகப் பணிக்கு சான்றாக அமைந்தது.

மேற்படி இரு விருதுகளைத் தவிர மட்டக்களப்பு மாவட்ட

கலாசாரப் பேரவை நடத்திய சிறுகதைப் போட்டி உட்பட பல்வேறு அகில இலங்கை ரீதியில் நடைபெற்ற சிறுகதைப் போட்டிகளில் எல்லாம் மண்டூர் அசோகா தன் தகைமையினை முன்னிறுத்தி யுள்ளமை மனங்கொள்ளத்தக்கது.

சிறுகதை நாவலுடன் சமாந்தரமாக தன் கவித்திறனையும் அசோகா வளர்த்துள்ளமைக்கு மட்/அரசினர் ஆசிரியர் கலாசாலை முத்தமிழ் விழா கவிதைப் போட்டியில் முதற் பரிசினைப் பெற்றமையையும் வலம்புரி கவிதா வட்டம் நடத்திய கவிதைப் போட்டியில் பரிசினை வென்றமையையும் சாட்சியாகக் கொள்ளலாம். அசோகா வின் 5ஆவது அறுவடையாக வெளிவரத்தக்கதாக கவிதை நூல் பிரதி ஒன்றும் தயார் நிலையில் உள்ளது.

தவிரவும் 1995இல் மண்முனை வடக்கு கலாசாரப் பேரவையின் முத்தமிழ் விழாவிலும் 1997இல் மண்டூர் கலை இலக்கிய அவையினர் நடத்திய கலைவிழாவிலும் இவர் கௌரவிக்கப்பட்டமை இவரிடம் அடங்கியுள்ள திறமைகளுக்கான அங்கீகாரங்களாகவே கொள்ளப்பட வேண்டியன. 2001இல் தஞ்சாவூர் இதய கீதம் இலக்கிய பொது நல இயக்கத்தினர் வழங்கிய “தமிழ்ருவி” எனும் கௌரவ மானது அசோகா அவர்களின் பரந்து பட்ட ஆளுமையை வெளிக் காட்டி நிற்கின்றது.

மண்டூர் அசோகாவின் மேடைப் பேச்சின் நிதானத்தினை நேரில் இரு தடவைகள் நான் பார்த்திருக்கிறேன். எனது திறனாய்வு சார்ந்த பத்தி எழுத்தான “புதிய சகத்திரப் புலர்வின் முன் ஈழச் சிறுகதைகளின்” அறிமுக விழாவினை புத்தாயிரமாம் ஆண்டில் அவர் மட்டுநகரில் நடத்தித் தந்த தருணத்திலும், அவரது “உறவைத்தேடி” நூலின் வெளியீட்டு விழா மீரா பதிப்பகத்தினூடு கொழும்பில் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நிகழ்ந்த போதும் மேடையில் சிந்தித்து கோவைப்படுத்தி சொற்களை அளந்தாற்றும் அவரது திறனைக் கண்டு நான் வியந்திருக்கின்றேன்.

எழுத்தாளர்களிடையே தொடர்பிற்கான சாதனமாக காகிதங்கள் மறைந்து தொலைத்தொடர்பு சாதனங்கள் முனைப்புற்ற தொண்ணூறுகளின் இறுதியில் இருந்து இற்றைவரை மாதத்திற்கொரு தடவையாவது “தம்பி நான் அக்கா பேசுகிறேன்” என ஆரம்பித்து என்னுடனும் எனது துணைவியாருடனும் அவர் அளவளாவும்

பண்பானது இலக்கியத்திற்கும் அப்பாலான அவரது மானுட நேயத்தினை உணர்த்த வல்லது.

“எனது பெயருக்கும் புகழுக்கும் உரியவர்கள் என் பெற்றோரும் அண்ணா பாக்கியராஜனுமே” என அடக்கத்துடன் கூறிக்கொள்ளும் அசோகா, “வேலணை வீரசிங்கம், நா. பாலேஸ்வரி, அன்புமணி, தாமரைச்செல்வி, கோப்பாய் சிவம், பேராசிரியர் மௌனகுரு, கலாநிதி செ. யோகராஜா, செளமினி போன்றவர்கள் என்றும் இலக்கியத் துறையில் எனக்கு அனுசரணையாக, ஆதரவாக உள்ளார்கள்” எனப் பெருமையுடன் நினைவு கூருகின்றார். இப்பண்பினை அடக்கமாகவும் அமைதியாகவும் இருந்து இலக்கிய சாதனை புரிந்த அசோகாம்பிகையின் குணநலனை அடையாளப்படுத்தும் ஓர் அம்சமாகவும் கொள்ளலாம். கடந்த நாற்பதாண்டுகளாக இலக்கியப் பணிபுரியும் மண்டூர் அசோகாவின் ஆக்கங்களை கிழக்குப் பல்கலைக் கழக மாணவிகள் இருவரும் கல்விக் கல்லூரி மாணவி ஒருவரும் தமது கற்கைகளுக்காக ஆய்வு செய்துள்ளமை எதிர்கால சந்ததியினருக்கு அசோகா பற்றிய உசாத்துணைக்குரிய ஆவணத்திற்கு அடிகோல வல்லது.

ஓய்வுநிலை பெற்ற தன் துணைவரின் பணிநிலைபோல் தனது இரு புதல்விகளையும் வங்கி உத்தியோகத்தர்களாக்கி நல்லதோர் குடும்பத்தலைவியாக, தாயாக தனிப்பட்ட வாழ்க்கையிலும் வெற்றி பெற்றுள்ள அசோகா; “என் துணைவர் யோகராஜா, பிள்ளைகள் சரண்யா, லாவண்யா ஆகியோர் எனக்கு, என் இலக்கியப் பணிக்கு என்றுமே உந்து சக்தியாக விளங்கி வருகின்றனர். எனக்கு மூத்தமகள் சரண்யா என் இலக்கிய வாரிசாக மிளிரத் தக்கவள்” எனக் கூறிக்கொள்கிறார்.

அகவை அறுபது கண்டு ஆசிரியர் பணியினின்றும் ஓய்வு பெற்றாலும் இலக்கியப் பணியில் இன்னமும் தன்னை ஈடுபடுத்தி மென்மேலும் சாதனைகள் புரிய வேண்டும் என 108 ஆவது ஞானம் இதழின் அட்டைப்பட அதிதியாக திகழும் மண்டூர் அசோகாவை மனதார வாழ்த்துவோமாக!

- ஞானம் : மே 2009

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன்/89

“வன்னியாச்சி” தாமரைச் செல்வி

தாமரைச்செல்வி என்றதும் “பச்சை வயல் கனவு”, “சுமைகள்”, “வீதியெல்லாம் தோரணங்கள்”, “மழைக்கால இரவு”, “அழுவதற்கு நேர மில்லை” எனும் நீண்ட உன்னதமான நூல்களின் பட்டியலுக்கு அப்பால் கூடவே அவரது எளிமையும், கனிவும் நினைவிற்கு வந்து விடும். அகதிகள், இடம்பெயர்ந்தவர்களது சொல்லொணாத் துயர் பற்றி என்பதுகளிலிருந்து எழுத வந்தவர்களுள் அநேகமானவர்கள் தமது எழுத்தில் வடித்திருக்கிறார்கள். ஆனால், அத்தகு அகதிகளுக்கு நேரடியாக உதவிகள் செய்து அவர்களது இன்னல் களைய எத்தனை எழுத்தாளர்கள் தயாராக இருந்தார்கள்? அந்த வகையில்.. அர்ப்பணிப்புமிக்க தாமரைச்செல்வியின் வகிபாகம் மிக முக்கியமானது.

பரந்தன், குமரபுரத்தினைப் பூர்வீகமாகக் கொண்ட தாமரைச்செல்வி விவசாயக் குடும்பம் ஒன்றில் தலைப்பிள்ளையாக 04.08.1953 இல் பிறந்தார். கூட்டுக் குடும்பமுறையில் இயங்கும் அற்புதமான மிக விசாலித்த வம்சப் பின்னணியில் மூத்த பிள்ளையாகத் தோன்றியதால் கனிவும், கருணையும் இயல்பாகவே இவர் வசப்படக் காரணமாயிற்று எனலாம். எழுபதுகளின் பிற்கூற்றில் தாமரைச்செல்வி எழுத ஆரம்பிக்கின்றார். எடுத்த எடுப்பிலேயே வீரகேசரியின் “மாத மொரு நாவல் வெளியிடும் திட்டத்தில்” உள்ளீர்க்கப்படுகிறார். “சுமைகள்” எனும் இவரது நாவல் வீரகேசரி வெளியீடாக வெளிவந்த போது இவருக்கு வயது ஆக 24 மட்டுமே.

மெய்யனுபவங்களையும் பிறர் வாயிலாகக் கேட்டறிந்த வற்றையும் கலாரீதியாகக் கூறி வாசகரிடையே அவற்றினைத் தொற்ற வைப்பதோடு தமிழ்ப் புனைகதை இலக்கியத்தில் முகிழ்விடும் நவீன

செல்நெறிகள் பற்றிய பிரக்ஞைக்கு உட்பட்டு எழுதுவதுமே தாமரைச் செல்வியின் வெற்றிக்கான காரணிகள் எனக் கொள்ளலாம்.

என்னைப் பொறுத்தமட்டில் தாமரைச் செல்வியின் எழுத்துக்களை இரண்டாக வகைப்படுத்தலாம். முதலாவது வன்னி மண் பற்றிய அவரது விவரணப் பாங்கான எழுத்து, அதற்கு உதாரணமாக “பச்சை வயல் கனவு” எனும் அரச சாஹித்ய விருது பெற்ற நாவலையும் “சுமைகள்” என்ற வீரகேசரி பிரசுரத் தொடரில் வெளிவந்த நாவலையும் போராட்ட காலத்திற்கு முந்திய அவரது சிறுகதைகளையும் கொள்ளலாம்.

இரண்டாவது வகை போர்க் காலங்களில் வெளிவந்த அவரது எழுத்துகள். “வீதியெல்லாம் தோரணங்கள்” என்ற குறுநாவல், இது வட, கிழக்கு மாகாணத்தில் பரிசு பெற்றது. அத்துடன் அக்கால கட்டங்களில் வெளியான ஏராளமான அவரது சிறுகதைகள். “ஒரு மழைக்கால இரவு”, “அழுவதற்கு நேரமில்லை”, “வன்னியாச்சி” போன்ற இவரது சிறுகதைத் தொகுப்புகளில் இத்தகு கதைகள் உள்ளடக்கம் பெற்றிருப்பதைக் காணலாம்.

இந்த இரண்டு வகையான எழுத்துகளிலும் மேலோங்கி நிற்பது விவரணப்பாங்கான அவரது எழுத்துக்கள் என்பதே எனது கருத்து. பிரசாரத் தொனியற்ற இயல்பான கலையாக்கத்தை இத்தகு படைப்புகளிலேயே என்னால் தரிசிக்க முடிகின்றது.

விவரணப்பாங்கான தாமரைச்செல்வியின் எழுத்துகளுக்கு அவரது பின்புலமும் வாழ்ந்த சூழலும் காரணமாகின்றன. ஏலவே நான் குறிப்பிட்டது போல் அவரது அடையாளங்களாக விளங்கும் கருணை, கனிவு போன்ற தனிப்பட்ட குணம்சங்களும் இத்தகு வெற்றிக்கு கைகொடுத்து உதவியிருக்கின்றன என்றால் அக்கூற்று மிகையானதன்று.

ஆயினும் போர்க்காலச் சூழல், போரின் அவலச் சாவுகள், அழிவுகள், பதற்றம் நிறைந்த மனங்கள் ஆகியவற்றை தனது படைப்பு களில் யதார்த்தமாகச் சித்திரிப்பதில் தாமரைச் செல்வி தனக்கென ஓர் முத்திரைபதித்துள்ளார் என்பதிலும் இரு கருத்திருக்க முடியாது.

தாமரைச் செல்வி பற்றிக் கதைக்கும் பொழுது என் நினைவிற்கு எட்டும் இன்னொரு விடயத்தினையும் இங்கு கோடிட்டுக் காட்டுதல் பொருந்தும் என நினைக்கிறேன். சக்தியற்ற பெண்களின் மௌன

உணர்வுகளுக்கு வடிவங் கொடுப்பதில் தாமரைச்செல்வி வல்லமையானவர். ஆயினும் பெண்ணுரிமை பற்றிய சர்ச்சைகள் எவற்றிலும் அவர் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்ளவே மாட்டார். அவரது இயல்பான சபாவமும் அதற்குக் காரணமாகின்றது.

1977 இல் தாமரைச் செல்வியின் இலக்கியப் பயணம் ஆரம்பிக்கின்றது. ஏலவே குறித்தது போல கன்னி முயற்சியாக சுமைகள் நாவல் வெளியாகின்றது. அதனைத் தொடர்ந்து வெளிவந்த “விண்ணில் அல்ல விடிவெள்ளி”(1992), “தாகம்”(1993), “வேள்வித்தீ”(1994) ஆகிய மூன்று பனுவல்களும் நாவல்களாகவே அமைகின்றன. அதன் பின்னர் 1998 இல் இவரது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுப்பாக “ஒரு மழைக் கால இரவு” நூல் வெளிக் கொணரப்படுகின்றது. “அழுவதற்கு நேரமில்லை” (சிறுகதைத் தொகுப்பு - 2002), “வீதி யெல்லாம். தோரணங்கள்” (நாவல் - 2003), “வன்னியாச்சி” (சிறுகதைத் தொகுப்பு - 2005), “பச்சைவயல் கனவு” (நாவல்) ஆகியன இவரது ஏனைய நூல்களாகும்.

தாமரைச் செல்வி பற்றி “ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாறு” எனும் தனது ஆய்வு நூலில் செங்கை ஆழியான் பின் வருமாறு குறிக்கின்றார். “தாமரைச்செல்வியின் சிறுகதைகளில் காணப்படும் தூக்கலான விடயம் கதையம்சமாகும். அகவயப்பட்ட உணர்வுகளிலும் பார்க்க அவரது சிறுகதைகளில் புறவயப்பட்ட அழுத்தங்கள் சிறப்பாக அமைந்திருக்கும்” (பக்கம்:244).

மு.பொன்னம்பலம் அவர்களின் அண்மைக்கால ஆய்வு ஒன்று பின்வருமாறு கூறுகின்றது. “கருப்பொருள் என்ற மையத்தை வைத்து அதைச் சுற்றி எழுதப்படும் கதைகளை தட்டையான கதைகள் என்கின்றோம். இம்முறை பழையமையானது. தாமரைச்செல்வியின் “அழுவதற்கு நேரமில்லை” தொகுப்பில் உள்ள சில கதைகளில் அவற்றிலிருந்து விடுபட்ட நவீன போக்கினைக் காண முடிகின்றது.”

தாமரைச்செல்வியின் கதைகள் திரைப்படங்களுக்குரிய கட்டமைப்பினையும் கதை சொல்லும் முறையினையும் கொண்டு விளங்குவதால் இவரது சில கதைகள் குறும்படங்களாகத் தயாரிக்கப்பட்டுள்ள செய்தியினையும் இவ்விடத்தே பகிர்தல் பொருத்தமானதாகும். இந்த வகையில் உதிரிப்பூக்கள் மகேந்திரன் தயாரித்த “இடை வெளி”, செ. தே. இமயவரமன் தயாரித்தளித்த “பசி” போன்ற கதைகள்

உடன் நினைவிற்கு வருகின்றன.

கருணாகரன் “எதுவரை” எனும் சஞ்சிகையில் சில காலங்களுக்கு முன்பு தாமரைச்செல்வி பற்றிச் செய்த ஆய்வு ஒன்றில் “தாமரைச்செல்வியின் பெரும்பாலான கதைகளில் அவருள் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் “கனிவு” என்ற குருதி தான் எளிமையான கூறுமுறையில் அவர் உணர்த்த முனையும் சங்கதியான “அறம்” என்ற அடையாளத்தை முன்னிறுத்தத் துடிக்கின்றது எனக் குறிக்கின்றார். “இந்த அறம் எதன்பாற்பட்டது என்றால், வாழ்க்கையின் சவால்களை எய்துவதற்கு சமனிலையற்ற முறையில் மனிதரை மனிதர் பயன்படுத்தும் அரசியலையும் அந்தச் செல்முறையையும் எதிர்க்கும் அறம் இது, என்பது தாமரைச்செல்வியின் நிலைப்பாடு” எனவும் கூறுகின்றார் கருணாகரன்.

எந்த இலக்கிய இயக்கங்களுடனும் அல்லது இலக்கியப் போக்கிலும் தன்னைப் பிணைத்துக் கொள்ளாது சுயமாக இலக்கிய உலகில் நின்று வெற்றி பெற்ற பெருமை தாமரைச்செல்விக்கே உரியது. உள்நாட்டிலும் தற்போது அடிக்கடி அவுஸ்திரேலியா சென்று வரும் போதும் தொடர்ந்தும் அதனைப் பேணி வருவது அவருக்கே உரித்தான இயல்பாகவே அமைகின்றது.

தாமரைச் செல்வியின் வெற்றிக்குப் பின்னால் அவரது குடும்பத்தினரின் பங்களிப்பு ஆரம்பகாலம் முதல் இருந்து வந்திருக்கின்றது. முதலில் பெற்றோர், உடன்பிறந்தவர்களும் இடைக் காலத்தில் அவரது துணைவர் கந்தசாமியும் பிற்காலங்களில் மருத்துவர்களாகக் கடமை புரியும் அவரது இருபுதல்விகளும், குடும்பத்தினரும் அவருக்குப் பெரும் ஆதரவினை வழங்கியிருக்கின்றார்கள். இதனை பல இடங்களில் பெருமையுடன் அவர் சொல்லியும் மகிழ்ந்திருக்கின்றார்.

தாமரைச்செல்வியுடனான எனது இலக்கியத் தொடர்பு முப்பது வருடங்கள் பழைமை வாய்ந்தது. ஆயினும் குடும்ப நண்பர்களாக அது பரிணமித்தது பத்து ஆண்டுகளுள் தான். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில், அவரது புதல்விகள் இருவரும் மருத்துவக் கற்கையினை மேற்கொண்ட புத்தாயிரமாமாண்டின் முற்கூற்றில் தான் அவரையும் அவரது குடும்பத்தினரையும் நான் முதன்முதலாக நேரில் சந்தித்ததாக ஞாபகம். அன்றிலிருந்து இந்த நிமிடம் வரை ஒரு உடன் பிறந்த மூத்த சகோதரியாக நின்று பழகி வரும் அவரது உயர்ந்த பண்பு

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன்/93

உண்மையில் வியக்க வைப்பது.

தொலைபேசியின் மறுமுனையில் இருந்து “நான் அக்கா கதைக்கிறேன்” என்று கூறும் அவரது வார்த்தைகள் வெறும் உதட்டள வில் இருந்து வருவதாக நான் உணர்வதில்லை. இத்தகு கருணை உள்ளமே அவரது இலக்கிய வெற்றியை இந்தளவிற்கு இலகுவாக்கி யிருக்கின்றதோ என நான் அடிக்கடி சிந்திப்பதுண்டு.

தேசிய சாஹித்திய மற்றும் வடக்கு - கிழக்கு மாகாண இலக்கிய விருதுகள் உட்பட பல விருதுகளையும் தனது படைப் பிலக்கியங்களுக்காக சர்வதேச ரீதியிலும் அகில இலங்கை ரீதியிலும் முதற் பரிசுகளையும் தட்டிக் கொண்ட ரதி கந்தசாமி எனும் இயற் பெயரைக் கொண்ட தாமரைச்செல்வி, வடக்கு - கிழக்கு மாகாண ஆளுநர் விருதினையும் இளவயதிலேயே பெற்ற பெருமைக்குரிய ஒருவராவார்.

ஈழத்துப் புனைகதைஞர்களில் ஐந்தாம் தலைமுறை எழுத் தாளர்கள் என வகைப்படுத்துகையில் தாமரைச் செல்வியின் பெயருடனேயே பெரும்பாலும் எம் பெருவிரல் மடிகின்றது. அத்தகு அதிர்வை ஏற்படுத்திய சகோதரி தாமரைச்செல்வி மென்மேலும் பல்லாண்டு நீடு வாழ்ந்து இலக்கிய உலகிற்கு இன்னும் கனதிமிக்க பல பனுவல்களைத் தர வேண்டும் என, அகவை அறுபதில் கால் பதிக்கும் இன்றைய தினத்தில்(04.08.2013) அவரை மனதார வாழ்த்துவோமாக!

- தினக்குரல் : 04.08.2013

அதிவேக எழுத்தாளர் ச. முருகானந்தன்

முப்பது வருடங்களாவது இருக்கும். முருகானந்தனது கதை களுடன் எனக்கு முதல் பரிச்சயம் ஏற்பட்டது எண்பதுகளின் முற் கூற்றில் என்றே எண்ணுகிறேன். அவரது ஊர் பற்றியோ இலக்கியத்தில் அவருடைய நிலை பற்றியோ அல்லது அவர் தொழில் பற்றியோ அப்போது எனக்கு எதுவுமே தெரியாது. காவலூர் ஜெகநாதன், இணுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன், வடகோவை வரதராஜன், கோகிலா மகேந்திரன், தாமரைச்செல்வி, தமிழ்ப்பிரியா என “சுடர்” பண்ணையில் வளரும் ஒருவர் என்ற ரீதியில் மட்டுமே அவரை நான் அறிந்து வைத்திருந்தேன்.

தனது கருத்தினையும் எண்ணங்களையும் கூசாது துணிச்சலுடன் வெளிப்படுத்திக் கொள்ளக்கூடிய கதைஞராக அவர் இருந்தார். கற்பனையிலும், கற்பனையை விபரிக்கும் போது தாண்டிச் செல்லும் கருத்துக்களிலும், பாத்திரப் படைப்பிலும் தனது சுய பிரக்ஞையுடன் சுதந்திரமாக அவர் செயற்பட்டார் என்பதே அவர் மீதான எனது அபிப்பிராயமாக அன்று இருந்தது. அன்றாடம் எம்முள் நிகழ்பவை களையே பெரும்பாலும் முருகானந்தன் தனது படைப்புலகமாகக் கொண்டிருந்தார். சாதியம், சீதனப் பிரச்சினை, வர்க்க முரண்கள் போன்றனவே இவரது பாடுபொருளாக அக்கால கட்டங்களில் விளங்கியது எனலாம்.

கரவெட்டி, கரணவாய் கிழக்கு முருகானந்தனின் பிறப்பிட மென்பதோடு விக்கினேஸ்வராக் கல்லூரி, யாழ் இந்துக் கல்லூரி, யாழ் பல்கலைக்கழக மருத்துவபீடம் ஆகியவற்றின் பழைய மாணவரே இவர் என்ற தகவல்கள் எனக்குக் கிடைத்த காலகட்டத்தில் முருகானந்தன் வன்னியிலே வைத்தியராகப் பணிபுரிந்து கொண்டிருந்தார்.

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன்/95

தொண்ணூறுகளில் முருகானந்தனின் படைப்புகளில் நிகழ்ந்த மாறுபட்ட உணர்திறன் முறைமைக்கு அவர் பணிபுரிந்த பிரதேசமே காரணமாகின்றது. அக்கால கட்டத்து அவருடைய எழுத்தை, அதன் தன்மைகளை முடிந்தவரையிலும் மனத்திரையில் விரித்துப்பார்க்கின்ற போது, ஆத்மார்த்தமான இயல்பு கொண்ட இவர், தன்னுடைய அனுபவத்திற்கு அப்பாற்பட்ட உலகத்தை தனது எழுத்திற்கும், படைப்பிற்கும் அப்பாற்பட்டதாகக் கருதிவிடும் தன்மை புலனாகும். “வன்னி மக்களின் யதார்த்தமான வாழ்வு பற்றியே முருகானந்தனின் அநேகமான கதைகள் பேசியிருக்கின்றன” என்று ஓரிடத்தில் தாமரைச் செல்வி கோடிட்டுக் காட்டியதையும் இவ்விடத்தே மனங்கொள்ளல் பொருத்தமானது எனக் கருதுகிறேன்.

வன்னியில் கிளிநொச்சி, பூநகரி, முழங்காவில், வேராவில், அக்கராயன், வன்னேரிக்குளம் ஆகிய குடியேற்றக் கிராமங்களில் மருத்துவராகவும், மருத்துவ அதிகாரியாகவும் முருகானந்தன் கால் நூற்றாண்டு காலமாக பணி புரிந்துள்ளார். இறுதிவரையிலும் இந்தக் கிராமங்களில் ஒருவராக இவர் அடையாளப்படுத்தப்பட்டார்; மலையகத்தில் மருத்துவராகப், பணிபுரிந்ததோடு, அம்மக்களின் வாழ்க்கையினையும் இலக்கியமாக்கி சாதனை புரிந்திருக்கின்றார். மொழியை, லாவகாகக் கையாள்வதிலும் வாசகனை கட்டி நிறுத்துவதிலும், படித்த பின் சிந்தனையைத் தூண்டுவதிலும் இவரது படைப்புகள் கனதியுறுகின்றன. வடமராட்சி, மலையக, வன்னி பேச்சு மொழிகளை யதார்த்தமாகத் தன் கதைகளில் கையாண்டுள்ளார்.

1976 ஆவணியில் தினகரன் வாரமஞ்சரியில் வெளியான “கண்களின் வார்த்தைகள் தெரியாதோ” எனும் சிறுகதை மூலமாக இலக்கிய உலகத்தில் காலடி பதித்த முருகானந்தன் கடந்த 35 வருடங்களில் 200க்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகளையும் 100க்கு மேற்பட்ட கவிதைகளையும் 12 குறுநாவல்களையும் ஏராளமான கட்டுரைகளையும் எழுதிக் குவித்துள்ளார். இந்தக் குவியல்களிலிருந்து “மீன் குஞ்சுகள்”, “தரைமீன்கள்”, “இது எங்கள் தேசம்”, “இனி வானம் வசப்படும்”, “ஒரு மணமகளைத் தேடி”, “நாம் பிறந்த மண்” என ஆறு சிறுகதைத் தொகுதிகளை அள்ளிக் கொள்ள முடிகிறது. இந்த ஆறு தொகுதிகளினூடாகவும் முருகானந்தன் தன்னைப் பூரணமாக வெளிப்படுத்திக் கொண்டுவிட்டார் என்று தாராளமாகவே சொல்லக் கூடியதாக இருப்பது உண்மையில் ஒரு சாதனைதான். இதற்குச் சான்

றாக இவற்றுள் ஒன்றான “தரைமீன்கள்” தேசிய சாஹித்ய விருதினைத் தட்டிக் கொண்டதையும் மற்றொன்றான “மீன்குஞ்சுகள்” சென்னை இலக்கிய சிந்தனை விருதினை வென்றிருப்பதனையும் கொள்ளலாம்.

1950 தைத்திங்கள் 14ஆம் நாள் கரணவாயில் சண்முகம் இராசம்மா தம்பதியினருக்கு மகனாகப் பிறந்த முருகானந்தன் சில காலங்கள் மலையகத்திலும், குறிப்பாக கம்பளை, கொட்டகலை போன்ற பிரதேசங்களிலும் மருத்துவராகப் பணிபுரிந்துள்ளார் என்றும் அந்நாட்களில் ஒரு சில மலையக கதைகளையும் எழுதியுள்ளார் என்றும் எனக்குக் கிடைத்திருக்கும் அவருடைய வாழ்க்கைக் குறிப்புகளை அடிப்படையாக வைத்துக் கொண்டு பார்த்தால், மலையக இலக்கியம் படைத்த மலையகத்தவர்கள் அல்லாத படைப்பாளிகளான நந்தி, தி. ஞானசேகரன், புலோலியூர் க.சதாசிவம் போன்ற மருத்துவர்கள் வரிசையில் பொருந்தத்தக்க இன்னொரு மருத்துவராக முருகானந்தனும் மிளிர்கிறார் எனது செய்தி உண்மையில் மகிழ்வைத் தருவதாகவே அமைகின்றது.

முருகானந்தனின் கதைகளுடனான என் அனுபவத்தின் “பதமாக” அவரது போராட்டகால கதைகளுள் இரண்டினை குறிப்பிடலாம் என்று நினைக்கிறேன். ஒன்று, இலண்டன், பூபாளராகங்கள் சிறுகதைப் போட்டியில் (2007) பரிசு பெற்ற “அன்னை என்றொரு தெய்வம்!” மற்றையது கலாபூஷணம் புலோலியூர் க. சதாசிவம் சிறுகதைப் போட்டியில் (2007) பரிசினை வென்ற “நான் சாக மாட்டேன்”. அண்மைக் கால இவ்விரு கதைகளிலும் ச.முருகானந்தன் எனும் படைப்பாளி தன் சிகரத்தினை அல்லது உன்னதத்தினை எட்டியிருப்பதாகச் சொல்லலாம்.

குடாநாட்டு மக்கள் வன்னிப் பெரு நிலப்பரப்பிலிருந்து தமது தேசம் சென்றடைய கிளாலியால் பயணித்தபோது, பட்ட துயரத்தினை தனக்கேயுரித்தான பாணியில் ச. முருகானந்தன் “அன்னை என்றொரு தெய்வம்” சிறுகதையில் மிகவும் அற்புதமாகவே பதிவு செய்திருக்கின்றார். அதே போல நனவோடு உத்தியில், துணிச்சலுடன், நாட்டு நடப்புகள் சிலவற்றை “நான் சாக மாட்டேன்” சிறுகதையில் வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகிறார். “வேட்டை”, “இந்த மண்” உடன் தனக்குப் பிடித்த தன் கதைகளாக இவற்றினையும் முருகானந்தன் எங்கோ ஓரிடத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தது இப்போ என் நினைவில் மின்னுகிறது. கதைகளைப் படிக்கும் போது அவரது தேர்வுகள் நூற்றுக்கு நூறு விழுக்காடு

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன்/97

நியாயமானவைதான் என நம்முடைய உள்ளமும் அங்கீகரிக்கும்.

முப்பதாண்டுகளாக முருகானந்தனின் எழுத்துக்களோடு எனக்குப் பரிச்சயமிருந்தாலும், உண்மையில் நேருக்கு நேராக நான் அவரைச் சந்தித்தது ஐந்தோ ஆறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்தான். அதுவும் அவர் தன் மருத்துவ சேவையினை வன்னியில் நிறைவாக்கி கொழும்பில் குடியேறிய பின்னரே! வெள்ளவத்தை பெண்கள் கல்வி ஆய்வு நிறுவனத்தில் “மீரா பதிப்பக” நூல் ஒன்றின் வெளியீட்டு விழா நிறைவின் போது... அடக்கமாக வந்து தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டார். “டாக்டர் முருகானந்தன் நேசிக்கப்படத்தக்கதான பல நல்ல பண்புகளையும் நற்குணங்களையும் தன்னகத்தே கொண்டு மிளிர்பவர்” என முருகானந்தனின் ஏதோ ஒரு நூலின் முன்னுரையில் டொமினிக் ஜீவா குறிப்பிட்டதன் தாற்பரியத்தை அப்போதுதான் நான் உணர்ந்து கொண்டேன். முருகானந்தனை முதன் முதலில் பார்த்த அன்று மீரா பதிப்பகத்தினூடு தனது நூலொன்றும் வெளிவர வேண்டும் என்ற தனது ஆதங்கத்தினையே மீண்டும் மீண்டும் வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார். அதன் விளைவால் மீரா பதிப்பகத்தின் 69ஆவது வெளியீடாக அவர் எழுதிய “எயிட்ஸ் இல்லாத உலகம்” எனும் அறிவியல் நூல் வெளியாகியதோடு அந்நூல் அவ்வாண்டிற் கான வடமாகாண சாஹித்ய விருதினையும் வென்றதானது அத்துறையிலும் அவருக்குக் கிடைத்த ஓர் அங்கீகாரம் எனக் கொள்ளலாம்.

அறிவியல் எழுதும் மருத்துவர்களாக அருமை பெருமையாக டொக்டர் நந்தி, டொக்டர் எம்.கே. முருகானந்தன் என ஓரிருவரையே இதுவரை உதாரணம் கொள்வோம். மேற்படி நூலிலிருந்து அப்பட்டியலில் டொக்டர் ச. முருகானந்தனையும் சேர்த்துக் கொள்ளுமளவிற்கு முழுமையாக தன்னை முன்வைத்து அவர் இயங்கி உள்ளார் எனலாம்.

சினிமா சார்ந்த பத்தி எழுத்துக்களும், இலக்கிய விமர்சன கட்டுரைகளும் முருகானந்தனுக்கு கைவந்த மற்றுமோர் கலையாகும். தற்கால சினிமா செல்நெறி பற்றி பூரண பிரக்ஞை மிக்கவர் அவர் என கே.எஸ். சிவகுமாரன் குறிப்பிட்டுள்ளார். பிரகலாத ஆனந்த், வன்னேரி ஐயா போன்ற புனைபெயர்களில் இவர் எழுதும் சினிமா விமர்சனங்களும், குறிப்புகளும் ரசனை மிக்கவை, பிரசித்தமானவை.

கவிஞராகவும், நாவலாசிரியராகவும் கூட முருகானந்தன் பிரக்ஞைபூர்வமாக இயங்கியுள்ளார் என்பதை முறையே “நீ நடந்த பாதையிலே”, “துளித்தெழும் புதுச்செடிகள்” போன்ற கவிதைத்

தொகுதிகளும் “அது ஒரு அழகிய நிலாக்காலம்”, “நெருப்பாறு” போன்ற குறுநாவல்களும் நிரூபித்துள்ளன. சுருங்கச் சொல்வதாயின் முருகானந்தனது படைப்புக்களின் ஆணிவேர் இந்த மண்ணிலேயே இருக்கிறது. அல்லது இந்த மண்ணின் சோகம் இத்தகு படைப்புக்களிலேயே விரவிக்கிடக்கின்றது என்றும் கொள்ளலாம். போருக்கும் பிந்திய கால அவரது படைப்புகள் கொடுநாச யுத்தத்தின் குரூர முகங்களையும், மானுட அவலங்களையும் சித்திரிகின்றன.

இன்று, முருகானந்தன் எழுதத் தொடங்கி ஏறத்தாழ 35 ஆண்டுகள் கழிந்துவிட்டன. இவரோடு எழுத ஆரம்பித்த பலர் ஓய்ந்துவிட்ட நிலையில், முருகானந்தன் இன்றும் ஈழத்து இலக்கிய உலகில் “அதி வேகமாக” எழுதிக்குவிக்கிறார். இப்படியான எழுத்தாளர்களில் இவரும் ஒருவராக காணப்படுவதே ச. முருகானந்தனின் பலம் எனத் துணிந்து நான் கூறுவேன். இதனால் செங்கை ஆழியான் போலவே இவருக்கு ஜனரஞ்சக முத்திரை சிலரால் குத்தப்படுவதுண்டு. ஆயினும் இருவருமே காத்திரமான எழுத்தாளர்கள் என்பதில் இரு கருத்திருக்க முடியாது.

வடமராட்சியின் புகழ் பூத்த முன்னோடி எழுத்தாளரான செ. கதிர்காமநாதனின் தொடர்ச்சியாக ச.முருகானந்தன் உருவாகி வளர்ந்தது போல, இன்றைய இலக்கிய உலகில் ச. முருகானந்தனின் துணைவியாரான சந்திரகாந்தா முருகானந்தனும் குறிப்பிடத்தக்க ஒருவராக விளங்குவது முருகானந்தனின் இலக்கிய வாழ்வில் கிடைத்த மற்றுமோர் வெற்றி எனலாம். இதுவரை தகவம், யாழ் இலக்கிய வட்டம், ஞானம், மல்லிகை, சுடர், தமிழ் அலை, இலண்டன் பூபாள ராகங்கள் வாயிலாக கிடைத்த பரிசுகள் உட்பட 34 பரிசில்களை முருகானந்தன் வென்றிருப்பதாக அறியக் கிடைக்கின்றது. இச்சாதனை மென்மேலும் தொடர வாழ்த்துகிறேன். கடந்த தைத்திங்கள் 14 ஆம் நாள் (14.01.2010) மணிவிழாக் கண்ட நண்பர், முருகானந்தன் ஈழத்து இலக்கியத் திற்கும் உலக தமிழ் இலக்கியத்திற்கும் பெரும்பங்காற்றக் கூடிய வல்லமை மிக்கவர்.

சமூகத்தில் நிலவும் பன்முகப்பட்ட கருத்து வினைப்பாடல்களையும் சொல்லாடல்களையும் தனது படைப்புகளில் கையாள்வதுடன் ஏற்கெனவே கட்டு செய்யப்பட்டுள்ள சில பிற்போக்கு வாதங்களைப் புறந்தள்ளவும், புதிய காத்திரமான சிந்தனைகளை உள்வாங்கவும் இவரது படைப்புகள் தயங்குவதில்லை. பணி சிறக்க ஞானம் ஊடாக வாழ்த்துவோம்.!

- ஞானம் : ஏப்ரல் 2010

புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன்/99

(எங்கள்) குடும்ப நல மருத்துவர் எம்.கே.முருகானந்தன்

என்னிடம் ஒரு பழக்கம் உண்டு.

எனது தனிப்பட்ட தொலைபேசி “இன்டெக்ஸ்” இல் நெருங்கிய நண்பர்களது தொலைபேசி இலக்கத்தின் கீழே, எப்போதோ எங்கோ தேடலில் அகப்பட்டுக் கொள்ளும், அவர்களது பிறந்த தினத்தையும் குறித்து வைத்துக் கொள்வேன். அதிகாலையிலேயே தவறாது அவர்களுக்குப் பிறந்தநாள் வாழ்த்துத் தெரிவிப்பதற்கு வசதியாக! இந்த வகையில், அண்மையில் ஏதோ தேவைக்கு டொக்டர் எம். கே. முருகானந்தனின் தொலைபேசி இலக்கத்தைப் பார்ப்பதற்காக “இன்டெக்ஸ்”சைப் புரட்டிய போது, மார்ச் 27 என்பதுடன், அவர் பிறந்த ஆண்டு 1948 என்பதும், என் கண்களில் ஓர் கணம் மின்னி ஒளிர்ந்தது. டொக்டருக்கு மார்ச் 27 ஆந் திகதி வரும் பிறந்தநாள் பத்தோடு பதினொன்றாகக் கழிய வேண்டியதல்ல, அது மணிவிழாவாகக் கொண்டாடப்பட வேண்டியது எனும் செய்தி மூளையில் பொறி தட்டவே உசாராகிக் கொண்டேன்.

எங்குள்ளான பருத்தித்துறையில் புகழ் பெற்ற கிராமங்களில் ஒன்றான வியாபாரிமூலையில் முத்தையா கதிரவேற்பிள்ளை - பரமேஸ்வரி தம்பதியினரின் ஐந்து குழந்தைகளுள் மூத்தவராகப் பிறந்து, மேலைப் புலோலி சைவப் பாடசாலை, மேலைப் புலோலி சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலை ஆகியவற்றில் தனது ஆரம்பக் கல்வியையும், பருத்தித்துறை ஹாட்லிக் கல்லூரியில் உயர் கல்வியையும் கொழும்பு வளாக மருத்துவ பீடத்தில் எம். பி. பி. எஸ். பட்டப் படிப்பையும் மேற்கொண்டு, பதுளைப் பொது மருத்துவ மனையில் உள்ளகப் பயிற்சியினை முடித்த பின்னர், மீகஹசியுல கிராம

வைத்தியசாலை, பருத்தித்துறை ஆதார வைத்திய சாலை ஆகியவற்றில் சில காலங்கள் சேவையிணையும் ஆற்றிய பின்னர், தனது முப்பத்தி இரண்டாவது வயதில் பருத்தித்துறை மருதடியில் தனியார் மருத்துவ மனை ஆரம்பித்த 1980 ஆம் ஆண்டே டொக்டர் எம். கே. முருகானந்தனின் வாழ்வில் திருப்பு முனை நிகழ்ந்த மிக முக்கியமான காலகட்டம் எனக் கொள்ளலாம்.

நான் முதன் முதலில் அவரைச் சந்தித்துக் கொண்ட காலமும் ஏறதாழ் அதுதான், எனது ஆரம்ப காலச் சிறுகதைகளின் தொகுப்பான “அறிமுக விழா” இணை கதை நூலாகக் கோகிலா மகேந்திரனின் முயற்சியில் வெளிக் கொணரப்படுகிறது. புலோலியில் புற்றளை மகா வித்தியாலயத்தில் அதற்கோர் அறிமுக விழா வைப்பதற்கான ஒழுங்குகள் மேற்கொள்ளப்பட்ட போது, விழாவிற்குப் பிரதம விருந்தினராகக் கலந்து கொள்ளுமாறு கேட்டுக் கொள்வதற்காக, ஒரு மத்தியானப் பொழுதில் மருதடியில் உள்ள அவரது மருத்துவ மனையின் பின் புறத்தே அமைந்த அவரது வரவேற்பறைக்குள் நுழைகின்றேன். ஒரு வைத்தியரிடம் நோயாளியாகவன்றி வேறொரு விடயம் பற்றிக் கதைப்பதற்காகச் செல்லும் முதலனுபவம். “என்ன சொல்லுவாரோ? எப்படிப் பழகுவாரோ?” எனும் கேள்விகள் மனதிலெழ, இனம் புரியாத பதட்டத்துடன் அவர் முன்னால் இருந்த இருக்கையின் நுனியில் பட்டும் படாமலும் அமர்ந்தவாறே “டொக்டர், என்னுடைய புத்தக அறிமுகவிழாவுக்கு உங்களைப் பிரதம விருந்தினராக அழைக்கலாம் எண்டு வந்திருக்கிறன்” என்றேன், சிரமப்பட்டு வார்த்தைகளைக் கூட்டியவாறே. முகத்தில் மலர்ச்சியுடன் “உங்கடை பெயர்” என்று கேட்டார். எனது பெயரைச் சொன்னதும் “ஓ நீங்கள் தானா அவர்? மல்லிகை, சுடர், வீரகேசரியளிலை உங்கடை கதையளை நிறைய வாசிச்சிருக்கிறன். நல்லா எழுதியியள். அண்டைக்குத் தெணியானோடையும் உங்களைப் பற்றிக் கதைச் சனான். நேரிலை சந்திச்சது நல்ல சந்தோசமாக இருக்கு” என நீண்ட நாட்கள் பழகியதைப் போன்ற நட்புணர்வுடன் கதைக்க ஆரம்பித்தார்.

அந்த ஆரம்பம், அதே மாறாத உணர்வுடன் 25 ஆண்டுகள் கழிந்தும் இன்றும் தொடர்கிறது என்பதற்கும் அப்பால், டொக்டரின் இப்பேர்ப்பட்ட பண்புகள் தான் அவரின் பலமாகத் திகழ்ந்து, அவர் அர்ப்பணிப்புடன் உழைத்த மருத்துவ மற்றும் இலக்கியத் துறைகளில்

புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன்/101

அவரைச் சாதனையாளனாக்கியது என மிகத் தாராளமாகவே கூறலாம்.

மருத்துவத்துறையில் அவர் பணிபுரிந்த எண்பதுகளிலிருந்து தொண்ணூற்றாறு வரையிலான பதினாறு வருட காலமே ஈடுபாடு காட்டிய இருதுறைகளிலும் அவர் தன்னை அடையாளப்படுத்திய கால கட்டமென நான் கருதுகிறேன்.

“சிறுவரின் கண்களைக் காக்க வாரீர்”, “பாலியல் நோய்கள்”, “போதையைத் தவிருங்கள்”, “தாயாகப் போகும் உங்களுக்கு”, “எயிட்ஸ்”, “வைத்தியக் கலசம்”, “சாயி காட்டிய ஆரோக்கிய வாழ்வு” ஆகிய ஏழு நூல்கள் இக்கால கட்டத்திலேயே வெளியாகின. இதில் “தாயாகப் போகும் உங்களுக்கு” தேசிய சாஹித்திய விருதினை வென்ற தோடு, இலங்கையிலும், தமிழகத்திலும் நான்கிற்கும் மேற்பட்ட பதிப்புக்களையும், “எயிட்ஸ்” எனும் நூல் நான் அறிந்தவரையில் ஐந்து பதிப்புக்களையும் கண்டிருக்கின்றன.

“ஈழத்திலே மருத்துவத்துறை சார்ந்தவர்கள் புனைக்கதைத் துறையில் உதாரணப் படுத்துமளவிற்கு பலர் ஈடுபட்டு வந்தாலும், பேராசிரியர் நந்திக்குப் பின்பு, நலவியல் பற்றி அரிதாக எழுதியவர்களுள் எம். கே. முருகானந்தனுக்கு ஒரு முக்கிய இடம் உண்டு. தான் அன்றாடம் சந்திக்கின்ற நோயாளர்களை அவர்களது பிரச்சினைகளை ஆழ்ந்து புரிந்து, அவர்களது கேள்விகளுக்குப் பதிலாகவே தன் மருத்துவக் கருத்துக்களை அவர்களுக்குப் புரியத்தக்க மொழியில் எடுத்துரைத்தமையினாலேயே முருகானந்தன் மக்களால் பெரிதும் விரும்பி வாசிக்கப்படலானார். இந்த வகையிலேயே தாய்மையுற்ற ஒவ்வொரு யுவதியும் முண்டியடித்து வாங்கிய ஒரு நூலாகத் “தாயாகப் போகும் உங்களுக்கு” நூல் அமைந்திருந்தது. அக்கால கட்டத்தில் தாய்மையுற்றிருந்த என் துணைவியாருக்குக் கூட, யாராலோ அந்நூல் பரிசளிக்கப்பட்ட சம்பவமும் இப்போது என் ஞாபகத்திற்கு வருகிறது.

“எயிட்ஸ்” எனும் ஆட்கொல்லி நோய் பற்றிப் போதிய அறிவினை பெற, உசாத் துணை நூல்கள் தமிழில் இல்லாத குறை முதன் முதலாக டொக்டர் முருகானந்தனால் தான் நிவர்த்திக்கப்பட்டது எனலாம். பின்னர் தான் தமிழ்நாட்டில் கூட, பல நூல்கள் எயிட்ஸ் பற்றி வெளிவரலாயின.

முரசொலி என்பது குடாநாட்டில் அந்தக் கால கட்டத்தில் பிரசித்தமான ஒரு பத்திரிகை. “வைத்தியக் கலசம்” எனும் மகுடத்தில்

தொடராக அப்பத்திரிகையில் டொக்டரால் எழுதப்பட்ட நலவியல் சார்ந்த பத்தி எழுத்துக்கள் மக்களிடையே மிக்க அபிமானத்தைப் பெற்றிருந்தன. அப்பத்திக்காகவே அப்பத்திரிகையை அன்று கேட்டு வாங்கியோர் அநேகர். சில காலங்களின் பின்னர் அப்பத்தி அதே மகுடத்தில் நூலாகவும் வெளிக் கொணரப்பட்டு அமோகமாக விற்பனையுமாகிற்று.

டொக்டர் முருகானந்தனின் அறுவடைகளில் அவரது நலவியல் சார்ந்த எழுத்துக்கள் தான் அதிகாரப்பட்டு நின்றாலும், இலக்கியம் சார்ந்த எத்தனிப்புக்களும் தேடி வாசிக்கும்படியானதாகவே அமைந்திருந்தன. பாடசாலை நாட்களில் ஆரம்ப நிலை வகுப்புக்களிலேயே தினகரன் பத்திரிகையில் கட்டுரைகள் எழுதியதோடு, மேடைப் பேச்சுகள், நடிப்புகளிலும் ஆர்வங்காட்டி, வித்துவான் க. ந. வேலனது பாராட்டையே பெற்றிருக்கிறார். அதன் தொடர்ச்சியாக பண்டிதர் பொன். கிருஷ்ணபிள்ளை, யாழ்ப்பாணன் என்ற புனைப் பெயருக்கும், இவருக்கும் சொந்தக்காரரான வே. சிவக்கொழுந்து, வே. தா. சிவகுருநாதன், தீபம் பார்த்தசாரதி, ரசிகமணி கனக செந்திநாதன், டொமினிக் ஜீவா ஆகியோரைத் தனது இளமைக் கால ஆகர்சிப்புக்களாகக் கொண்டு விளங்கி மல்லிகை, விவேகி, தீபம், அஞ்சலி, தாமரை, அலை, கலைச்செல்வி உள்ளிட்ட தரமான இலக்கிய ஏடுகளைத் தேடி வாசித்து இலக்கியப் பிரக்ஞையுடன் ஈழத்துப் பத்திரிகை சஞ்சிகைகளில் நூற்றிற்கும் மேற்பட்ட கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார்.

சிறுகதை, நாவல்களுடன் மட்டுப்படுத்தி நிற்காது, ஓவியங்கள், நாடகங்கள், சினிமாக்கள் பற்றியும் அவ்வப்போது இரசனையுடன் எழுதி, இலக்கியக் கவனத்தை ஈர்த்துள்ளார். இந்த வகையில் பருத்தித் துறை மருத்துவமனையில் பணிபுரிந்த நாட்களில் புனைக்கதைத் துறையிலும், இதழியல் துறையிலும் ஈடுபாடு காட்டிய முருகானந்தன் ஐந்து சிறுகதைகளை எழுதியதோடு “சாயி மார்க்கம்” எனும் இருமாத ஆன்மீகச் சஞ்சிகையின் ஆசிரியராகவும் இரண்டு வருடங்கள் இருந்துள்ளார் என்பதுவும் எத்தனை பேருக்குத் தெரியும்?

இத்தனைக்கும் மேலாக அந்நாட்களில் மாதாந்தம் டொக்டர் பின்னணியில் நின்று நடாத்திய இலக்கிய சந்திப்புத் தொடர் ஒன்று பற்றியும் இங்கு குறிப்பிட்டேயாக வேண்டும். “அறிவோர் கூடல்” என்ற மகுடத்தில் நடாத்தப்பட்ட அச்சந்திப்பின் ஒவ்வொரு நிகழ்வி

லும், வேறுபட்ட இலக்கிய ஆளுமைகள் சிறப்பு விருந்தினர்களாக அழைக்கப்பட்டு, தமது கலையனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளுமாறு கேட்கப்படுவர். வடமராட்சி “லிபநேசன் ஒப்பநேசனுக்கு” அண்மித்த நெருக்கடி நிறைந்த அந்தக் கால கட்டத்தில் கூட, அப்பேர்ப்பட்ட இலக்கியக் கூடல் நிகழ்வினை அசாதாரண துணிச்சலுடன் செய்து முடித்தமை உண்மையில் முருகானந்தனின் சாதனைகளில் ஒன்று என்று தான் சொல்ல வேண்டும்.

முருகானந்தனின் இலக்கியப் பக்கம் இந்தளவிற்குப் பளிச்சிட்டதென்றால், அவர் அர்ப்பணிப்புடன் ஈடுபட்ட வைத்தியர் என்ற மறுபக்கமும் அதேயளவிற்குப் பிரகாசிக்கவே செய்தது. பருத்தித்துறை, புலோலிப் பகுதியைச் சேர்ந்த மக்கள் மட்டுமல்லாது, துன்னாலை, அல்வாய், கரவெட்டி, உடுப்பிட்டி, வல்லை, நாகர்கோயில் என வடமராட்சி முழுவதுமே மருதடி மருத்துவமனைக்கு முண்டியடித்துக் கொண்டு வந்தமை அவரது சேவைக்குச் சாட்சியாகவல்லது. எப்பேர்ப்பட்ட கொடிய நோயால் பீடிக்கப்பட்டு, அவரை அணுகினும் உடலைப் பரிசோதித்து விட்டு, “பயப் பிடாதைங்கோ, அப்படிப் பிரச்சனையாக ஒண்டுமில்லை” என்று முதலில் அவர் கூறும் வார்த்தையிலேயே பாதி நோய் பறந்து விடும் போல, உளவியல் ரீதியாகவும், அன்புடனும், ஆதரவுடனும் தனது நோயாளர்களை அவர் அணுகும் முறைமையே “கைராசியான டொக்டர்” என்று அவரைச் சொல்ல வைத்தது. வடமராட்சி தாண்டியும் அவரது பெயரை ஒங்க வைத்தது.

பிரதான பாதைகள் மூடிப் பொருளாதாரத் தடை அமுல்படுத்தப்பட்டு, உள்நாட்டு யுத்தம் உக்கிரமடைந்ததன் விளைவால், குடாநாட்டு மக்களில் பெரும்பான்மையினர் இடம் பெயர்ந்து தெற்கே வந்த தொண்ணூறுகளின் பிற்கூற்றில், டொக்டர் முருகானந்தனும் கொழும்பை வந்தடைந்து, வெள்ளவத்தை ராஜசிங்க வீதிக்கு அண்மித்த பகுதியில் தனது சேவையினைத் தொடர்கின்றார். வடமராட்சியில் அவருக்கிருந்த நற்பெயரின் காரணமாக இங்கும் நோயாளர்கள் அவரைத் தேடி வந்தனர். சிறிய அறை ஒன்றில், சிறுக ஆரம்பித்த அவரது சேவை நவீன வசதிகளுடனும், தாதி உதவியாளர்களுடனும் சிறிய மருத்துவமனையாக விஸ்தரிக்கப்பட்டது. குடும்ப வைத்தியத் துறையில் டிப்ளோமாப் பட்ட மேற்படிப்பை மேற்

கொண்டு இவர் தனது அந்தஸ்தினை உயர வைத்துக் கொண்டதும், இந்த மருத்துவமனையில் பணிபுரிந்த நாட்களில் தான்.

வைத்தியத் துறையில் ஏற்பட்டது போலவே, முருகானந்தனின் இலக்கிய முயற்சியும் அச்ச ஊடகத்திலிருந்து இலத்திரனியல் ஊடகம் வரை வளர்ச்சியுறுகின்றது. இந்த வகையில், ரூபவாஹினியில் தொண்ணூறுகளின் கடைக் கூற்றில் இருந்து பல வருடங்களாக ஞாயிறு தோறும், நலவியல் நிகழ்ச்சியினைத் தொகுத்து வழங்கியதையும், சக்தி தொலைக்காட்சியில் பல மருத்துவத் தகவல்களைத் தந்த மையையும் “நலமாக வாழ்வோம்” என்ற மகுடத்தில் இலங்கை வானொலி தேசிய சேவையில் தொடர்ந்து இவராற்றிய நலவியல் உரைகளையும் குறிப்பிட்டுக் கூறலாம்.

ஊடகத்துறையில் விஞ்ஞானப் பரப்புரைக்காக இவர் ஆற்றிய இத்தகு சேவையினைக் கௌரவித்து இலங்கை விஞ்ஞான முன்னேற்றச் சங்கம் விருது வழங்கிக் கௌரவித்ததும், மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா மல்லிகை அட்டைப் படத்தில் அதிதியாக முருகானந்தனை அவரது இலக்கியச் சேவைகளுக்காகக் கௌரவித்ததும், இவரது ஆற்றலுக்கு தக்க அங்கீகாரங்களாக அமையவல்லன.

இக்கால கட்டங்களில் தலைநகரில் நடைபெற்ற இலக்கிய நூல்வெளியீட்டு விழாக்களிலும், இலக்கியக் கருத்தரங்குகளிலும் தலைவராகவும், நயவுரையாளராகவும் முருகானந்தன் ஆற்றி வந்த உரைகள் இலக்கிய ஈடுபாடு கொண்டவர்களை வெகுவாகக் கவர்ந்தது. இச்சந்தர்ப்பங்களில் எல்லாம், பல்கலைக்கழகப் பராயத்தில் இருந்தே அவரிடம் இருந்து வந்த அரங்கத்தலைமைத்துவத்திறன்புலனாகி நின்றது.

இக்கால கட்டத்து நூல் முயற்சிகளாக, “நீங்கள் நலமாக” கொழும்பு மீரா பதிப்பகத்தினரால் வெளிக் கொணரப்பட்டு, அவ்வாண்டிற்கான அறிவியலுக்கான சாஹித்திய மண்டலப் பரிசினையும், யாழ் இலக்கிய வட்டத்தினரின் விருதினையும் வென்றதோடு, ஐந்து மீள் பதிப்புக்களையும் காண்கின்றது. மல்லிகைப் பந்தலூடாக “டொக் டரின் டயறியிலிருந்து” நூல் வெளிவந்தது. “நீரிழிவுடன் நலமே வாழுங்கள்” எனும் நூல் நீரிழிவால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்குத் தீவியாக அமைகின்றது. தனது சொந்தப் பெயரிலும், “எம். கே. எம்.”, “அழகு சந்தோஸ்” போன்ற புனைபெயர்களிலும் எழுதிய இலக்கியக் கட்டுரைகளை “மறந்து போகாத சில” எனும் நூலாகப் பதிவு

செய்கிறார். இந்நூலில் இவரது இலக்கிய ஆளுமை பளிச்சிட்டு நிற்பதை அவதானிக்கலாம்,

எட்டு வருடங்கள் கொழும்பில் வைத்தியசேவை ஆற்றிய பின்னர், சமாதானக் காலத்தைத் தொடர்ந்து, 2005 ஆம் ஆண்டில் தனது பருத்தித்துறை மருதடி மருத்துவமனையில் மீண்டும் பணிபுரியச் சென்றவர், பிரதான பாதைகள் மூடியதைத் தொடர்ந்து, 2006 மார்சுழி யிலிருந்து வெள்ளவத்தை தர்மராம வீதியில் அமைந்துள்ள “மெடிக் குயிக்” மருத்துவமனையில் தனது பணிகளை ஆற்றி வருகின்றார்.

அச்ச ஊடகத்திற்கு சமாந்தரமாக இணையத்தளங்களிலும் இலக்கிய, அறிவியல் பத்திகளும் கட்டுரைகளும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்ற இந்தக் காலகட்டத்தில் எம். கே. முருகானந்தனின் நலவியல் பத்திகளும் இணையத்தில் களங் கொள்ளத் தவறவில்லை என்பதும் மனங் கொள்ளத்தக்கது. Pathivukal.com இல் இவரது நலவியல் பத்திகள் இன்றைய காலகட்டத்தில் மிகவும் பிரசித்தமானவை.

அண்மைக் காலங்களாக “ஹாய் நலமா?” என்ற மகுடத்தில் எமது தினக்குரல் பத்திரிகையில் இவர் எழுதிவரும் நலவியல் பத்திகளும், சொந்தப் பெயரிலும், புனைபெயர்களிலும் மல்லிகை, ஞானம், இருக்கிறம், ஜீவநதி, போன்ற சஞ்சிகைகளில் எழுதி வரும் இலக்கியப் பத்திகளும், கட்டுரைகளும் இன்றைய சமூகத்தில் மேற்கிளம்பிக் கொண்டிருக்கின்ற புதிய பரிமாணத்தினூடு வெளிவருவன வாக அமைந்திருப்பது மகிழ்வைத் தருகின்றது.

தனது நூல்கள் வெளியிடும் வைபவங்களினை வெளியீட்டு விழாக்களாகவோ அல்லது முதற் பிரதி வாங்குவதற்கு வர்த்தகப் பிரமுகர்களை அழைத்தோ, ஒரு போதும், அவர் ஒழுங்கமைப்பது கிடையாது. மிக எளிமையாக ஒரு கருத்தரங்குக் கூட்டம் போலவே, நூல் வெளியீட்டு வைபவத்தினை முருகானந்தன் நடாத்தத் திட்டமிடுவார். அதிலும், நூலின் முதற் பிரதியினைப் பெறுபவர் இவரது பெற்றோர்களாகவோ, அல்லது மதிப்பிற்குரிய ஒரு மதத் தலைவராகவோ தான் இருப்பதையும் பல சந்தர்ப்பங்களில் நான் அவதானித்திருக்கிறேன்.

சில வருடங்களுக்கு முன்னர் தனது தாயார் மறைந்த போது, அவரது நினைவாக முருகானந்தன் வெளிக் கொணர்ந்த நினைவு மலர் கூட, விடயங்களில் அவர் கையாளும் வித்தியாசமான அணுகு

முறையைச் சுட்டி நின்றது. புலம்பல்கள், தேவார திருவாசகங்கள் என்ற வழமையான வாய்ப்பாட்டினும் விலகி, அம்மலருக்கு “அம்மா” என்ற மகுடமிட்டு, அம்மா சம்பந்தப்பட்ட பிறரது தரமான ஆக்கங்களுக்கும், சிந்தனைகளையும் அதில் உள்ளடக்கி வித்தியாசமான முறையில் அம்மலரினை வடிவமைத்து வெளியிட்டிருந்தார்.

எங்கள் குடும்ப வைத்தியர், பத்து வயதிற்கு மேல் எனக்கு மூத்தவர் என்ற பய பக்தி கலந்த நட்புடனேயே கடந்த கால் நூற்றாண்டு காலமாக டொக்டர் முருகானந்தனுடன் நான் பழகி வருகின்றேன். பட்ட மேற்படிப்புப் படித்திருந்தும், புகழ் பூத்த வைத்தியராக இருந்தும், எந்தவித பந்தாவும் இன்றிப் பள்ளித் தோழனைப் போலவே அன்றும் இன்றும் மாறாத அன்புடன் பழகி வருகின்ற அந்தப் பண்புதான் முருகானந்தன் அவர்களிடம் எனக்கு மிகவும் பிடித்திருக்கிறது.

டொக்டர் முருகானந்தன் கடந்த முப்பதாண்டு காலங்களாக எழுதுகிறார் என்று பார்த்தாலும், இதுவரை பதினொரு நூல்களை எழுதியிருக்கிறார். அவற்றுள் இரு நூல்கள் சாஹித்திய விருதினைப் பெற்றிருக்கின்றன. மூன்று நூல்கள் ஐந்திற்கும் மேற்பட்ட பதிப்புக்களைக் கண்டிருக்கின்றன. சகல நலவியல் நூல்களும் பட்டப் படிப்பிற்காக, செல்வி சிறிதரன் போன்றவர்களால் ஆய்விற்குள்ளாகியுள்ளன. இந்த வகையில் பார்க்கும் போது, ஈழத் தமிழில் நலவியல் துறையில் இது டொக்டர் முருகானந்தனுக்குக் கிடைத்த ஒரு வெற்றி என்றே சொல்ல வேண்டும்.

இத்தகைய வெற்றிகளை இரு துறைகளிலும் எம். கே. எம். அடைவதற்கு அவரது துணைவியார் திருமதி மணிமாதேவி முருகானந்தனுக்கும், பிள்ளைகள் ரம்யன், எழில் ஆகியோருக்கும் கணிசமான பங்குண்டு என்பதனை நீண்ட காலமாக அக்குடும்பத்துடன் பழகியவன் என்ற வகையில் நான் நன்கறிவேன்.

தான் ஈடுபட்ட இரு துறைகளிலும் மென் மேலும் பிரகாசித்து டொக்டர் எம். கே. முருகானந்தன் பல்லாண்டு காலம் வாழ வேண்டிப் பிரார்த்தித்து, என் அபிமான மல்லிகையூடு மனதார வாழ்த்துவதிலும், பெருமகிழ்வடைகின்றேன்.

- மல்லிகை : மார்ச் 2008

சிதம்பரப்பிள்ளை மாஸ்டர்

சில நினைவுகள்

அன்று அலுவலகத்தில் என் பணிகளில் மூழ்கியிருந்த வேளையில் கையடக்கத் தொலைபேசியினூடு வந்த அந்த செய்தி என்னைச் சில நிமிடங்கள் ஸ்தம்பிக்க வைத்து விட்டது. “எங்கட பிறசிடண்ட் இண்டைக்குக் காலையிலை இறந்திட்டார்.” கட்டைவேலி - நெல்லியடிப் பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்க நூலகராகப் பணியாற்றும் கார்த்திகா பாலசுந்தரம் தான் அந்தச் செய்தியைத் தளதளத்த குரலில் அவசர அவசரமாக எனக்கு அறியத் தந்தார். இற்றைவரை நேரிற் கண்டு அறிமுகம் ஏதுமற்ற, தொலைபேசியினூடாக மட்டுமே பழகிய சக எழுத்தாளர் ஒருவர், தங்கள் சங்கத் தலைவரின் மறைவினை உடன் எனக்கு அறிவிக்க வேண்டுமென்ற உந்தலை ஏற்படுத்தியது; சிதம்பரப்பிள்ளை மாஸ்டர் உடன் எனக்கிருந்த ஈடு பாட்டினை அவர்கள் அறிந்து வைத்திருப்பதற்கும் அப்பால், அன்னார் மீது அவர்கள் கொண்டிருந்த பற்றுதலும் பெரு மதிப்புமே காரணங்களாய் அமைந்தன என ஊகித்துக் கொள்ள எனக்கு அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை.

இந்தத் தகவல் கிடைத்த சில மணிநேரங்களின் பின்னர், பிற்பகலில் தான் தினக்குரல் யாழ் அலுவலகத்திலிருந்து செய்தி யாக அது, நான் பணிபுரியும் கொழும்புத் தினக்குரல் காரியாலயத்தினை வந்தடைந்தது. மரணம் என்பது நிகழக் கூடாதது ஒன்று என சில மறைவுகள் என்னை எண்ணத் தூண்டும். அந்த வகையில் மாஸ்டரின் மறைவும் எதிர் பாராமலேயே நிகழ்ந்துவிட்டது. திரும்பத் திரும்ப அதை

எண்ணியே மனம் பொருமியது. ஈவிரக்கமின்றி மறைந்திருந்து மாஸ்டரைப்படு கொடூரமாகத் தாக்கிவிட்டது மரணம்.

மாஸ்டர் சற்று நோய்வாய்ப்பட்டுள்ளார் என்ற செய்தியை முன்னர் நான் அறிந்திராது விட்டால், கூட்டுறவுச் சங்க அலுவலகத்தில் அவரது கதிரையில் அமர்ந்து பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த வேளையில் தான் இந்த விபரீதம் நிகழ்ந்திருக்கக் கூடுமென நான் எண்ணியிருப்பேன். சங்கத்தின் வளர்ச்சிக்கு அடுத்து என்ன செய்யலாம்? அதனூடு வடமராட்சி மக்களுக்கு, இலக்கியவாதிகளுக்கு எந்தவகையில் உதவலாம்? என அந்தக் கதிரையில் அமர்ந்திருந்தவாறு தானே அவர் சிந்திப்பார், செயற்படுவார். நாட்டின் உயர்வுக்காக, மக்களின் மேம்பாட்டிற்காகக் கூட்டுறவுச் சங்கத்தின் மூலம் சேவையாற்றிய ஒரு மாமனிதர், தான் “சீவித்த” இடத்திலேயே தன் இறுதி மூச்சிணையும் விட்டிருக்கக் கூடும் என நான் கற்பனை கொள்வதில் ஏது தவறு?

***

தொண்ணூறுகளின் இறுதிக் கூற்றில் என நினைக்கிறேன். மீரா பதிப்பகத்தின் சந்தை வலையமைப்பினை நாடுபூராகவும் விசாலிப்பதில் நான் தீவிரமாக இருந்த வேளையில் தான், வடமராட்சியில் ஓர் விற்பனை மையத்தினை ஏற்படுத்திக் கொள்ள கட்டை வேலி - நெல்லியடிப் பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கத் தலைவரை அணுகுமாறு தெணியான் அண்ணா எனக்கு ஆலோசனை கூறினார். தொலைபேசியில் தொடர்பு கொள்ள இயலாத அந்தக் கால கட்டத்தில், எனது விருப்பினை, வேண்டுதலை நீண்ட மடலாக எழுதிச் சிதம்பரப்பிள்ளை மாஸ்டரின் முகவரிக்கு அனுப்பி வைத்தேன். எனது வெளியீட்டின் ஆகக் கூடிய பிரதிகளைக் கொள்முதல் செய்யத் தான் சம்மதிப்பதாக மாஸ்டர் எனக்கு அனுப்பி வைத்த அஞ்சல், விசாக விடுமுறைகளைத் தொடர்ந்து வந்த முதல் வேலை நாள் அன்று காலைப் பொழுதில் என் கரம் கிட்டியது.

சிதம்பரப்பிள்ளை மாஸ்டருக்கும் எனக்குமான உறவு இவ்வாறு தான் ஆரம்பித்தது. அன்றிலிருந்து என் பதிப்பக வெளியீடுகளுக்கு வடமராட்சி முகவர் போல செயற்பட்டு

இன்று, இராஜேஸ்கண்ணனின் நூலோடு எழுபத்தொன்பது நூல்களை வெற்றிகரமாக வெளியிடுமளவிற்கு எனது பதிப்பகத்தினை வெற்றிப்பாதையில் இட்டுச் சென்றதில், சிதம்பரப்பிள்ளை மாஸ்டருக்கும் பங்கு உண்டு என்றால் அது மிகையாகாது.

நூற் பிரதிகளை வெள்ளவத்தையிலுள்ள தனியார் தபாற்கந்தோர் ஒன்றில் பொதிகளாய் ஒப்படைப்பேன். அதே மாத முடிவில் அல்லது அடுத்த மாத முதல் வாரத்தினுள் கட்டைவேலி - நெல்லியடி கூட்டுறவுச் சங்கத்தின் காசோலை தாங்கிய கடிதம் என்கரம் கிட்டிவிடும்.

எனது சிறுகதைகள் பற்றி பல்கலைக் கழக மாணவி அல்வாயூர் எம். திருமகள் ஆய்வு செய்து எழுதிய நூலையே, என்னிடமிருந்து மாஸ்டர் கொள்வனவுக்காக இறுதியாகப் பெற்றிருந்தார். வழமைக்கு மாறாக அந்நூலினை பொதிகளில் சேர்ப்பிக்காது; மகரஹம ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலையில் ஆங்கில ஆசிரிய பயிற்சிக்காகக் கொழும்பு வந்திருந்த எனது தங்கை சரோஜினிதேவி மூலம் சேர்ப்பித்திருந்தேன். அந்நூல்களை எனது தங்கை மாஸ்டரிடம் நேரில் சென்று கையளித்த போது, “உங்கடை அண்ணாவை ஒருக்கால் நான் நேரிலை சந்திக்க விரும்புறன்” எனக் கூறியதாக, தங்கை பின்பு எனக்கு எழுதியிருந்தாள்.

“காலம் கனியட்டும் என நான் காத்திருந்தேன். ஆனால், அதற்குள் காலன் முந்தி விட்டான்...” என ஓலமிட மட்டுமே இப்போதென்னால் முடிகிறது.

***

கூட்டுறவுக் குழுமத்திலே சிதம்பரப்பிள்ளை மாஸ்டர் பெறும் முக்கியத்துவத்திற்கான காரணம், அவரது திட்டமிட்ட செயற்பாடுகளும், கடின உழைப்பும், வெகுசனத் தொடர்புகளும் மட்டுமல்லாது இலக்கியத்தின் மீதும், பிறந்தகத்தின் பெயரிலும் அவர் கொண்டிருந்த பற்றுதலுமே ஆகும்.

தான் சார்ந்த மண்ணினையும் மக்களையும் மட்டுமல்லாது அயலக மக்களையும் அவர் எவ்வாறு நேசித்திருந்தார் என்பதற்கு தினக்குரல் மற்றும் அதை ஒத்த உள்ளூர் இதழ்களில்

அவருக்காகப் பிரசுரமாகியிருந்த எண்ணற்ற கண்ணீர் அஞ்சலிகளும், நினைவுக் கட்டுரைகளும் சான்றாக அமைந்திருந்தன.

சங்கத் தலைவராக இருந்தாலும் எந்தவித பந்தாவும் இன்றி பணியாளர்களுடன் நட்புறவுடன் அவர் பழகிய பாங்கு பற்றிப் பலரும் விதந்து சொல்லக் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றேன்.

தலைவராக அவர் நின்று ஆற்றிய வெறிகரமான சேவையை எண்ணிப் பார்க்கையில் இளைஞராக, நடுத்தர வயதினராக இருந்த போது பொறுப்போடு அவர் ஆற்றிய ஆசிரியத் தொழிலும் அந்த அத்திபாரமுமே முன்னின்று தாங்கி உன்னத இடத்திற்கு அவரை அழைத்து வந்திருப்பது புலனாகின்றது.

கூட்டுறவானது நாட்டுயர்வு என்பதைத் தனது செயற்றிறனில் காட்டிய அந்த முன்னோடியின் வழியில் கட்டைவேலி நெல்லியடி பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கம் தொடர்ந்தும் தடம்பதித்துச் செல்லும் என்பதில் எள்ளளவும் ஐயமில்லை.

ஆனால்...

சிதம்பரப்பிள்ளை மாஸ்டரின் “அந்த” இடம், அவர் பிரிவினாலான மனம் போலவே, இட்டு நிரப்பப்பட முடியாது என்றும் வெற்றிடமாகவே இருக்கும்!

- மல்லிகை : ஒக்டோபர் 2009

புலோலியூர் ஆ.கீரத்தினவேலோன் எழுதிய நூல்கள்

சிறுகதைகள்

1. அறிமுக விழா (கோகிலா மகேந்திரனுடன் இணைந்து -1984)
2. புதிய பயணம் : 1996 (இரண்டாம் பதிப்பு 2011)
3. விடியட்டும் பார்ப்போம் : 1997
4. நிலாக்காலம் : 2002 (வட கிழக்கு மாகாண சாஹித்ய விருது)
5. நெஞ்சாங்கூட்டு நினைவுகள் : 2006 (வட மாகாண சாஹித்ய விருது)
6. காவியமாய்... நெஞ்சில் ஓவியமாய்... : 2011

யாத்திரி எழுத்துக்கள்

1. புதிய சகத்திரப் புலர்வின் முன் ஈழத்துச் சிறுகதைகள் (இரண்டு பதிப்புகள்)
2. அண்மைக்கால அறுவடைகள் : தொகுதி 1
3. அண்மைக்கால அறுவடைகள் : தொகுதி 2
4. புலவொலி

தேர்ந்தெடுத்த தொகுதிகள்

1. விடியலுக்கு முன் (சிறுகதைகள்)
2. திக்கற்றவர்கள் (சிறுகதைகள்)
3. இருபதாம் நூற்றாண்டில் ஈழத்துச் சிறுகதைகள் (பத்தி எழுத்துகள்)

ஈழத்து இலக்கிய உலகில் எழுத்தாளராக, பதிப்பாளராக, ஊடக முகாமையாளராக நன்கறியப்பட்ட உன்னத ஆளுமை புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன். சிறந்த பல சிறுகதைகளை ஈழத்து இலக்கியத்துக்கு தந்துள்ளதோடு, மீரா பதிப்பகத்தின் ஊடாக இவர் இதுவரையில் 104 நூல்களை பதிப்பித்து வெளியிட்டு எழுத்தாளர்களை ஊக்குவித்ததோடு, ஈழத்து எழுத்தாளர்களது படைப்புகளை தனது பத்தி எழுத்துக்களின் ஊடாக வெளியுலகிற்கு கொண்டு வரும் அரும் பணியையும் ஆற்றி வருகின்றார். இத்தொகுப்பிலுள்ள ஆளுமைகள் பற்றிய கட்டுரைகள் இலக்கிய ஆய்வில் ஈடுபடுவோர்க்கு உசாத்துணையாக அமையவல்லன. வாசகர்களது தேடலுக்கும் இந்நூல் மிக உகந்தது.

- க.பரணீதரன்
ஆசிரியர் ஜீவநதி

புலோலியூரில் பிறந்த எழுத்தாளர்கள் பலருக்கும் தங்கள் பெயர்களுக்கு முன் தமது தாய் மண்ணின் பெயரை இணைத்துக் கொள்ளும் இயல்பு பொதுவாகக் காணப்படுகின்றது. அந்த வரிசையில் இரத்தினவேலோன் புலோலியூரை இணைத்து வைத்துக் கொண்டாராயினும் இன்று "புலோலியூரான்" என்றால் அது இரத்தினவேலோன் அவர்களையே குறிக்கிறது என்பது மிகைப்படுத்தப்பட்ட கூற்றன்று. இக்கருத்தினை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் இத்தொகுப்பில் அடங்கிய கட்டுரைகள் அமைந்துள்ளன.

- தெனியான்

